

தள்ளுபடியாகம்க் கதைகளி

வின்சென்ட் செல்வகுமார்

தள்ளுபடியாகக் கதைகள்

வின்சென்ட் செல்வகுமார்

VOICE OF JESUS PUBLICATION

P.O.Box : 6, Ramanathapuram - 623 501. South India.

Phone : 98941 31211, 94423 22264

E.mail: vojpublication@gmail.com,

vojmedia@gmail.com

Thallupadiyagama Kathaikal

vincent Selvakumaar

Ist Edition : June 2007 Copies : 2000

IInd Edition July 2009 Copies : 2000

IIIrd Edition February 2010 Copies : 2000

IVth Edition January 2012 Copies : 2000

Vth Edition February 2014 Copies :

Type Setting : Mrs. Josephine Kumar, Ramnad.

Proof-Reader: Bro. S. Antony

Published by : Voice of Jesus Publications,
Ramanathapuram - 623 501.

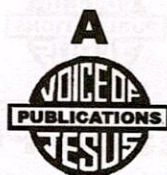
Phone : 98941 31211 & 94423 22264

E.Mail: vojpublication@gmail.com

vojmedia@gmail.com

Printer : D.A. Selvaraj. Press : Angel Printers, Sivakasi.

Phone : 94433 54881

VOICE OF JESUS PUBLICATION

முன்னுரை

தள்ளுபடியாகமக் கதைகளை நீங்கள் படிப்பதற்கு முன்பாகவே தள்ளுபடியாகமத்தைப் பற்றி சில வரிகள் தெரிந்து கொள்வது உத்தமம்.

தள்ளுபடியாகமத்தை கிரேக்க மொழியில் 'அப்போகிரிப்பா' என்கிறார்கள். அப்போகிரிப்பா என்கிற வார்த்தைக்கு மறைக்கப்பட்டுப் போனவைகள் என்று அர்த்தம்.

வேதாகமக் காலத்தில் வேதம் சார்ந்த இன்னும் சில புத்தகங்களும் இஸ்ரவேலர்களுக்கிடையே வழக்கத்திலிருந்தன. என்றாலும் எபிரேயர்கள் இவற்றை இரண்டாம் பட்சமாகத்தான் கருதினார்களேயொழிய வேவன் அருளிய வேதமாக அங்கீகரிக்கவில்லை. தாங்கள் அதை வேதமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளாததற்கு இரண்டு விதமான காரணங்களைச் சொன்னார்கள்.

சிலர், "இந்தப் புத்தகங்களில் ஞானம் இருந்தாலும் உத்தம ஞானம் இல்லை." என்றார்கள். இன்னும் சிலரோ, "இதில் பூரண ஞானம் அடையாதவர்களுக்கு

விளங்காத ஆழ்ந்த ஞானம் நிறைய இருப்பதால் இதை சேர்த்துக் கொள்ள வில்லை.” என்றார்கள். ஆனால் வாசித்துப் பார்த்தால் இவர்கள் சொல்வது தான் விளங்கவில்லையே ஒழிய, தள்ளுபடியாகமம் விளங்கத்தான் செய்கிறது. அப்படியொன்றும் பூரணஞானம், ஆழ்ந்த ஞானம் என்பதெல்லாம் புலப்படுகிற மாதிரியும் தெரியவில்லை.

எது எப்படியோ மொத்தத்தில் இந்த ஆகமங்களை எபிரேயர்கள் பழைய ஏற்பாட்டில் பிடிவாதமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. பழைய ஏற்பாட்டில்தான் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லையே ஒழிய, அதற்காக இதை அவர்கள் பயன்படுத்தாமல் இல்லை. இதை மாத்திரமல்ல, அவர்கள் பழைய ஏற்பாட்டில் இல்லாத இன்னும் சில புத்தகங்களையும் பயன்படுத்தி வந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் தெரிகிறது.

ஒரு உதாரணம் சொல்கிறேன் பாருங்கள்.

யூதாவின் புத்தகத்தில் ஒரு சம்பவம் இப்படிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “பிரதான தூதனாகிய மிகாவேல் மோசேயினுடைய சரீரத்தைக் குறித்துப் பிசாசுடனே தர்க்கித்துப் பேசின போது, அவனைத் தூஷணமாய்க் குற்றப்படுத்தத் துணியாமல் கர்த்தர் உன்னைக் கடிந்து கொள்வாராக என்று சொன்னான்.”

யூதா எழுதின இந்த நிருபத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இந்தச் சம்பவம் பழைய ஏற்பாட்டில் எந்த இடத்தில் இருக்கிறது? இல்லை என்பது உங்கன்யாவருக்குமே தெரிந்த விஷயம்தான்.

ஆனால் யூதா இந்தச் சம்பவத்தை அக்கால யூதர்களுக்கு உதாரணம் காட்டி எழுதுகிறார் என்றால் அக்காலத்தில் பழைய ஏற்பாடு தவிர, வேறு சில புத்தகங்களையும் பயன்படுத்தி வந்தார்கள் என்றுதானே தெரிகிறது?

ஆம். உண்மையும் அதுதான்.

எபிரேயர்களால் பயன்படுத்தப்பட்ட வேதாகமம் கிரேக்கர்களின் ஆட்சியில் மொழித் திருப்பம் செய்யப்பட்டபோது, எபிரேயர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளாத இந்த ஆகமங்களை கிரேக்கர்கள் முற்றிலுமாகத் தள்ளிவிட்டனர்.

இப்படி விலக்கி விடப்பட்ட இந்த ஆகமங்களின் மொத்தத்திற்குத் தான் தள்ளுபடியாகமம் என்று பெயர்.

தள்ளுபடியாகமம் முற்றிலும் தள்ளிவிடப்பட வேண்டிய புத்தகம் அல்ல என்பது என் கருத்து. காரணம், பழைய ஏற்பாட்டின் இறுதிக்கும், புதிய ஏற்பாட்டின் துவக்கத்திற்கும் இடையில் இருக்கும் காலங்களின் சரித்திரத் தொடர்ச்சி இந்த ஆகமங்களில்தான் இருக்கிறது.

கல்தேயர்கள் மற்றும் அசீரியர்களின் கைகளில் இஸ்ரவேலர்கள் அடி

மைப்பட்டுப் போன சம்பவங்கள் வரைக்கும் பழைய ஏற்பாட்டில் இருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு ரோமர்களின் ஆட்சிக் காலத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்ட புதிய ஏற்பாட்டிற்குள் நுழைந்து விடுகிறோம். ஆனால் இவற்றிற்கு கிடையில் சரித்திரத்தில் மிகவும் முக்கிய இடம் பெற்ற கிரேக்கர்களின் ஆட்சிக் காலம் இருக்கிறது. இந்த கிரேக்கர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் யூதர்களின் நிலை மற்றும் யூதர்களின் செயல்பாடுகள் பற்றிய சரித்திர நிகழ்வுகள் தள்ளுபடியாகமப் புத்தகங்களில்தான் பெருவாரியாக இருக்கிறது.

கிறிஸ்தவர்களில் சிலர் பொத்தாம் பொதுவாக, “ தள்ளுபடியாக மமா? அதெல்லாம் கள்ளப் புத்தகங்கள். படிக்கக் கூடாது.” என்று சொல்லி விடுவார்கள். ஆனால் பெரும்பான்மையானவர்கள் படிக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வமுள்ளவர்கள்தான்.

நான் மாதந்தோறும் வெளியிடும் ‘இயேசுவின் தொனி’ பத்திரிகையில் தள்ளுபடியாகமக் கதைகளை பிரசுரித்த போது கூட சிலர் அதற்கு எதிர்ப் புத் தெரிவித்திருந்தார்கள்.

ஒரு பூரண சத்திய சபைப் பிரிவைச் சேர்ந்த போதகர், “ தள்ளுபடியாக மக் கதைகள் எல்லாம் ஆவியானவரால் தள்ளிவிடப்பட்டவை. அப்படிப் பட்ட புத்தகங்களை பத்திரிகையில் வெளியிடுவதால் அநேகர் விசுவாசத்தில் இடறி விழ வாய்ப்புண்டு. அவை எல்லாமே கள்ள உபதேசிகளால் எழுதப் பட்ட கள்ளப் புத்தகங்கள். எனவே, ஜீவன் தப்ப உடனே நிறுத்தவும்.” என்று நாலரைப் பக்கத்திற்கு எழுதி என்னை எச்சரித்திருந்தார்.

இவர் மாத்திரமல்ல, எனக்கு எழுதாவிட்டாலும் இன்னும் சிலருடைய கருத்தும் இதுதான் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்.

ஆனால் உண்மை நிலை என்ன தெரியுமா?

வேதாகமத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் சில பரிசுத்தவான் களின் வேறு சில புத்தகங்கள் கூட இந்தத் தள்ளுபடியாகமத்தில் இருக்கின்றன.

உதாரணத்துக்கு எஸ்றாவைச் சொல்லலாம். எஸ்றா எழுதியதில் மூன்று புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. இதில் ஒன்றை மாத்திரம் சேர்த்துக்கொண்டு மற்ற இரண்டையும் சேர்க்காமல் தள்ளுபடியாகமமாக்கி விட்டார்கள்.

இதைப் போலவே, எஸ்தரின் சரித்திரத்தில் சில பகுதிகளும், சாலமோனின் நீதிமொழிகளில் கொஞ்சமும், எரேமியாவின் நிருபமும் தள்ளப் பட்டிருக்கின்றன.

அதற்காக இவற்றையெல்லாம் கள்ளப் புத்தகங்கள் என்று சொல்லி விட முடியுமா? அப்படியானால் எஸ்றாவும், சாலமோனும், எரேமியாவும் கள்ளப் புத்தக ஆசிரியர்கள் என்றல்லவா அர்த்தமாகி விடும்?

பழைய ஏற்பாட்டில் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை என்பதற்காக அவற்றைக் கள்ளப் புத்தகங்கள் என்று சொல்லிவிட முடியாது. காரணம், யூதர்கள் தங்கள் வேதாகமத்தில் நாம் பயன்படுத்தும் புதிய ஏற்பாட்டையும் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்த செய்திதான்.

பழைய ஏற்பாட்டை மொழித் திருப்பம் செய்த கிரேக்கர்கள், எதற்கும் இருக்கட்டுமே என்று தள்ளுபடியாகமத்தையும் மொழித் திருப்பம் செய்திருக்கிறார்கள்.

தள்ளுபடியாகமத்தில் என்னென்ன புத்தகங்கள் இருக்கின்றன?

எஸ்றாவின் முதலாம், இரண்டாம் புத்தகங்கள், தோபித்தின் புத்தகம், யூதித்தாளின் புத்தகம், எஸ்தர் புத்தகத்தில் மீதி அதிகாரங்கள், சாலமோனின் ஞானம், சீராக்கின் குமாரன் இயேசுவின் (இவர் வேறே இயேசு) ஞானம், எரேமியாவின் அஸிஸ்டென்ட் பாருக் எழுதிய புத்தகம், எரேமியாவின் நிருபங்கள், அக்கினிச் சூளையில் மூவர் செய்த ஜெபம், சூசன்னாள் சரித்திரம், தானியேலின் புத்தகத்தில் விடப்பட்ட சில பகுதிகள், மக்கபேயரின் இரண்டு புத்தகங்கள், மனாசேயின் ஜெபம் போன்றவை இருக்கின்றன.

இதில் மக்கபேயரின் புத்தகமெல்லாம் தவிர்க்க முடியாத புத்தகம். காரணம் இதில்தான் இடைப்பட்ட கிரேக்கர்களின் காலம் பற்றிய பல செய்திகள் இருக்கின்றன.

தள்ளுபடியாகமம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு விலக்கி விட வேண்டிய புத்தகங்கள் அல்ல.

தள்ளுபடியாகமத்தில் சரித்திரம் இருக்கிறது. உபதேசங்கள் இருக்கின்றன. சில நீதி போதனைகளும், சம்பவங்களும் கூட இருக்கின்றன.

நான் இப்போது உங்கள் கையில் தந்திருக்கும் இந்தப் புத்தகம் முழுத் தள்ளுபடியாகம் அல்ல. தள்ளுபடியாகமத்தில் காணப்படும் சில சுவையான சம்பவங்களைக் கதை வடிவில் தந்திருக்கிறேன். அவ்வளவுதான்.

இதில் இல்லாத இன்னும் பல தள்ளுபடியாகமக் கதைகள் இருக்கின்றன. சமயம் வாய்க்குமானால் அவற்றையும் புத்தகமாக வெளியிட உத்தேசித்திருக்கிறேன்.

தள்ளுபடியாகமத்தைக் குறித்து பல்வேறு விதமான கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. சரி என்பாரும், தவறு என்பாரும் சம அளவில் இருக்கிறார்கள். ஆனால் வேதம் சார்ந்த எந்தக் காரியங்களையும் நாம் அறிந்து வைத்துக் கொள்வது நல்லது என்பது என் அபிப்பிராயம். எனவேதான், நீங்கள் விசுவாசிப்பதற்காகவோ, பின்பற்றுவதற்காகவோ இதை உங்களிடம் கொண்டு வராமல் நீங்கள் தெரிந்து கொள்வதற்காகவே இதை அறிமுகப்படுத்தியிருக்கிறேன்.

தள்ளுபடியாகமம் தவிர, இஸ்ரவேலில் பாரம்பரியமாகச் சொல்லப் பட்டு வரும் கதைகளும் இருக்கின்றன. ஆபிரகாம் வேதாகமத்தில் அறிமுகமாகும்போதே எழுபத்தைந்து வயது மனிதராக வருகிறார். அவருடைய சிறுவயது சம்மந்தப்பட்ட கதைகள், ஏசா பற்றிய கதைகள், எகிப்தில் யோசேப்புக்கு நடந்த கதைகள் போன்றவை இஸ்ரவேலர்கள் நடுவில் பாரம்பரியமாக வழக்கிலிருக்கின்றன. இவையெல்லாம் கூட வேதத்தில் இல்லாதவைகள்தான். இவைகளுக்குத் தகுந்த ஆதாரங்களும் இல்லை. இவையெல்லாம் செவிவழிக் கதைகள் மாத்திரமே. இதில் சிம்சோன் பற்றி மாத்திரம் மூவாயிரம் கதைகள் இருக்கிறதாம்.

இவையெல்லாம் பாரம்பரியமாகச் சொல்லப்பட்டு வருகின்றனவே ஒழிய இவையெல்லாம் உண்மையானவைதானா என்பதெல்லாம் உத்திரவாதமாகச் சொல்ல முடியாது. இருந்தாலும் இவைகள் என்னதான் சொல்கிறது என்று தெரிந்து வைத்துக் கொள்ளலாம் இல்லையா?

அப்படி விரும்பும் வாசகர்களுக்காகவே படிப்பதற்கும், கேட்பதற்கும் சுவாரஸ்யமான இந்தக் கதைகளை சமயம் வாய்க்குமானால் புத்தகங்களாக வெளியிடலாம் என்றும் நினைத்திருக்கிறேன்.

உங்கள் கைகளில் தவறாமல் இந்தத் தள்ளுபடியாகமக் கதைகளை இளம் தலைமுறையினரும் படிப்பதற்கு சலபமாயிருக்க வேண்டும் என்கிற நோக்கத்தில் கதை வடிவமாக்கியிருக்கிறேன்.

வழக்கம் போலவே என்னுடைய புத்தகங்களின் ஆக்கத்திற்குப் பெரிதும் உதவி செய்யும் சிவகாசியிலுள்ள ஏஞ்சல் டிரிண்டர்ஸ் உரிமையாளர் சகோதரர். செல்வராஜ் அவர்கள் இந்தப் புத்தகத்திலும் தன்னுடைய பங்களிப்பை மிகவும் நேர்த்தியாகச் செய்திருக்கிறார். இப்புத்தகத்தின் வடிவமைப்பிற்கும், அச்சுக் கோர்வைக்கும் பெரிதும் உதவி செய்த சகோதரிகள். திருமதி. ஜோஸ்பின் குமார் மற்றும் பெனிட்டா ஆகியோரையும், இந்தப் புத்தகத்தின் பிழை திருத்தத்திற்கு உதவி செய்த சகோ. அந்தோணி அவர்களையும் நன்றியுடன் நினைவுகூர்கிறேன்.

என்னுடைய எல்லாப் புத்தகத்திற்கும் நீங்கள் தந்து வரும் ஆதரவுக்காக நன்றி செலுத்துகிறேன். நிச்சயமாகவே நீங்கள் இந்தப் புத்தகத்தையும் வரவேற்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

கர்த்தர் உங்களை ஆசீர்வதிப்பாராக. ஆமென்!

அன்புடன்,
வின்சென்ட் செல்வகுமார்

யுதித்

தேசம் காத்த வீர மங்கையின் வரலாறு

யூதித்தின் சரித்திரம் பற்றி..

கல்தேய மன்னர்கள் வலிமை பெற்று புகழடைந்த காலத்தில் அவர்களுக்கு மன்னராக இருந்தவர் நேபுகாத்நேச்சார். இவருடைய காலத்தில் தான் கல்தேயர்களின் தேசம் விரிவடைய ஆரம்பித்தது. பல போர்கள் மூலம் தன் வலிமையைப் பெருக்கிக் கொண்ட நேபுகாத்நேச்சார், அதற்கு முன்பாக வலிமை பெற்ற பேரரசாக இருந்த அசீரியர்களின் தேசத்தையும் கைப்பற்றிக் கொண்டார். அவருடைய வெற்றிகளுக்கு காரணம் அவருடைய படைத் தளபதியான ஒலோபெர்னாஸ் என்பவர். இந்த ஒலோபெர்னாஸ் தேசத்தில் நேபுகாத்நேச்சாருக்கு அடுத்தபடியான செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்தார். கல்தேயர்கள் ஒரு முறை இஸ்ரவேலைப் பிடிக்கும்படி பாளையம் இறங்கி, அதன்படி ஒலோபெர்னாசின் தலைமையில் தேசத்திற்குள் நுழைய பெத்தூலியாப் பட்டணத்தை முற்றுகையிட்டார்கள். பெத்தூலியாவின் கதவுகள் அடைக்கப்பட உள்ளே இஸ்ரவேலர்கள் பயத்துடன் கர்த்தரை நோக்கி அபயமிட்டார்கள். பெத்தூலியாக் குடிமக்களில் ஒருத்தியான யூதித்தாள் என்பவள் எப்படி தனியொரு ஆளாக அந்நியர்களின் பாளையத்திற்குள் கடந்து போய் தந்திரமாய் நேபுகாத்நேச்சாரின் தளபதியான ஒலோபெர்னாசை ஜெயித்தாள் என்பதை விளக்கும் புத்தகம் தான் யூதித்தின் சரித்திரம். சிசெராவை யாகேல் கொலை செய்த தந்திரத்துக்கு ஒப்பான தந்திரத்தால் தன் தேசத்துக்கு தன் உயிரையும் பணயம் வைத்து விடுதலையை வாங்கித் தந்த வீர மங்கையின் வரலாறு இது. இந்த சம்பவம் கி.மு 593 ல் நடைபெற்றதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. யூதித்தின் வீர வரலாற்றைச் சொல்லும் இந்தப் புத்தகத்தை யூதர்கள் தங்களுக்கு உபத்திரவம் நேரும் சமயங்களிலெல்லாம் வாசித்து ஆறுதல் அடைவதை வழக்கமாக வைத்திருந்தார்கள். தள்ளுபடியாகமத்தில் மூன்றாவது புத்தகமாக இடம் பெற்றுள்ள புத்தகம் இந்த யூதித்தின் சரித்திரம்.

யூதித்

எ க்பக்தான். மேதிய தேசத்தின் தலைநகரம்.

அது அர்பக்சாத் என்ற ராஜா மேதியாவைப்
பிடித்து ஆண்டு கொண்டிருந்த நேரம்.

அர்பக்சாத் மேதியாவின் நலனுக்காக பல காரி
யங்களை செய்தான்.

தலைநகரமாகிய எபக்தானாவிலும் அதற்குச் சுற்
றிலும் பாதுகாப்புக்காக பெரிய அரண்களைக் கட்டுவித்
தான். மதில்களின் உயரம் எழுபது முழம். அடிக்கணக்கில்
சொல்ல வேண்டுமானால் 105 அடி. அகலம் ஐம்பது
முழம் அதாவது 75 அடி. மிக பிரம்மாண்டமான அரண்
கள். சுற்றுப் பக்கத்து நாடுகளை எல்லாம் இந்த பிரம்
மாண்ட மதில்கள் புருவம் உயர்த்த வைத்தன.

மதில் கட்ட பயன்படுத்திய கற்கள் ஒவ்வொன்
றும் நாலரை அடி அகலமும் 9 அடி நீளமுமான பிரம்
மாண்டக் கற்கள். ஏதோ நாலைந்து மலைகளைக் காலி
செய்திருப்பான் போலிருக்கிறது.

அதிலேயே இன்னும் பிரம்மாண்டம் காட்ட
நினைத்து கோட்டைச் சுவரின் வாசல் பக்கத்தில் 150 அடி
உயரத்திற்கு அதன் கோபுரங்களை உயர்த்திக்கட்டி, அதன்

அஸ்திபாரத்தை 90 அடி அகலமாகப் போடுவித்தான்.

அர்பக்சாத் இப்படி பிரம்மாண்டம் பண்ணிக்கொண்டே போவது பாபிலோனிய ராஜாவாகிய நேபுகாத்நேச்சாரை உறுத்தியது.

அதற்கு முன்பாக பாபிலோனிய சுவர்கள்தான் பிரம்மாண்டமாக பேசப்பட்டு வந்தன. வெளிநாடுகளிலிருந்தெல்லாம் ஜனங்கள் வந்து பார்க்கவியட்டு சென்று கொண்டிருந்தனர்.

பாபிலோனிய சுவர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் மேதியாவின் அரண்கள் ஒன்றுமில்லைதான். ஆனாலும் ஜனங்கள் அதைப் பிரம்மாண்டமாகப் பேசுவதில் நேபுகாத்நேச்சாருக்கு கொஞ்சம் மன உளைச்சல்.

ராஜாவுக்கு மன உளைச்சல் வந்தால் அடுத்தது யுத்தம்தானே?

ஆம். நேபுகாத்நேச்சார் தன் பெரிய படைகளுடன் மேதிய ராஜாவை ஜெயிக்கப் புறப்பட்டான்.

நேபுகாத்நேச்சாருடன் கூட்டணி அமைத்துக்கொண்டு மேதியாவை எதிர்க்க சுற்றுப்பகுதிகளிலிருந்த மலைநாட்டவர் அனைவரும், யூப்ரட்டிஸ் ஆற்றங்கரை நகரத்தாரும், டைகிரிஸ் நகரத்தாரும், இதாஸ்பே நகரத்தாரும் புறப்பட்டார்கள்.

மேதிய ராஜா அர்பக்சாத்தும் சாமானியப்பட்ட ஆளில்லை. அரண்களை பலமாக வைத்திருந்த மாதிரியே தன்னுடைய படைகளையும் பெருக்கி பலமாக வைத்திருந்தான்.

“வரட்டும். நேபுகாத்நேச்சார் தானே? இன்னும் பத்து நாடுகளைக் கூட கூட்டிக் கொண்டு வரட்டுமே” என் படைகள் தாங்கும்.. தாக்கும்!” என்றபடி தானும் யுத்தத்திற்கு தயாரானான்.

நேபுகாத்நேச்சாரின் படைகளை மேதியாவின் எல்லையாகிய ராகாவின் அப்புறத்திலே இருந்த சமவெளியிலே எதிர்கொண்டான்.

நேபுகாத்நேச்சார் இவ்வளவு பெரிய படையை மேதியாவில் எதிர்க்கவில்லை. ஆனாலும் என்ன செய்வது? கௌரவப் பிரச்சனையாயிற்றே. வந்தது வரட்டும் என்று யுத்தத்தை துவக்கி விட்டான். யுத்தம் சமவெளியிலே மும்முரமாக நடந்தது.

யுத்தம் நடக்கும் நாட்களில் இன்னும் கொஞ்சம் கூடுதல் படைகள் தன்னுடன் இருந்தால் நன்றாயிருக்கும் என்று நேபுகாத்நேச்சார் யோசித்தான்.

தன்னுடைய பிரதானிகளில் சிலரை அனுப்பி பெர்ஸியாவில் குடியிருந்தவர்களையும், சிலிசியாவிலும் தமஸ்குவிலும் லீபனோனிலும்

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

குடியிருக்கிறவர்களையும் கர்மேலிலும் கிலேயாத்திலிருக்கிறவர்களையும் கலிலேயரையும், எஸ்டிரலோன் சமவெளியில் குடியிருக்கிற ஜனங்கள் யாவரையும் சமாரியர்களையும் இன்னும் பல நகரத்தாரையும் உடனடியாக தன்னுடன் சேர்ந்து மேதியாவை எதிர்க்க புறப்பட்டு வரும்படி செய்தி சொல்லியனுப்பினான்.

நேபுகாத்நேச்சாருடைய ஆட்கள் இந்த தேசத்து ஜனங்களை யுத்தத்திற்கு அழைக்க, அவர்களோ, “அப்படியா நீங்கள் முன்னால் போங்கள் நாங்கள் பின்னால் புறப்பட்டு வருகிறோம்” என்று பிரதானிகளை அனுப்பிவிட்டு, “வேறு வேலையில்லை இந்த ஆளுக்கு இவன் ஜெயிக்க நாம்தான் கிடைத்தோமா? போங்கப்பா... போய் ஆகவேண்டியதைப் பாருங்க..” என்றபடி அலட்சியமாக இருந்துவிட்டார்கள்.

அவர்களில் சிலர், “நேபுகாத்நேச்சார் ரொம்ப பலமான ஆள். அவனைப் பகைத்துக் கொள்வது நமக்கு ஆபத்தில்லையா?” என்று கேட்டபோது,

“என்ன பெரிய பலமான ஆள்? நாம் கூட இருப்பதுதான் அவனுக்கு பலம். ஒற்றை நாட்டை எதிர்க்க இத்தனை நாடுகளை கூட்டணிக்கு கூப்பிடுகிற இவன் எப்படி பலமானவனாய் இருக்கமுடியும்” என்று சொல்லி அவனை அலட்சியப்படுத்தினார்கள்.

பிரதானிகள் வெறுமையாக திரும்பி வந்து செய்தி சொல்ல, கோபத்தின் உச்சத்திற்கே போய்விட்டான் நேபுகாத்நேச்சார்.

“சிலிசியாவும், சீரியாவும், தமஸ்குவமான இவைகள் எல்லாவற்றின் பேரிலும் நான் பழிவாங்குவேன். நான் யுத்தத்தில் ஜெயித்து கம்பீரமாய் திரும்பி வரும்போது இவர்களை வெறுமையாக்கி சாம்பலும், தூளுமாக்குவேன். மோவாப் தேசத்தார் எல்லாரையும் அம்மோன் புத்திரரையும் அவர்களோடே யூதாவின் நாட்டார் யாவரையும் ஒரு சமுத்திரக்கரை மட்டுமுள்ள எகிப்து தேசத்தார் யாவரையும் பட்டயத்தால் வெட்டிப் போடுவேன். இது என் சிங்காசனத்தின் மேலும் நான் ஆண்டு அனுபவித்து வருகிற என் தேசத்தின் மேலும் ஆணை” என்று கண் சிவக்க ஆணையிட்டான் நேபுகாத்நேச்சார்.

நேபுகாத்நேச்சாரின் கோபமான வார்த்தைகள் அவனை அலட்சியம் பண்ணின தேசத்திற்கு சொல்லப்பட்ட போதிலும் அவர்கள் அதை ஒரு பொருட்டாய் மதிக்கவில்லை. “முதலில் அவன் போரில் ஜெயித்து வரட்டும். அப்புறம் பார்க்கலாம்.” என்றார்கள்.

மேதியரின் படை பலத்தைக் கண்ட நேபுகாத்நேச்சாரின் படைத் தளபதிகள் கூட மெதுவாய் இராஜாவிடத்தில் வந்து, “படைகள் பலம் அதிகமாய் இருக்கிறது போய்விடலாமா?” என்றார்கள்.

நேபுகாத்நேச்சாரோ முன்னிலும் அதிகமாய் கோபம் மூண்டவனாகி, “வெற்றியோ, தோல்வியோ எதுவானாலும் போர்தான்” என்றான்.

ராகாவின் எல்லையிலே ஒரு பெரிய சமவெளி இருக்கிறது. போர் செய்ய ரொம்பவும் சௌகரியமான இடம். யாருக்கும் பாதிப்பில்லாமல், தொந்தரவில்லாமல் சண்டை செய்யலாம்.

அங்கே மேதிய ராஜாவாகிய அர்பக்சாத்திற்கும் அசீரியர்களின் ராஜாவாகிய நேபுகாத்நேச்சாருக்கும் யுத்தம் துவங்கியது.

சரியாய் சொல்ல வேண்டுமானால் நேபுகாத்நேச்சார் பட்டத்திற்கு வந்த பதினேழாவது வருடத்தில் இந்தப்போர் நடந்தது.

பிரசித்தி பெற்ற இரண்டு மிகப் பெரிய தேசங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொண்டன. சுற்றுப்பகுதியிலிருந்த நாடுகள் அனைத்தும் இந்த பயங்கரமான போரை பயத்துடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தன.

அதிலும் நேபுகாத்நேச்சாரை அலட்சியம் செய்த தேசங்கள் கொஞ்சம் கூடுதல் பயத்துடன் நடப்பதை கவனித்துக் கொண்டிருந்தன. சில மன்னர்கள் கோயில்களுக்குப் போய் நேபுகாத்நேச்சார் மாத்திரம் ஜெயித்து விடக் கூடாது என்று மனமுருகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார்கள்.

போர் போகிற போக்கைப் பார்த்தால் யார் ஜெயிப்பார்கள் என்பது தெரியாமலிருந்தது. ஒரு நாள் பாபிலோனியரின் கை ஓங்கியிருந்தது. இன்னொரு நாள் மேதியரின் கை ஓங்கியிருந்தது.

ஒருவேளை நேபுகாத்நேச்சார் ஜெயித்துவிட்டால் நம்மை உண்டு இல்லையென்று ஆக்கிவிடுவான் என்று அவனை அலட்சியம் பண்ணின தேசங்களுக்கு இப்போது கூடுதல் பயம் பிடித்துக்கொண்டது.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மேதியரின் கை தாழ்ந்து.. படை பலம் குறைந்து... போரில் நிறைய இழப்புகள் உண்டாகி.... கடைசியில் பயந்த மாதிரியே நேபுகாத்நேச்சார் ஜெயித்து விட்டான்.

மேதியாவின் படை தோற்றுப் போனதில் யாவருக்கும் பெரிய ஆச்சரியம்தான். நேபுகாத்நேச்சார் ரொம்பவும் மகிழ்ந்து போனான். என்றாலும் மேதியா இன்னொருமுறை தலையெடுத்துவிடக் கூடாது என்பதில் முனைப்பாக செயல்பட்டான்.

பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்த மேதியப் படைகளையும் அவர்கள் இரதங்களையும், குதிரைகளையும் முற்றிலுமாக அழித்துப் போட்டான். மேதியாவின் பிரபலமான பட்டணங்களுக்குள்ளெல்லாம் புகுந்து நகரங்களைச் சூறையாடினான்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

அப்படியே தலைநகரமான எக்பத்தானாவுக்கு வந்து தன்னுடைய வயிற்றெரிச்சலுக்கு காரணமான நகரத்தின் அரண்களையும், காவற்கோபுரங்களையும் தகர்த்துப் போட்டான்.

எல்லாம் சரியாய் நடந்தும் ஒரு பெரிய குறை மேதியாவின் மன்னன் அர்பக்சாத் போர் நடந்த கலவரத்தில் காணாமற் போனதுதான்.

அர்பக்சாத்தை விட்டு வைப்பது மகா பெரிய தவறு என்பது நேபுகாத் நேச்சாருக்கு தெரியும். எனவே, தன் படைகளை அனுப்பி அவனைத் தேடி வரும்படி கட்டளையிட்டான்.

பாபிலோனியப் படைவீரர்கள் சலித்துச் சலித்துத் தேடி, கடைசியில் அர்பக்சாத்தைக் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள். மனிதர் ராகாவின் சுற்றுப்புறங்களிலிருந்த மலைகளில் ஒளிந்திருந்தார்.

கைகளும் காங்களும் விலங்கிடப்பட்ட நிலையில் இழுத்துவரப்பட்ட அர்பக்சாத்தை நேபுகாத்நேச்சார் தன்னுடைய ஈட்டியாலே உருவக் குத்திக் கொன்றான். அதன்பின்புதான் அவனுக்கு நிம்மதியாக மூச்சு வந்தது. இனி பயமில்லை. தான் மட்டும்தான் பெரிய ராஜா. தன்னுடையது மாத்திரம் தான் இனி பெரிய இராஜ்ஜியம். நெஞ்சம் பூரிக்க தன் தலைநகரான நினிவேக்கு திரும்பினான்.

நினிவேயில் அவனுக்கு பெரிய வரவேற்பு காத்திருந்தது. வெற்றி வாகை சூடிவரும் தம் மன்னரை உவகையுடன் மக்கள் வரவேற்றனர். தன்னுடன் போருக்கு வந்த வீரர்கள் யாவரையும் கௌவரப்படுத்தி, நினிவேயில் விருந்து கொண்டாடினான். எத்தனை நாள் என்கிறீர்கள்? நூற்றிருபது நாட்கள். சலிக்கச் சலிக்க விருந்தும் வைபவமும் தான். நினிவே முழுவதுமாய் விழாக்கோலம் பூண்டது.

கோலாகலங்கள் அடங்கிய பின் நகரம் சகஜநிலைக்கு திரும்பியதும், ராஜா தான் செய்த சபதத்தை நினைத்து தன்னுடன் போருக்கு வராத ராஜ்ஜியங்களை பழிவாங்கத் திட்டம் செய்தான்.

ஆலோசனை அரங்கம்.

நேபுகாத்நேச்சார் தன்னுடைய முக்கியமான பிரதானிகள் யாவரையும் அழைத்திருந்தான். எல்லோரும் அமைதிக்காத்து அமர்ந்திருந்தனர். ராஜாவின் முகத்தில் விருந்து கொண்டாடும் போதிருந்த மகிழ்ச்சியும் சந்தோஷமும் மறைந்து விட்டிருந்தது, முகம் கற்பாறைபோல் இறுகியிருந்தது.

எதற்காக தங்களை அழைத்திருக்கிறான் என்று தெரிந்தாலும், ராஜா பேசட்டும் என்று எல்லோரும் காத்திருந்தார்கள்.

ஒரு கடுமான செருமலுக்குப்பின் மௌனம் கலைத்தான் நேபுகாத் நேச்சார்.

“போரில் நடந்த சம்பவங்கள் நீங்கள் யாவரும் அறிந்ததுதான். போரில் நாம் தோற்பது உறுதி என்று நம்பி, நாம் உதவிகேட்ட தேசத்தார் நம் முடன் போருக்கு புறப்படாதது மாத்திரமல்ல. நம்மைக் குறித்து ஏளனமாக பேசியும், அவமானப்படுத்தவும் செய்தனர். நேபுகாத்நேச்சார் இத்துடன் அழிந்தான் என்றும் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டார்கள். இவை யாவும் என் மனதில் வெகு ஆழமாகத் தைத்திருக்கிறது. போரின் வெற்றி மகிழ்ச்சியை தந்தாலும், மனம் அதில் நிலைகொள்ளவில்லை. நம்மை அவமானப்படுத்திய தேசத்தாருக்கு சரிக்குச்சரி செய்யவேண்டும் என்ற வேகமே உள்ளமெல்லாம் நிறைந்திருக்கிறது...” என்றான்.

பிரதானிகளில் ஒருவன் எழுந்து, “உண்மைதான். எனினும் இப்போதுதான் ஒரு போரை முடித்துவிட்டு வந்த கையோடு இன்னும் போர்கள் செய்வது சாத்தியமானதுதானா? நாட்டில் இன்னும் பல நலப்பணிகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் கொஞ்சம் கவனம் செலுத்தி முடித்த பின் கொஞ்சம் பொறுத்து படையெடுப்புகளை துவக்கலாம்,” என்றான்.

“நீர் சொல்வது சரிதான். என்றாலும், கோபமும் வன்மமும் நெருப்புப் போன்றவை.. காலதாமதம் செய்தால் நீர்த்துப்போய்விடும். வெறியும் வேகமுமே போரில் ஆயுதங்களைவிட அதிகமான தேவையுடையவை. தவிரவும், எதிரிகளுக்கு சரிக்குச்சரி செய்யாமல் நம்முடைய மனதை மற்ற பணிகளில் சிறப்பாக செலுத்தவும் முடியாது...” என்றான் நேபுகாத்நேச்சார் கோபம் ஆறாமலேயே.

மன்னன் தீர்மானித்துவிட்டான் எதிரிகளைப் பழிவாங்குவது என்று. இனி யார் சொன்னாலும் கேட்கமாட்டான். ஆலோசனை அரங்கை கூட்டியது கம்மா ஒரு பேச்சுக்காகத்தானையொழிய உண்மையிலேயே பிறரின் ஆலோசனைகளை கேட்பதற்கல்ல என்பதை புரிந்துகொண்ட மற்ற பிரதானிகள் கூட்டமாக எழுந்துநின்று, “மன்னர் சொல்வது சரிதான்.” என்றார்கள். “மன்னரின் எண்ணத்தை நாங்கள் நிறைவேற்ற உயிரையும் தர ஆயத்தமாயிருக்கிறோம். பகைவர்கள் யாவரையும் வேருடன் நிர்மூலம் செய்வது வரை நாம் இளைப்பாறக்கூடாது.” என்றார்கள்.

நேபுகாத்நேச்சார் பாபிலோனின் மேல் அரசாண்ட பதினெட்டாம் வருடம் முதலாம் மாதம் இருபத்திரண்டாம் தேதியில் இது நடந்தது.

பின்னர் நேபுகாத்நேச்சார் தன்னுடைய சேனைகளின் தலைவனாகிய ஓலோபெர்னேஸ் என்பவனை அழைத்தான்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

“சேனைத்தலைவனே, உன் வெற்றியின் வாளுக்கு மீண்டும் வேலை வந்திருக்கிறது” என்றான்.

“மன்னரின் கட்டளைக்காக காத்திருக்கிறோம். வாட்கள் அதிகநாள் வேலையற்றிருந்தால் பயனற்றுப் போய்விடும். கட்டளையிடுங்கள் காத்திருக்கிறோம். எங்கே துவங்கலாம் நம் வேட்டையை” என்றான் ஓலோபெர்னேஸ்.

இராஜாவாகிய நேபுகாத்நேச்சார் சம்பிரதாயமாக பேச ஆரம்பித்தான்.

“இதோ, பூமிக்கெல்லாம் ஆண்டவனாகிய நேபுகாத்நேச்சாரின் சேனாதிபதியே, மன்னரின் கட்டளையைக் கேள். நீ உடனே காரியத்தில் கவனம் வைத்துப் புறப்பட்டுப் போய் உன்னுடனே தங்களுடைய தேசத்தின் ஜெயத்தில் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிற புருஷரான லட்சத்திருபதினாயிரம் காலாட்களையும், பன்னிராயிரம் குதிரை வீரர்களையும், கூட்டிக் கொண்டு போய், மேற்கு திசை தேசத்தார் யாவரும் என் வாக்கை மீறினபடியினால் அவர்களுக்கு விரோதமாகச் சென்று, மண்ணையும் தண்ணீரையும் ஆயத்தம் பண்ணும்படிக்கு அவர்களுக்குச் சொல்.”

“நம் எதிரிகளுக்கு தக்க பாடத்தை மேன்மைதங்கிய பாபிலோனிய மன்னரின் படைகள் புகட்டும்...” என்றான் சேனைத்தலைவன்.

“நாம் கோபங்கொண்டால் என்னவாகும் என்பதை இந்த தேசங்களுக்கு சம்பவிப்பதைப் பார்த்து உலகம் புரிந்து கொண்டு அடி பணியும். நம் முடைய சேனைகள் கால்களால் அவர்கள் தேசத்தை மூடி, அவர்களை கொள்ளையிடுவார்கள். அவர்களில் மாண்டவர்களால் அவர்களுடைய பள்ளங்களும், நீரோடைகளும் நிரப்பப்படும். கரை புரண்டு ஓடும் மட்டும் அவர்கள் ஆறுகள் அவர்களுடைய பிரேதங்களால் நிறைந்துபோகும். நீ முன்னமே புறப்பட்டுப்போய், அவர்களுடைய சகல நாடுகளையும் நமக்காகக் கட்டிக்கொள். அவர்கள் தங்களை உன்னிடத்தில் ஒப்புவிப்பார்களானால் நீயும் அவர்களை ஆக்கினையின் நாளுக்கென்று நமக்காக நிறுத்தி வைப்பாயாக. இணங்காதவர்களையோ நீ கண்ணாடையாய் தப்பவிடாமல் தேசமெங்கும் கொலைக்கும் கொள்ளைக்கும் ஒப்புக் கொடுக்கக்கடவாய். நீயும் உன் ஆண்டவனுடைய கட்டளைகளில் ஒன்றையும் மீறாமல், நான் உனக்கு கற்பித்தவைகளின்படியே நிறைவேற்ற வேண்டும். இப்படிச் செய்ய நீ சற்றும் தாமதம் பண்ணாதே,” என்று சொல்லி அவனுக்கு உத்தரவு கொடுத்தான்.

நேபுகாத்நேச்சாரின் உத்தரவு கிடைத்ததும் தளபதி ஓலோபெர்னேஸ் கொஞ்சமும் தாமதிக்கவில்லை. எப்போ என்று காத்திருந்தவன் போல

உடனடியாக தன் படைகளிடத்தில் வந்தான்.

இராஜா தனக்கு கற்பித்தபடியே அசீரியாவின் சகல பிரதானிகளையும், அதிபதிகளையும் அழைத்து செய்ய வேண்டிய போர்கள் பற்றி விவாதித்தான். பிறகு போருக்கென்று லட்சத்து இருபதினாயிரம் வீரர்களை தெரிந்தெடுத்து, அவர்களை அணிவகுத்து நிற்கச் செய்தான். அவர்களுடைய பொருட்களைச் சுமப்பதற்காக ஏராளமான கழுதைகளையும் ஒட்டகங்களையும் அவர்களுடைய ஆகாரத்திற்காக ஏராளமான ஆடுமாடுகளையும் ஒவ்வொரு ஆளுக்கும் அதிகமான உணவுப் பொருட்களையும் சேர்த்துக் கொண்டான்.

அவன் ராஜாவுக்கு முன்பாகச் செல்லவும், மேற்கு தேசங்கள் யாவற்றையும் மிதித்து மூடவும் தக்கதாக ஏராளமான வீரர்களுடனே புறப்பட்டான். இவர்களெல்லாம் தவிர, வெட்டுக்கிளிக் கூட்டம்போல் ஏராளமான பலவகை ஜாதியாரும் அவர்களுடனே கூட்டணியமைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

கூட்டம் கட்டுக்கடங்காததாகவும், கடற்கரை மணலத்தனையாகவும் இருந்தது.

அவர்கள் பிரயாணமாகப் புறப்பட்டு நிமிவே பட்டணத்தை விட்டு, பெகதிவேத் சமபூமிக்கு முன்னுநாள் பிரயாணம் பண்ணி, மேலான சிலிசியாவுக்கு இடது புறத்திலுள்ள மலைக்கு பக்கமாக பாளையமிறங்கினார்கள்.

ஓலோபெர்னேஸ் தன் படைகளை அங்கே தங்கவைத்து, அவர்களை நோக்கி, “நாம் இப்போது மலைநாட்டை பிடித்து அவர்கள் நகரங்களான லூரத் மற்றும் பூத்தையும் அழித்து, அதன் பின்னர் வனாந்திரத்தின் தெற்கே இருக்கிற இஸ்மவேலருடைய நாட்டையும் சங்காரம் பண்ணலாம். நாம் படையெடுத்து இவ்விடங்களுக்குள் செல்லும் போது நம்முடைய மன்னருக்கும், நம்முடைய தேசத்திற்கும் அவர்கள் காண்பித்த அவமரியாதையையும், நிந்தையையும் மனதில் கொண்டு உங்கள் கண்களுக்கு காண்கிறபடியெல்லாம் அவர்களுக்கு செய்யுங்கள். அவர்களில் ஒருவரையும் தப்பவிடாமல் அவர்களைச் சங்காரம் பண்ணுங்கள். அவர்கள் நகரங்களின் மதில்களை தகர்த்துப் போட்டு அவைகளைக் கொள்ளையிடுங்கள். மேன்மை தங்கிய பாபிலோனியப் பேரரசை எதிர்த்தவர்களுக்குச் செய்யப்படும் பயங்கரங்கள் இன்னதென்று பூமியின் சகல கோத்திரத்தாரும் அறியும்படிக்கு உங்கள் பராக் கிரமத்தை வெளிப்படுத்தி அவர்களை நிர்மூலமாக்குங்கள்.” என்றான்.

தளபதியின் உசுப்பேற்றுதலால் உற்சாகமடைந்த படைவீரர்கள் ஆர்ப்பரித்தார்கள். அவனவன் தன்தன் ஆயுதங்களை தயார் செய்து கொண்டான்.

மலைத்தேசங்களிலும், இஸ்மவேலருடைய எல்லைகளிலும் பாபி

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

லோனியப் படைகள் வெட்டுக்கிளிகளைப் போல வந்து பாளையமிறங்கியிருக்கும் செய்தி காட்டுத் தீ போல பரவியது. யாவரும் கலங்கினார்கள்.

நேபுகாத்நேச்சார் நாடுகளைப் பிடிக்கும் நோக்கில் வந்திருந்தால் சமாதானம் பேச வாய்ப்பிருந்திருக்கும். ஆனால் அவன் தங்களைப் பழி வாங்க வந்திருப்பதால் சமாதானத்திற்கே இடம் தரமாட்டான் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட நாடுகள் சண்டைக்கு தங்களையும் தயார்படுத்திக் கொண்டார்கள். எனினும் அவர்கள் தாங்கள் தோற்பது உறுதி என்று தெளிவாகத் தெரிந்துதான் வைத்திருந்தார்கள்.

ஓலோபெர்னாஸ் தன்னுடைய திட்டத்தின்படியே, தன் காலாட்படைகளையும், குதிரை வீரர்களையும் நடத்திக் கொண்டு போய் மலைத்தேசமான லூத்திற்குள்ளும், பூத்திற்குள்ளும் நுழைந்தான். நகரங்களைக் கவிழ்த்துப் போட்டு, ஜனங்களை மகா சங்காரமாக சங்கரித்தான். போரில் சுலபமான வெற்றி கிடைத்தது. அசீரியப்படைகளுக்கு ஆனந்தம் தாளவில்லை. தாராளமாக கொள்ளையிட்டனர்.

அவர்களது அடுத்த இலக்கு இஸ்மவேல் தேசம். அதிலும் பாபிலோனியப் படைகள் வீரம் காட்டினர். இஸ்மவேலர்கள் கடற்கரை மணலத்தனையாய் தங்களைச் சூழ்ந்து நிற்கும் அசீரியர்களை கண்ட மாத்திரத்திலேயே தங்கள் நம்பிக்கையை இழந்து போனார்கள்.

தங்கள் வாள்களை உறையிலிருந்து எடுக்கும் முன்பாகவே தோற்கடிக்கப்பட்டார்கள்.

இஸ்மவேல் தேசம் தலைகீழாகப் புரட்டிப் போடப்பட்டது. அநேகரை கைகளிலும் கால்களிலும் விலங்கிட்டு போர்க் கைதிகளாகப் பிடித்துக் கொண்டனர். யுத்தத்திற்கு அணிவகுத்திருந்தவர்களை சர்வசங்காரமாக சங்கரித்தார்கள். நகரங்கள் கவிழ்த்துப் போடப்பட்டு தீக்கிரையாக்கப்பட்டன.

கட்டவிழ்த்துக் கொண்டு காட்டுவெள்ளம் சீறிப்புறப்படுவது போல படைகள் எதிர்ப்பட்டவைகளையெல்லாம் துவம்சம் செய்துகொண்டே முன்னேறினார்கள். சுற்றுப்புறத் தேசங்களையெல்லாம் கிலி பிடித்துக் கொண்டது.

தாங்கள் கப்பம் கட்டச் சம்மதிப்பதாகவும், தங்களை விட்டு விடும் படிக்கும் அவர்கள் அனுப்பிய சமாதான ஓலைகளுக்கு எந்தவொரு பதிலும் தரப்படவில்லை. மாறாகப் படைகள் முன்னேறிக் கொண்டேயிருந்தன.

பாபிலோனியப்படைகள் யூப்ரடீஸ் நதியைக் கடந்து, மெசப்படோமியாவை உருவப்போய் சமுத்திரக்கரை வரும்படும் அற்போனா நதி ஓரமாயிருந்த எல்லா பட்டணங்களையும் இடித்துப்போட்டு, நகரங்களை கொள்ளையிட்டனர். சிலிசியாவின் எல்லைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு எதிர்த்து நின்ற

யாவரையும் வெட்டிப்போட்டார்கள்.

முரட்டு மன்னன் நேபுகாத்நேச்சாரை பகைத்துக் கொண்டது எவ்வளவு பெரிய முட்டாள்தனம் என்று தேசங்கள் யாவும் தங்களை நொந்து கொண்டன.

ஆனால் என்ன செய்வது? அவனைத் திருப்ப வழி ஒன்றும் அவர்களுக்குப் புலப்படவில்லை.

அத்தியாயம்

2

பயம்

ஓலோபெர்னாஸ் என்ற பெயரைக் கேட்டாலே பாபிலோனைச் சுற்றியிருந்த நாடுகளெல்லாம் கப்பிச் என்று வாயை மூடிக்கொண்டன. சாப்பிடாமல் அழுத பிள்ளைகள் ஓலோபெர்னேஸின் பெயரைச் சொன்னால் சமர்த்தாய் சாப்பிட ஆரம்பித்தன.

ராத்திரியில் அடுப்படியில் திருட்டுப் பூனை உருட்டி பாத்திரங்கள் உருண்டால் கூட பாபிலோனியப் படைகள் வந்துவிட்டதாக நினைத்துக் கொண்டு நடுங்கினார்கள்.

நேபுகாத்நேச்சார் படைகள் எந்தநேரமும் தங்கள் தேசத்திற்குள் வந்துவிடலாம் என்று பயந்து, வந்து விட்டால் எப்படி சரணடையலாம் என்று ராஜாக்கள் ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டார்கள். ஜனங்கள் நம் நாட்டு அரசியல் வாதிகள் மாதிரி காலில் விழுந்து பழகிக் கொண்டனர்.

பொதுவாக நேபுகாத்நேச்சாரைப் பகைத்துக் கொண்ட எல்லா தேசங்களும் பயந்தாலும், கொஞ்சம் அதிகப்படியாக பயந்ததென்னவோ சீதோனியரும், தீரியரும் தான் தீரியர் என்றால் தீரு பட்டணத்தைச் சேர்ந்த ஜனங்கள்.

ஹிட் லிஸ்ட் முறை வைத்துகொண்டு படையெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் பாபிலோனியர். எப்படியும் தங்கள் முறை வந்துவிடும். தப்பிக்க வழியில்லை என்பதை தெளிவாக உணர்ந்து கொண்ட மேற்படி தேசத்து ராஜாக்கள் ஒன்று கூடிப் படையெடுப்பைச் சமாளிக்க ஆலோசனை செய்தார்கள்.

“கூட்டணியமைப்பது, யுத்தம் செய்வது என்பதெல்லாம் கதைக்கு ஆகாது. பேசாமல் நேபுகாத்நேச்சாரிடம் ஆளனுப்பி மன்னிப்புக்கேட்டு சமாதானம் பேசலாம்” என்றார் ராஜாக்களில் ஒருவர்.

“நேபுகாத்நேச்சார் நம்மீது வெருகோபமாக இருப்பதால் சமாதானம் பேச்செல்லாம் எடுபடுமா? அதையெல்லாம் கேட்கக்கூடிய மனநிலையிலாவான் இருக்கிறான்? நம்மை தூரத்தில் வரக்கண்டாலே பாய்ந்து குதறி விடுவானே” என்றார் மற்றவர்.

“வேறென்ன செய்வது? சண்டையிட நம்மிடையே பலம் இருக்கிறதா?” என்றார் மற்றொருவர்.

ரொம்ப நேரம் யோசனை பண்ணிக் கடைசியில், நேபுகாத்நேச்சாரிடம் தாங்கள் நேராகப் போகாமல் ஒரு தூதனை அனுப்பி சமாதான வார்த்தைகளைப் பேசச் செய்வது என்று முடிவு செய்தார்கள்.

அதன்படிக் கொஞ்சம் தூக்கலாக கெஞ்சக்கூடிய ஒரு நபராகப் பார்த்து தேர்வுசெய்து தங்கள் சமாதானத்தை தெரியப்படுத்த நேபுகாத்நேச்சாரிடம் அனுப்பினார்கள்.

அதன்படியே அந்த ராஜாக்களின் ஆட்கள் ஓலோபெர்னேஸிடம் போய் தடாலடியாகக் காலில் விழுந்து, “மகாராஜாவாகிய நேபுகாத்நேச்சாரின் அடிமைகள் நாங்கள்... இதோ நாங்கள் உமக்கு முன்பாக விழுந்து பணிகிறோம். உமக்கு இஷ்டமான பிரகாரம் எங்களை நடத்தும். நாங்களும் எங்கள் தேசமும், தேசத்தின் குடிகள் யாவரும், தேசத்தின் கால்நடைகள் யாவையும் உம் கண்களுக்கு முன்பாக இருக்கிறோம். அவையாவும் உம்முடையவைகளாயிருக்கிறது. உம்முடைய கண்களுக்கு நலமாகத் தோன்றுகிறபடி எங்களுக்கு செய்யும்.. என்று எங்கள் இராஜாக்களின் சார்பில் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறோம்” என்றார்கள்.

சமாதானத் தூதர்களின் வார்த்தையைக் கேட்ட ஓலோபெர்னாஸ் எதையும் வாக்குறுதியாகச் சொல்லாமல் பொதுவாக, “போங்கள்” என்றான். அவன் முகத்தில் கொஞ்சமாக புன்னகை இருந்த மாதிரி இருந்தது.

தங்களை அவன் கொல்லாமல் விட்டதே பெரிய பாக்கியமாக கருதிய தூதுவர்கள் போரை நிறத்தி விட்ட திருப்தியில் வந்து சேர்ந்து

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

தங்களை அனுப்பிய இராஜாக்களுக்கு சமாதானம் கிடைத்துவிட்டது. ஆபத்து இனி இல்லை என்று செய்தி சொன்னார்கள். செய்தி கேட்டவர்களுக்கு அப்பாடா என்றிருந்தது. இனிப் பயமில்லை என்று ஒருவரோடொருவர் பேசிக் கொண்டனர். அன்றிரவில் கனவில்லாமல் தூங்கினார்கள்.

ஆனால் மறுநாள் அவர்கள் கண்ட காட்சி பயங்கரமாக இருந்தது.

ஓலோபெர்னாஸ் தன் சர்வ சேனைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு சீதோனியரின் தேசத்தின் சமுத்திரக்கரையில் இறங்கி, தன் படைகளை அங்கிருந்த உயர்ந்த பட்டணங்களைச் சுற்றிலும் நிறுத்தினான்.

ராஜாக்கள் பயத்தோடு வந்து பார்த்தார்கள். ஓலோபெர்னாஸ் அவர்களை நோக்கி, “உங்கள் படைகளிலிருந்து எனக்கு ஆட்கள் தேவை” என்றான்.

உடனே அவர்கள் தங்கள் படைகளையெல்லாம் அவனுக்கு முன்பாக நிறுத்தி, “உமக்கு தேவையானவர்களை நீரே பார்த்துத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும்” என்றார்கள்.

ஓலோபெர்னாஸ் தன் படைவீரர்களுடனும், பிரதானிகளுடனும் உள்ளே வந்து வீரர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டான். அவர்களும், சுற்றுப்புறத்தாரும் பூமாலையோடும், ஆடல் பாடல்களோடும், தம்புரு வாசித்துக் கொண்டு வந்து அவனைக் கனம் பண்ணி ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

ஆடல்களும் பாடல்களுமாக அமார்க்கெப்பட்டுக் கொண்டிருந்த போது “போதும்” என்று அவர்களைக் கையமர்த்திய அவன், தான் தேர்ந்தெடுத்த வீரர்களையும் தன்னோடு அழைத்துக் கொண்டு “சரி.. சரி.. புறப்படுங்கள், வேலையிருக்கிறது” என்றான். அவர்களும் பாடல்களை நிறுத்திவிட்டு அவனோடு புறப்பட்டார்கள்.

அவன் அவர்களை தேசத்தைவிட்டு வெளியே அழைத்துச் செல்லாமல் அவர்களை தேசத்திற்குள்ளாகவே நடத்தி, தன் படைகளைக் கொண்டு அந்த தேசங்களின் சகல எல்லைகளையும் கவிழ்த்துப் போட்டான்.

அவர்களுடைய தோப்புகளுக்குள் புகுந்து அவைகளை வெட்டிச் சாய்த்தான். நாடு யானை புகுந்த தோட்டம் போலானது.

போட்ட பூமாலையோடுவதற்குள்ளாகவே பூதம் புறப்பட்ட மாதிரிப் புறப்பட்ட அவனைக் கண்டு கலங்கிப்போனார்கள் ஜனங்கள்.

அவனோ அதையெல்லாம் கவனிக்காமல், இன்னும் வேகமாக உள்ளே புறப்பட்டு அவர்கள் சாலைகளையெல்லாம் தகர்த்துப்போட்டு, அவர்கள் கோவில்களுக்குள் புகுந்து அவர்களுடைய விக்கிரகங்களையெல்லாம்

தகர்த்தான். பெரிய கட்டிடங்களை தரைமட்டமாக்கினான். ஆனாலும் ஒரு ஆறுதல், அவன் யாதொரு மனிதரையோ, அல்லது அவர்களது மிருகஜீவன்களையோ கொல்லவில்லை. அந்தளவில் சந்தோஷம்.

போருக்குப் புறப்படும் முன்பு நேபுகாத்நேச்சார், தளபதி ஓலோபெர்னாசிடம் சரணடைபவர்களை மட்டும் உயிரோடு விட்டுவைத்து, அவர்கள் தன்னையே தேவனாக வணங்கத்தக்கதாக அவர்களது தோப்பு விக்கிரகங்களையெல்லாம் அழித்துப் போட்டுவிட வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டிருந்தான். அதை நிறைவேற்றத்தான் ஓலோபெர்னாஸ் அப்படி நடந்து கொண்டான். தலைவர் கட்டளையை மீறாத அடியாட்கள் இவனை முன் மாதிரியாகக் கொள்ளலாம். அவ்வளவு கீழ்ப்படிதல்.

இவையெல்லாம் முடித்தபின்பு, நேபுகாத்நேச்சாரின் படையை நடத்திக் கொண்டு அவன் யூதேயா மலைகளுக்கு எதிரேயிருந்த எஸ்டிரலோன் சமவெளிப்பக்கமாக வந்து சேர்ந்தான்.

அங்கே கேபா என்ற இடத்திற்கும், ஸ்கீதெப்போலி என்ற இடத்திற்கும் மத்தியில் தன் படைகளை நிறுத்தினான்.

வெகுதூரம் பயணம் செய்து வந்ததால் அவன் படைகள் களைத்திருந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் உபயோகத்திற்காக கொண்டு வந்திருந்த பொருட்களும் குறைவாக இருந்தன. அதனால் படைகளின் கண்காணிகள் அவனிடத்தில் வந்து, “இனியும் நாம் நிறைய போர்களைச் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. நம்மிடம் உள்ள ஆட்களோ தொடர்ந்த பயணத்தினால் களைத்திருக்கிறார்கள். நாம் இனியும் படைகளை வருத்தாமல் அவர்களை சில நாட்கள் இங்கே ஓய்வாகத் தங்கவைத்து, அவர்களுக்குக் குறைவுபட்ட பொருட்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்” என்றார்கள்.

ஓலோபெர்னாஸிற்கு அது நல்ல யோசனையாகத் தோன்றியது. என்றாலும், அவன். “யுத்தத்தில் ஈடுபடும்போது நீண்டநாள் ஓய்வு என்பதும், நீண்ட இடைவெளி என்பதும் போரின் வேகத்தில் குறைவை உண்டாக்கிவிடும். எனவே, காலதாமதம் செய்யாமல் ஒரே ஒரு மாதம் இடைவெளி எடுத்துக் கொண்டு படைகளுக்கு தேவையான பொருட்களை அதில் சேர்த்துக் கொள்ளவும், படைகள் புசித்துக் குடித்து இளைப்பாறவும் செய்யுங்கள்” என்றான்.

அதன்படியே அவர்கள் அங்கேயே தங்கள் படைகளை ஒரு மாத காலம் நிறுத்தி வைத்து, தங்கள் படைகளுக்கு தேவையான பொருட்களை சேகரித்துக் கொண்டார்கள்.

எஸ்டிரலோன் சமவெளியில் வந்து அசீரியரின் படைகள் தங்கியிருந்த செய்தி யூதேயா தேசத்தில் பெரிய கலக்கத்தை உண்டாக்கியது.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

எந்த நேரமும் அவர்கள் யூதேயாவுக்குள் வந்துவிடலாம். ஜனங்கள் தத்தளிப்பாய் தவித்தார்கள். ஆங்காங்கே கூடிக்கூடிப் பேசிக் கொண்டார்கள். அசீரியர் படையெடுத்த தேசங்களுக்கு சம்பவித்ததை கேள்விப்பட்டு கலவர முகமானார்கள்.

“நேபுகாத்நேச்சாரின் படைகள் ராசீஸின் தேசமான பூத்திலும், லூத் திலும் படையெடுத்த போது அங்கிருந்த ஜனங்களில் ஒருவனையும் தப்ப விடாமல் அவர்கள் பிள்ளைகளைக் கூட தரையில் மோதிக் கொன்று விட்டனர். நகரங்களில் ஒரு கட்டிடமும் இல்லாமல் போகும்படி எல்லாவற்றையும் தரைமட்டமாக்கிவிட்டனர்” என்றார் ஒரு செய்தியாளர். ஜனங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை பரிதாபத்துடன் பார்த்து ஒவ்வொரு கதறி அழுதனர். சிலர் தாங்கள் கட்டியிருந்த கட்டிடங்களின் சுவரைத் தடவிப் பெருமூச்சுவிட்டனர். “போச்சே!”

ஜனங்களுக்கு நேபுகாத்நேச்சாரின் படைகள் பற்றியும், அவர்கள் படையெடுப்பின் விபரம் பற்றியும் செய்தி சொன்னவர்கள் நம் நாட்டு தொலைக்காட்சி செய்திகளுக்கு சற்றும் சளைக்காமல் செய்திகளுக்கு நிறைய கண்களும், காதுகளும் வைத்து செய்தி சொன்னார்கள்.

கண்களையும், காதுகளையும் கழித்து விட்டுப் பார்த்தாலும் மிஞ்சும் செய்திகளே மிகவும் பயங்கரமாக இருந்தது.

“பாபிலோனியப் படைகள் ஒவ்வொரு தேசத்திற்குள்ளும் போகும் போது சரணடைய மறுப்பவர்களையும், எதிர்த்து நிற்கத் துணிபவர்களையும் தான் சங்காரம் பண்ணுகிறார்கள். சரணடைந்து விட்டால் அவர்கள் உயிருக்கு பங்கம் விளைவிப்பதில்லை. ஆனால் அவர்கள் தேசத்திற்குள் புகுந்து அவர்கள் வணங்கிவரும் விக்கிரகங்களைத் தகர்த்து, அவர்கள் கோவில்களைத் தரைமட்டமாக்கி விடுகிறார்கள்.” என்றனர், படையெடுப்பு பற்றி செய்தியறிந்தவர்கள்.

இந்தச் செய்திதான் இஸ்ரவேலை மிகவும் கலங்கப் பண்ணினது.

அவர்கள் பயத்திற்குக் காரணம் - எருசலேம் தேவாலயம்!

நேபுகாத்நேச்சார் தான் ஜெயித்த எல்லா தேசத்தாரும் தன்னைத்தான் கடவுளாக வணங்கவேண்டும் என்பதில் பிடிவாதம் காட்டும் பேர்வழி. அந்தந்த தேசங்களில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வரும் எல்லாமத நம்பிக்கைகளையும் தகர்த்துப் போட்டு விட்டு அவர்கள் தன்னையே கடவுளாக நம்ப வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிற ஆள்.

யூதர்களுக்கு இதுதான் பெரும் பயத்தை உண்டாக்கியது.

இஸ்ரவேலர்கள் மற்ற எல்லா தேசத்தாரையும் விட அதிகமாக

கடவுள்பற்று மிக்கவர்கள். தங்கள் தெய்வமான யெகோவாவை வைராக்கியமாக பின்பற்றுவார்கள். தாங்கள் சரணடைந்து உயிர் தப்பினாலும், மத நம்பிக்கைக்காக நிச்சயம் மரிக்கத்தான் வேண்டியிருக்கும் என்று கலங்கினார்கள்.

இதெல்லாவற்றையும் விட அவர்கள் கலங்கியதற்கு மற்றொரு காரணம் எருசலேம் தேவாலயம் படைகளின் கண்களில் பட்டால் இடிக்கப்பட்டு விடுமே என்பதுதான்.

அவர்கள் எல்லோரும் அப்போதுதான் கொஞ்சக் காலத்திற்கு முன்னே சிறை மீட்கப்பட்டு வந்து, யூதேயாவில் புதிதாக குடியேறியிருந்தார்கள்.

சிதிலமடைந்து கிடந்த தங்கள் தேவாலயத்தை புதுப்பித்து, அதன் பணிமுட்டுக்களையெல்லாம் செப்பனிட்டு, அவற்றைப் பரிசுத்தம் பண்ணி, அதில் ஆராதிக்கவும் ஆரம்பித்திருந்தார்கள்.

சரணடைவதா, எதிர்த்து நிற்பதா என்று பலமாக யோசித்துக் கடைசியில், நேபுகாத்நேச்சாரின் படைகள் தங்கள் தேசத்திற்குள் வந்து விடாமலிருக்க தங்கள் எல்லைகளைப் பலமாக்கி தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வது என்று திட்டம் செய்தார்கள்.

தங்கள் எல்லைகளை விரிவுபண்ண முதலாவது தங்கள் அருகாமையிலிருக்கும் பகுதிகளைப் பிடித்துக் கொள்வது என்று தீர்மானித்தார்கள்.

அதன்படி அவர்கள் சமாரியாவின் எல்லா எல்லைகளுக்கும், கோனாவுக்கும் சேவகர்களை அனுப்பி அதைப் பிடிக்கும்படிக் கட்டளையிட்டார்கள்.

இதுதவிர, பெத்தொரோனுக்கும், பெல்மாயீமுக்கும், எரிகோவுக்கும் இன்னொரு கூட்டம் சேவகர்களை அனுப்பினார்கள். மற்றும் உள்ள பகுதிகளான கேபாவுக்கும், ஐசோராவுக்கும், சாலேம் பள்ளத்தாக்கிற்கும் தங்கள் படைகளை அனுப்பினார்கள்.

அனுப்பப்பட்ட சேவகர்கள் சுலபமாக அந்தந்தப் பகுதிகளைப் பிடித்து அவற்றை யூதாவின் எல்லைகளாக்கினார்கள். அந்தப் பகுதிகளின் எல்லை யோரக் கிராமங்களை ரொம்பவும் சிரமப்பட்டு சுற்றிலும் மதில்களை எழுப்பி அவற்றை அரணிப்பாக்கினார்கள்.

அசீரியப்படைகள் தங்களை முற்றிக்கை போட்டால் தாக்குப்பிடிக்க ஆயத்தமாக தாங்கள் அப்போதுதான் அறுவடை முடித்திருந்ததால் தானியங்களையும், உணவுப் பொருட்களையும் யுத்த காலத்திற்கென்று சேர்த்து வைத்தார்கள்.

வீரர்களை அரண்கள் மேல் எப்போதும் விழிப்பாக கவனித்துக் கொண்டிருக்க ஏற்படுத்தினார்கள்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

எந்த நேரமும்.. எதுவும் நடக்கலாம்....

காத்திருந்தார்கள்.

இஸ்ரவேலர்கள் எவ்வளவுதான் காவல்களையும், அரண்களையும் பலப்படுத்தினாலும் கடைசியில் கர்த்தர்தான் தங்களைக் காப்பாற்ற முடியும் என்பதில் தீவிர நம்பிக்கை உடையவர்கள். அவர்களின் இந்த நம்பிக்கைக்கு காரணம். அவர்கள் துவக்க முதலே கர்த்தரைக் கொண்டு மாத்திரமே யுத்தங்களில் ஜெயித்த அனுபவங்கள் தான்.

இஸ்ரவேலர்கள் அனைவரும் தேவனை தீவிரமாய்த் தேடி அபய மிடவேண்டும் என்று அந்நாட்களில் எருசலேமில் பிரதான ஆசாரியனாக இருந்த யோயாக்கீம் ஜனங்களுக்கு நிருபம் எழுதித் தெரிவித்தார்.

அதன்படி இஸ்ரவேலர்கள் ஒவ்வொரு வரும் தேவனை நோக்கி மகா ஊக்கத்தோடே அழுது, புலம்பி தங்கள் ஆத்துமாக்களை தீவிரமாக தாழ்த்திக் கொண்டார்கள்.

இஸ்ரவேலர்கள் யாவரும் தங்கள் மனைவி, பிள்ளைகளோடு இரட்டுடுத்திக் கொண்டார்கள். இஸ்ரவேலர்கள் மாத்திரமல்ல. தங்களோடு தங்கியிருக்கும் பிற இனத்தாரும் இரட்டுடுத்திக் கொண்டு தேவனைத் தேட வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார்கள்.

தங்கள் வீடுகளில் அடிமைகளுக்கும் இரட்டுத் தான் உடுப்பு. இதெல்லாம் போதாதென்று தாங்கள் வளர்க்கும் ஆடு, மாடுகள் போன்ற மிருக ஜீவன்களுக்கும் இரட்டை சுற்றிவிட்டார்கள்.

இஸ்ரவேல் குடும்பத்தார் யாவரும் முறைபோட்டுக் கொண்டு, தங்கள் குடும்ப சகிதமாக வந்திருந்து எருசலேம் தேவாலயத்தில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து தேவனைப் பணிந்து கொண்டார்கள். பலர் எருசலேம் ஆலயத்திலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கி உபவாசம் செய்தார்கள். சிலர் கையோடு நிறைய சாம்பலையும் கொண்டு வந்து எருசலேம் தேவலாய வாசலில் அமர்ந்து தங்கள் தலைகளில் போட்டுக் கொண்டு கர்த்தரை நோக்கி அபயமிட்டார்கள்.

எருசலேமின் பிரதான ஆசாரியனாகிய யோயாக்கீமும், அவருடன் கூட நின்று தேவாலயப் பணி செய்யும் மற்ற ஆசாரியர்களும் இரட்டையே உடுத்துக் கொண்டார்கள். எல்லாவற்றுக்கும் சிகரம் வைத்தாற்போல் தேவாலயத்தின் பலிபீடத்திற்கும் இரட்டை சுற்றிக் கட்டியிருந்தனர்.

சர்வாங்க தகனபலிகளையும், உற்சாக பலிகளையும் இடைவிடாமல் செலுத்தினார்கள். யோயாக்கீமும் அவருடன் கூட மற்றைய ஆசாரியர்களும் தங்கள் தலைப்பாகைகளின் மேல் சாம்பலைப் போட்டுக் கொண்டு, கர்த்தர்

இஸ்ரவேலுக்கு இரங்கி, நன்மை கட்டளையிட வேண்டுமென்று முழு பலத் தோடே வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

பிரச்சனை உயிர் போகிற விஷயமில்லையா? யாவரும் ஏகமாய் ஒருமனப்பட்டார்கள்.

இங்கே இப்படி நடந்துகொண்டிருக்க, எஸ்திரலோன் சமவெளியின் பக்கம் பாளையமிறங்கியிருந்த ஓலோபெர்னாசின் கூடாரத்திலே அவன் ஓய்வாக படுத்திருந்தான். கண்கள் கொஞ்சம் சிவந்திருந்தது. இரவில் ஏற்றிக் கொண்ட போதையின் மிச்சமாயிருக்க வேண்டும். அல்லது இப்போது கொஞ்சமாய்க் குடித்திருக்க வேண்டும்.

தன் தளபதிக்காக நல்ல பேரிச்சம்பழங்களை வாங்கப் போயிருந்த வேலையாள், போன இடத்தில் கண்ட மனிதர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த போது கேள்விப்பட்ட செய்தியால் பரபரப்படைந்தான்.

நாலே நடையில் தங்கள் பாளையத்துக்கு வந்து சேர்ந்தவன், நேராக தளபதியிடம் போய் ஒரு மனிதன் எவ்வளவு வளைய முடியுமோ அதற்கும் அதிகமாக வளைந்து வணக்கம் தெரிவித்தான்.

தன் சிவந்த விழிகளால் அவனை இடுக்கிக்கொண்டு பார்த்தான் ஓலோபெர்னாஸ். அதற்கு என்ன என்று பொருள்.

“மேன்மை தங்கிய பிரபுவே... நான் தங்களுக்காக உணவுப் பொருட்கள் சேகரிக்கச் சென்றவிடத்தில் கேள்விப்பட்ட செய்தி சற்று மோசமானது....” என்று இழுத்தான்.

பொதுவாகவே அக்காலத்தில் ராஜாக்களிடத்திலும், அதிகாரிகளிடத்திலும் பேசும் போது கவனமாக பேசவேண்டும். எந்த நேரம் என்ன செய்வார்கள் என்று சொல்லமுடியாது. தாங்கள் இருக்கும் நிலையைப் பொறுத்து வெகுமதியும் கொடுப்பார்கள். அல்லது தலையை கொய்தும் விடுவார்கள். வேலையாள் விபரமானவன். எனவே தான் ரொம்ப கவனமாக செய்தியை ஆரம்பித்தான். அவன் நிற்பது ஒரு கேள்விக்குறி நிற்பது மாதிரியிருந்தது.

“மேற்கொண்டு சொல்...” என்று கர்ஜித்தான் ஓலோபெர்னாஸ்.

“மேன்மை தங்கிய பிரபுவே... அந்த இஸ்ரவேல் புத்திரர்கள் நம்மை எதிர்க்க ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.” என்றான் கொஞ்சம் பயம் கலந்த குரலில்.

“என்ன... நேபுகாத்நேச்சாரையும், அவனது பலம் பொருந்திய தளபதியையும் எதிர்க்க துணிவுள்ள ஜனங்களும் இருக்கிறார்களா?...” என்ற படியே கோபத்துடன் எழுந்தவன். “உடனே ஒற்றர்களை வரச்சொல்...”

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

என்றான்.

தப்பிய தலையுடன் வேலையாள் வேகமாக ஓடி ஒற்றர்களுக்கு செய்தி சொன்னான். அவர்களும் பரபரப்பாக தளபதியின் முன் வந்து நின்றனர்.

“நீங்கள் உடனே புறப்பட்டுப் போய் இஸ்ரவேலர்களின் ஆயத்தங்கள் பற்றி அறிந்து வாருங்கள்” என்றான் கோபம் மாறாமலேயே.

அப்போதே புறப்பட்ட ஒற்றர்கள் அன்று மாலையே திரும்பி வந்தார்கள்.

“மேன்மை தங்கிய பிரபுவே.. நீர் கேள்விப்பட்ட செய்திகள் உண்மை தான். இஸ்ரவேல் புத்திரர்கள் நம்மை எதிர்க்க எல்லா வழிகளிலேயும் தங்களை ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மலை நாடுகளின் வழியாகச் செல்லும் பாதைகளை அடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள். உயர்ந்த மலைகளின் சிகரங்களை எல்லாம் அரணிப்பாக்கி, சமவெளிகளிலெல்லாம் தடைகளை ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள்.” என்றனர்.

“நம் சேனைகளுக்குப் பயப்படாமல் நம்மை எதிர்த்து நிற்கத் துணிந்திருக்கிற இந்த ஜனங்கள் யார்? அவர்கள் பின்னணி என்ன?” என்று அவர்களிடம் கேட்க அவர்களுக்கு இஸ்ரவேலர்களின் பூர்வோத்திரம் பற்றித் தெரியாமலிருந்தது.

“அவர்கள் யார் என்று எங்களுக்கு நிச்சயமாக ஒன்றும் தெரியவில்லை. எனினும் அவர்கள் பலவான்கள் என்று காண்கிறோம். நம்முடைய பராக்கிரமங்களையும், ஏனைய நாடுகளில் நாம் அடைந்த வெற்றிகளையும் அறிந்திருந்திருந்தும் நம்மை எதிர்க்கத் துணிந்திருக்கிறார்கள் என்றால் நிச்சயம் அவர்கள் பராக்கிரமசாலிகளாகத் தானிருக்கவேண்டும். அவர்கள் படைகளும் விஸ்தாரமானதும், பலமுள்ளதாகவும் தான் இருக்க வேண்டும்.” என்றார்கள் குத்துமதிப்பாக.

“அவர்களைப் பற்றி முழுமையாக அறிந்தவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்..” என்று ஒலோபெர்னாஸ் கேட்க, அவன் அதிகாரிகள் அவனுக்கு பிரதியுத்தரமாக, “நாம் வெற்றி கொண்டு அடிமைப்படுத்திய கானான் பிரபுக்களுக்கு இவர்களைப் பற்றித் தெரிந்திருக்கும்” என்றார்கள்.

உடனே தளபதி மோவாபின் தளகர்த்தர்களையும், சமுத்திரக்கரை நாடுகளைச் சேர்ந்த அதிகாரிகளையும் அழைத்தனுப்பினான்.

ஒலோபெர்னாசுக்கு கப்பம் கட்டவும், அவனோடு கூட யுத்தத்தில் ஒத்தாசையாயிருக்கவும் உடன்படிக்கை பண்ணியிருந்த மோவாபின் தளபதிகளும், அம்மோன் அதிகாரிகளும் பயத்துடனே அவனிடம் வந்தார்கள்.

தளபதி அவர்களை நோக்கி, “கானான் புத்திரரே... நம்மை எதிர்க்க துணிந்திருக்கிற இந்த மலையில் வாசம் பண்ணும் ஜனங்கள் யார்? அவர்கள் குடியிருக்கிற பட்டணங்கள் எவை? அவர்கள் படைகளின் தொகை எவ்வளவு? அவர்களின் பலமும் பராக்கிரமம் எதைச் சார்ந்தது? அவர்கள் படைகளுக்கு தலைமை தாங்குகிற அவர்களின் ராஜா யார்? மேற்கு திசை குடிகளெல்லாம் என்னை எதிர்கொண்டு வந்து பணிந்ததைப் போல இவர்கள் வந்து என்னைப் பணிந்து கொள்ளாத காரணம் என்ன? எனக்கு இப்போதே சொல்லுங்கள்..” என்றான். அவன் கண்கள் மேலும் சிவந்திருந்தது. ஆத்திரத்தினால் அவன் குரலில் கரகரப்பு கூடியிருந்தது.

அப்பொழுது அம்மோன் புத்திரர் யாவருக்கும் அதிபதியாயிருந்த அகியோர் என்பவன் எழுந்து மெல்ல தலைகுனிந்து நின்றான். அவன் செயலில் தயக்கம் தெரிந்தது.

மெல்லிய குரலில் அகியோர் ஆரம்பித்தான். “மேன்மை தங்கிய என் ஆண்டவனே... உமது அடியேனின் வாயிலிருந்து புறப்படுகிற வார்த்தைகளைக் கேளும். இந்த ஜனங்களைக் குறித்து உண்மையான நிலவரம் சொல்லுவேன். என் வாயிலிருந்து பொய் ஒன்றும் புறப்படாது. நீர் கோப்பபடாமல் உமது அடியானுக்கு செவிகொடும். இவர்கள் எல்லாரிலும் நான் மாத்திரமே அவர்களைப் பற்றிய பூர்வமும் அறிந்தவன்” என்றான்.

ஓலோபெர்னாஸ் அவனுக்கு அபயமளித்து, “நீ அறிந்தவற்றை தைரியமாகச் சொல்லலாம். உயிருக்கு உத்திரவாதம்.” என்றான்.

அகியோர் கொஞ்சம் நிமிர்ந்து தன் தொண்டையை செருமிக் கொண்டான். தன்னைச் சுற்றிலும் நிற்கிற பிரதானிகள் யாவரையும் ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டான். அவன் செயல்களைப் பார்த்தால் நீண்ட உரையாற்றப் போகிறவன் போலத் தெரிந்தது.

“அதிபதியும் பராக்கிரமசாலியுமான பிரபுவே. இந்த ஜனங்கள் கல்தேயருடைய சந்ததியார். இவர்கள் முற்காலத்தில் கல்தேயா தேசத்திலுள்ள தங்கள் பிதாக்களின் தேவர்களை வழிபட மனமில்லாமல் தங்கள் இனத்தாருடன் மனஸ்தாபங்கொண்டு மெசப்படோமியாவிலே பரதேசியாக நுழைந்தவர்கள். அங்கே தங்கள் முற்பிதாக்களின் தேவர்களை விட்டு, தாங்கள் அறிந்து கொண்ட பரலோகத்தின் தேவனை தொழுதுகொண்டார்கள். பின்பு அவர்கள் ஆராதித்து வந்த அவர்களின் தேவன் அவர்கள் தாங்கள் பரதேசிகளாக சஞ்சரித்து வந்த இடத்தை விட்டுப் புறப்படவும், கானான் தேசத்துக்குப் போகவும் கட்டளையிட்டார். அவர்கள் அப்படியே போய்க் குடியிருந்து பொன்னையும், வெள்ளியையும், மிருகஜீவன்களையும் அதிக அதிகமாகச் சம்பாதித்துக் கொண்டார்கள். அதற்கும் பிற்பாடு கானான் தேசத்தில் பஞ்சம் கொடுமை

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

யாயிருந்த காலகட்டத்தில் எகிப்து தேசத்துக்கு புலம் பெயர்ந்து போய் அதிகமாய் அங்கே பெருகிப் போகும்படும் பரதேசிகளாகச் சஞ்சரித்தார்கள். எகிப்தியர் இவர்களைக் கண்டு கலங்கிப்போகிற அளவுக்கு அவர்கள் அங்கே பலத்துப் பெருகினார்கள்.

இதைக்கண்ட எகிப்தின் பார்வோன் அவர்கள் மேல் விரோதமாய் எழும்பி, அவர்களை ஒடுக்கத் தந்திரம் செய்து செங்கல் செய்யும் கடினமான வேலையை அவர்கள் மேல் சுமத்தி அவர்களை அடிமைகளாக்கினான். தங்கள் அடிமைத்தனத்திலே அவர்கள் தங்கள் தேவனை நோக்கிக் கூப்பிடுகையில் அவர் அவர்களுக்கு இரங்கி, எகிப்து முழுவதையும் அசாத்திய வாதையினாலே வாதித்தார். வாதைகளாலே கலங்கின எகிப்தியர்கள் இவர்களை தங்களை விட்டுப்போகும்படி துரத்திவிட்டார்கள். அதன்பின்பாக அவர்கள் தேவன் அவர்களுக்கு முன்பாக சிவந்த சமுத்திரத்தை வற்றிப் போகப் பண்ணி, சீனாய் மலையண்டைக்கும், காதேஸ் பர்னையா வனாந்திரங்களண்டையிலும் அவர்களை வழிநடத்தினார். அவர்கள் அங்கே நுழைந்த போது அங்கே ஏற்கனவே வசித்து வந்த அந்த தேசத்தின் பூர்வக்குடிகளை எல்லாம் துரத்தி விட்டார்கள். அவர்கள் எமோரியரின் தேசத்திலே குடியேறி தங்கள் புயபலத்தினாலே எல்போனியர் எல்லாரையும் அழித்துப்போட்டு அந்த தேசத்திலே அதிக காலம் வசித்து வருகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் தேவனுக்கு முன்பாக பாவம் செய்யாதிருக்கும் மட்டும் அவர்களுக்கு நன்மையுண்டாயிற்று. ஏனெனில் அக்கிரமத்தைப் பகைக்கிற தேவன் அவர்களோடே இருந்தார். அவர்கள் தேவன் கற்பித்த வழிகளை விட்டு விலகினபோதோ, அநேக யுத்தங்களினால் மிகவும் பாடுபட்டு, அழிந்து அந்நிய தேசத்திற்குச் சிறையாகிப் போனார்கள். அவர்களுடைய தேவனின் ஆலயமும் தரையோடு தரையாக தகர்க்கப்பட்டுப் போயிற்று. அதன்பின்பு அவர்கள் தங்கள் பாவங்களுக்காக மனஸ்தாபப்பட்டு மனந்திரும்பினபடியால் தாங்கள் சிதறிப்போன தேசங்களிலிருந்து திரும்பி வந்து மீண்டும் தங்கள் தேசத்தில் வாசம்பண்ணி வருகிறார்கள்.” என்றவன் சற்றே நிறுத்தி, “உமது அடிமைக்கு உத்தரவு கிடைக்குமானால் என் மனதின் எண்ணங்களையும் சொல்வேன்” என்றான்.

சற்றே யோசனை வசப்பட்டிருந்த ஒலோபெர்னாஸ் அவனை நோக்கி, “சொல்..” என்றான்.

“இப்போதும் என் எஜமானே இந்த ஜனங்களுக்குள்ளே ஏதாவது குற்றம் காணப்பட்டால் அல்லது அவர்கள் தங்கள் தேவனை விட்டு வழி விலகிப் போயிருக்கிறார்களோ என்று பார்த்தறிந்து அவர்கள் அப்படி வழி விலகிப் போயிருந்தால் அவர்கள் மேல் படையெடுத்து அவர்களை சுலபமாய் ஜெயித்துவிடுவோம். ஒருவேளை அவர்களிடத்தில் அக்கிரமம் காணப்படாமல் போகுமேயானால் என் ஆண்டவன் அவர்களை விட்டுக்

கடந்து போவது நல்லது. ஏனெனில் அவர்கள் தீமை செய்திராத பட்சத்தில் அவர்களுடைய தேவன் அவர்களைக் காத்து இரட்சித்து அவர்கள் பட்சத்தில் நிற்பார். நாமோ பூமியின் குடிகள் யாவருக்கும் முன்பாகவும் நிந்தையா வோம்” என்றான்.

அகியோர் பேசிய வார்த்தைகள் சுற்றிலும் நின்று கொண்டிருந்த வீரர்கள் யாவருக்கும் ஆச்சரியத்தை உண்டுபண்ணியது. “இத்தோடு தொலைந்தான் அகியோர்.” என்று நினைத்துக் கொண்டார்கள்.

“எத்தனை தைரியம் இந்த அகியோருக்கு... தளபதி ஓலோபெர் னாகக்கு முன்பாக பேசவே தைரியம் தேவை. ஆனால் எதிரிகளைப் புகழ்ந்து அவனுக்கு முன்பாகவே பேசுகிறானே இந்த அகியோர். ஒரு வேளை ஓலோ பெர்னாலை நேருக்கு நேர் பார்த்ததால் பைத்தியமாகிவிட்டானா என்ன?” என்றும் சிந்தித்தார்கள்.

இன்னும் சிலரோ செயற்கையாய் உணர்ச்சிவசப்பட்டு, “அகியோர் கொல்லப்படவேண்டும்” என்று கோஷமிட்டார்கள். தாங்கள் பேசாமல் நின்றால் எங்கே தாங்களும் அகியோருக்கு உடந்தை என்று தளபதி எண்ணிவிடுவானோ என்று பயந்து மோவாபியரும் சேர்ந்து கொஞ்சம் கூடுதலாகவே கோஷம் போட்டார்கள். “அகியோர் கண்டிப்பாக கொல்லப்பட்டதான் வேண்டும். தளபதியின் முன் பேசுகிற பேச்சா இது.”

ஓலோபெர்னாவின் பிரதானிகளும், சமுத்திரக்கரை தேசத்தைச் சேர்ந்த அதிபதிகளும் இன்னும் வைராக்கியமாக பேசினார்கள்.

“இஸ்ரவேலின் புத்திரருக்குப் பயப்படமாட்டோம். அகியோர் சொல்வதெல்லாம் வெறும் பயத்தின் உளறல். அவர்கள் யாதொரு பலமும், யுத்தம் செய்யச் சக்தியுமற்றவர்கள். அவர்கள் படையும் சொற்பம் அவர்கள் ஆயுதங்களும் அற்பம்” என்றார்கள்.

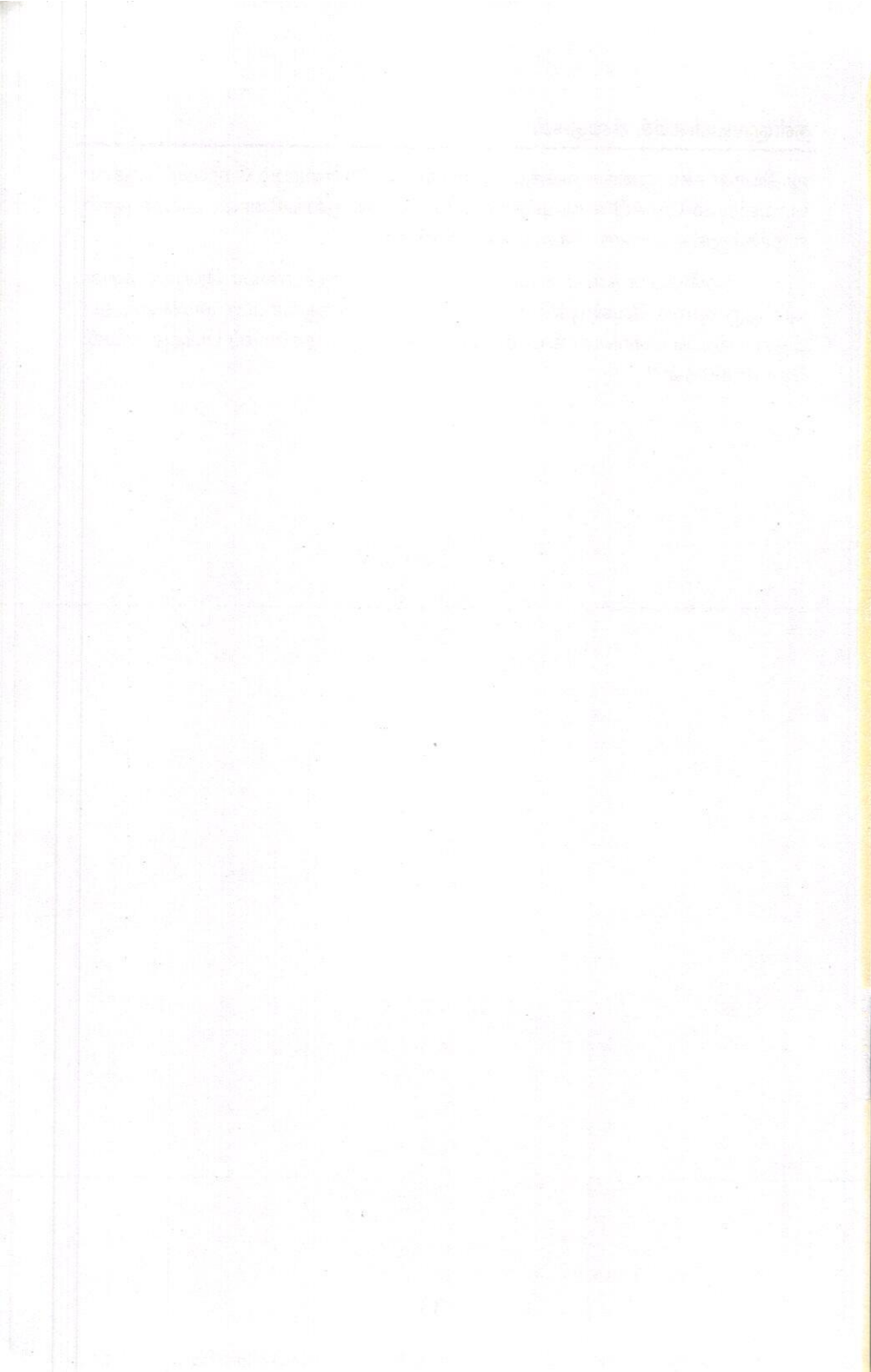
கூடியிருந்த யாவரும் ஓரணியில் சேர்ந்துகொண்டு சப்தமிடுவதைக் கண்டபோது அகியோருக்கு உண்மையாகவே பயம் பிடித்துக் கொண்டது. எங்கே தான் கொஞ்சம் உணர்ச்சிவசப்பட்டு அதிகப்படியாகப் பேசி விட்டோமோ என்று எண்ணினான். தொடர்ந்து பயம் அவன் வயிற்றைக் கெளவிக்கொண்டது. உள்ளே பூச்சி ஊர்வது மாதிரி உணர்ந்தான். கூடியிருப்பவர்களே இவ்வளவு ஆத்திரப்பட்டால் தளபதி எவ்வளவு கோபமடைவான் என்றும், அடுத்து என்ன செய்வானோ என்றும் யோசித்தான். முகத்தில் பிரேதக்களை அப்போதே வந்துவிட்டது.

ஆலோசனைச் சபையை சுற்றி நின்றவர்களின் சந்தடி அடங்கிப் பின்பு, அசீரியர்களின் சேனைத்தலைவனாகிய ஓலோபெர்னாஸ் அந்நிய

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

ஜாதியான சகல ஜனங்களுக்கும் முன்பாக அகியோரையும் மோவாப் புத்திரர் யாவரையும் நோக்கி கையமர்த்திவிட்டுப் பேசத் துவங்கினான். அவன் குரல் வழக்கத்துக்கு மாறாக மிகவும் கனத்திருந்தது.

அகியோர் தன் மனதிற்குள் தனக்குத் தெரிந்த எல்லா தெய்வங்களை யும் ஒரு முறை வேண்டிக்கொண்டான். “ காப்பாத்துங்கப்பா சாமிகளா, தப் பித்து வந்தால் பொங்கல் கிங்கல் வச்ச நல்ல குழந்தைகளாகப் பார்த்து நரபலி கொடுக்கிறேன்.”

அத்தியாயம்

3

எங்கும் ஒரே நிசப்தம்.

சுற்றிலும் ஒரு முறை தன் பயங்கரமான பார்வையை வீசியபடியே ஒலோபெர்னாஸ், அகியோரை நோக்கிப் பேசினான்.

“அகியோரே! இன்றைக்கு எங்கள் நடுவில் நின்று இஸ்ரவேலுக்காக தீர்க்கதரிசனம் உரைக்கிறாயல்லவா? இஸ்ரவேலர்களுடைய தேவன் அவர்களைக் காப்பாற்றுவார் என்பதால் நாங்கள் அவர்களுடனே யுத்தம் பண்ணக்கூடாது என்று எங்களுக்கு அறிவுரை சொல்ல நீர் எம்மாத்திரம்? எப்பிராயீமர்கள் இதற்காக கூலிக்கு அமர்த்திக்கொண்ட மற்றவர்களும் தான் எம்மாத்திரம்?..” என்றான்.

அகியோருக்கு சப்தநாடியும் ஒடுங்கிவிட்டது. முடிவு இப்போதே அவனுக்கு தெளிவாகத் தெரிந்து விட்டது. தன் தலையை கடைசியாக ஒருமுறை தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான்.

ஒலோபெர்னாஸ் தொடர்ந்து, “நேபுகாத்நேச்சார் அல்லாமல் வேறே தேவன் யார்? நேபுகாத்நேச்சார் தன்னுடைய வல்ல சேனைகளை அனுப்பி அவர்களைப் பூமியிலிருந்து அழித்துப் போடுவார். நேபுகாத்நேச்சார் ஒரு தேசத்திற்கு விரோதமாகக் கோபம் கொள்ளும்போது

எந்த தேசத்தின் தேவர்களும் அவர்களைக் காப்பாற்றியது இல்லை. அப்படியே இஸ்ரவேலுக்கும் நடக்கும். நேபுகாத்நேச்சாருடைய மனுஷர்களாகிய நாங்கள் ஒரே மனுஷனை வெட்டுவதைப் போல அவர்களை வெட்டி, அவர்கள் யாவரையும் அழித்துப் போடுவோம். எங்கள் குதிரைகளின் பலத்தின் முன்பாக அவர்களின் சகல அரண்களின் பலமும் ஒன்றுமில்லை. நாங்கள் அவர்களைச் சுட்டெரித்துப் போடுவோம். அவர்கள் மலைகள் அவர்கள் இரத்தத்தைக் குடித்து வெறிகொள்ளும். அவர்களுடைய மைதானங்கள் அவர்களின் பிரேதங்களால் நிறைந்துபோம். அவர்கள் யாவரும் நிச்சயமாக அழிந்து போவார்கள் என்று நம்முடைய ஆண்ட வனாகிய நேபுகாத்நேச்சார் சொல்லியிருக்கிறாரே. அவர் வாக்கின் வார்த்தைகள் அவமாய்ப் போவதில்லை” என்றான். அவன் வார்த்தைகளில் கோபம் கொப்பளித்தது. அவன் கண்களில் நெருப்புப் பொறி பறந்தது.

அகியோர் மெல்ல தன் தொண்டையை செருமிக்கொண்டு, “பிரபுவே நான் சொல்ல வந்தது அப்படியல்ல..” என்றான் அவன் குரல் அவனுக்கே வித்தியாசமாகக் கேட்டது.

ஓலோபெர்னாஸ் பின்னும் தொடர்ந்து, “நீ உன் வாயை மூடு அகியோரே. எதிரியின் கூலிக்காரனாகிய அம்மோனியனே. அக்கிரமமான இவ்வார்த்தைகளை நீ பேசினபடியினால் இன்று முதல் நான் அந்த இஸ்ரவேல் மேல் பழிவாங்கும் நாள் மட்டும் என் முகத்தை நீ பார்க்கமாட்டாய். நான் அவர்களை ஜெயித்து திரும்பி வரும்போது எனக்கு ஊழியம் செய்கிற திரள் கூட்டம் உன்னை விலாவில் உருவக் குத்துவார்கள் நான் திரும்பி வரும்போது காயம்பட்டவர்களின் நடுவில் நீயும் விழுவாய்.

இப்போதும் அகியோரே நீ சாவதில்லை. உன்னை என் ஊழியக்காரர்கள் உன்னுடைய மலைநாட்டுக்கே திரும்பக் கொண்டுபோய் அங்கே மேடான பட்டணங்களில் ஒன்றில் வைத்து விடுவார்கள். அப்பட்டணத்தாரோடே நீயும் அழிந்து போகும் மட்டும் நீ அழிந்து போகமாட்டாய். அப்பட்டணங்கள் பிடிபட மாட்டாதென்று உன் இருதயத்தில் நம்புகிறாயல்லவா? பார்க்கலாம். உன்முகம் அந்நாளில் வெட்கப்பட்டுப் போகாதபடிக்கு பார்த்துக் கொள். நான் இதோ பேசிவிட்டேன். என் வார்த்தைகளில் ஒன்றும் தரையிலே விழுகிறதில்லை.” என்று ஒரு கடவுள் ரேஞ்சிற்கு கம்பீரமாக பேசி முடித்தான்.

பிறகு ஓலோபெர்னாஸ் தன் சேவகர்களை நோக்கி, “நீங்கள் இந்தப் பொல்லாத அகியோரைப் பிடித்து அவனை பெத்தூலியாவுக்கு திரும்பக் கொண்டு போய் அவனை இஸ்ரவேலரின் கையில் ஒப்படையுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான்.

அவன் கட்டளையிட்டபடியே சேவகர்கள் அகியோரைப் பிடித்துப்

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

பாளையத்துக்கு புறம்பான வெளிகளிலே கொண்டுபோய் அங்கிருந்து பெத் தூலியா மலைநாட்டின் அடிவாரம் வரை வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அங்கே இஸ்ரவேலர்களின் மலையின் மேல் கட்டியிருந்த கோட்டையிலிருந்து படைகள் ஏதும் வருகிறதா என்று காவல்காரர்கள் கண் காணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போது தூரத்தில் நேபுகாத்நேச்சாரின் படைவீரர்களில் சிலர் மலையின் அடிவாரத்தில் வந்து நிற்பது தெரிந்தது.

உடனடியாகத் தகவல் பறந்தது. பட்டணம் முழுவதும் ஒருவித பீதியும் கலவரமும் பிடித்துக் கொண்டது. படைவீரர்கள் தங்கள் தங்கள் போராயுதங்களுடன் தயாரானார்கள். கவண்வீரர்களுக்கு கட்டளை கொடுக்கப்பட அவர்கள் நேபுகாத்நேச்சாரின் படைவீரர்கள் மலையின் மேல் ஏறிவராத படிக்கு அவர்கள் மேல் கல்லெறிந்தார்கள்.

மேலிருந்து சரமாரியாகக் கற்கள் தங்கள் மேல் எறியப்படுவதைக் கண்ட வீரர்கள், மலையடிவாரத்தில் ஒதுங்கிக்கொண்டு அகியோரை மாத்திரம் கட்டி மலையடிவாரத்திலேயே அவனை எறிந்துவிட்டு தங்கள் பாளையத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

அதைக் கண்ட இஸ்ரவேலின் படைவீரர்கள் கீழே இறங்கிப்போய், அகியோரைக் கட்டவிழ்த்து அவனைப் பெத்தூலியாவுக்கு நடத்திக் கொண்டு போய் தங்கள் பட்டணத் தலைவர்கள் நடுவில் நிறுத்தினார்கள்.

பெத்தூலியா பட்டணத்துத் தலைவர்களாக ஓசியா என்பவரும், காபிரிஸ் என்பவரும், கார்மீஸ் என்பவரும் இருந்தார்கள். தங்கள் முன்பாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த அகியோரைப் பார்த்தார்கள்.

“நாம் பட்டணத்துத் தலைவர்களேயானாலும் நம்முடைய மூப்பர்களைக் கலந்தாலோசனை செய்யாமல் யாதொன்றையும் நாமாகச் செய்யலாகாது. எனவே, நாம் அவர்களையும் அவர்களோடு இஸ்ரவேலர்கள் அனைவரையும் அழைப்பிப்போம்” என்று தீர்மானம் பண்ணினார்கள்.

அதன்படியே இஸ்ரவேலின் சபை கூட்டப்பட்டது. இஸ்ரவேலின் சகல மூப்பர்களும், தேசத்தின் எல்லா வாலிபர்களும் மற்றும் ஸ்திரீகளுமாக எராளம் பேர் அன்றைய தினம் கூடிவந்தார்கள்.

அகியோரை சபையின் முன்பாக நிறுத்தி, பட்டணத்து தலைவர்கள் ஒருவனாகிய ஓசியா அவனை விசாரணை செய்தான்.

அப்பொழுது அகியோர் ஒலோபெர்னாசின் ஆலோசனைச் சங்கத்தில் நடைபெற்ற காரியங்களையும் அதற்கு தான் கொடுத்த பதிலையும், அதி

னால் கோபம் மூண்டவனாக தளபதி செய்த குளுரைகளையும் விபரமாக எடுத்துரைத்தான்.

அதைக் கேட்ட போது ஜனங்கள் யாவரும் தாழ்விழுந்து தங்கள் தேவனைத் தொழுதுகொண்டு, “பரலோகத்தின் தேவனாகிய எங்கள் கர்தாவே, விருத்தசேதனமில்லாத அந்த அந்நியரின் அகந்தையை நீர் கவனித்து சிறுமைப்பட்ட எங்களுக்கு இரக்கம் செய்து, உம்மால் பரிசுத்தம் செய்யப்பட்ட எங்கள் முகத்தைக் கண்ணோக்கிப் பாரும்.” என்று உரத்த சப்தமிட்டார்கள்.

தங்கள் சார்பில் பேசியதால் தண்டிக்கப்பட்டான் என்று அகியோரைக் குறித்து அறிந்துகொண்டதால் அவன் மேல் அவர்கள் அதிகப் பச்சாதாபப் பட்டு, அவனை வெகுவாகப் புகழ்ந்து அவனை ஆறுதல்படுத்தினார்கள்.

ஓசியா அவனைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்து கொண்டு போய் எல்லா மூப்பர்களையும் அழைத்து அவர்கள் யாவருக்கும் விருந்து பண்ணினான்.

அன்றிரவு முழுவதும் இஸ்ரவேலர்கள் தங்கள் தேவனை நோக்கி தங்களுக்கு உதவி செய்யும்படிக்கும், தங்களை நிந்தித்தவர்களைப் பழி தீர்க்கும்படிக்கும் ஓயாமல் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டேயிருந்தார்கள்.

தன்னுடைய பாளையத்தில் ஒலோபெர்னாசும் தூங்கவேயில்லை. நிறையக் குடித்திருந்தும் தூக்கம் வர மறுத்தது. பகலில் ஆலோசனைச் சங்கத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் அவன் மனத்திரையில் ஓடிக் கொண்டேயிருந்தது. “அகியோர் அவ்வளவாய் புகழ்ந்து பேச இஸ்ரவேலர்கள் என்ன அவ்வளவு பராக்கிரமசாலிகளா... அதுவும் நேபுகாத்நேச்சாரின் ஆணை தெரிந்திருந்தும் அதை மதிக்காமலும், சரணடைய முன்வராமலும் அவர்கள் தங்களைக் காத்துக் கொள்ள அரண்களையும், கோட்டைகளையும் கட்டிக் கொள்ள அவர்கள் நம்பும் அவர்கள் பலம் அவ்வளவு பெரிதா என்ன?” என்று பலமாக சிந்தித்தான். எப்படியும் அவர்களுக்கு தீங்கு செய்து அவர்களை சிறுமைப்படுத்தி கல்தேயர்கள் எவ்வளவு பராக்கிரமசாலிகள் என்றும், நேபுகாத்நேச்சார்தான் உலகத்தின் தேவன் என்றும் யாவரும் அறியும்படி செய்ய வேண்டும் என்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

மறுநாள் காலைப் பொழுது விடிந்தது. பொழுது விடிய இன்னும் பாக்கியிருக்கும் போதே தன் படுக்கையை விட்டு எழுந்து கொண்டான் ஒலோபெர்னாஸ்.

தன் சேனைகள் எல்லாரையும் அழைத்தனுப்பினான். அவர்கள் யாவரையும் பார்த்துப் பேச ஆரம்பித்தான்.

“உங்கள் படையெடுப்பைத் துவக்குங்கள். நீங்கள் பெத்தூலியா

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

வுக்குப் போய் மலைநாட்டுக்குப் போகும் பாதையை முதலாவது கைப்பற்றிக் கொள்ளுங்கள். ஒருவனும் அந்தப் பாதையின் வழியாகப் போகவும் வரவும் கூடாதபடி உங்கள் திரளான சேனையினால் பாதையில் நிறைந்திருங்கள். பின்னர் இஸ்ரவேலர்களுடன் உங்கள் யுத்தத்தைத் துவக்குங்கள்."

"பிரபுவே.. நாங்கள் எப்போது புறப்படவேண்டும்."

"இன்றே.. இப்போதே.."

வீரர்களுக்கு எதற்குமே அவகாசம் இல்லை. அப்போதே பாளையத்தைப் பெயர்க்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். தங்கள் பண்டம்பாடிகளைக் கட்டிக் கொண்டார்கள். தங்கள் வில்லுகளையும், பட்டயங்களையும் சரிபார்த்துக் கொண்டார்கள். கல்தேய இராணுவம் புறப்பட ஆரம்பித்தது.

படையில் லட்சத்து எழுபதினாயிரம் யுத்தவீரர்கள் (1,75,000) பன்னிரண்டாயிரம் குதிரை வீரர்களும் இருந்தார்கள். இவர்களைத் தவிர அவர்களால் பிடிக்கப்பட்ட தேசங்களைச் சேர்ந்த மனிதர்கள் கடற்கரை மணலத்தையாய் இருந்தார்கள். இவர்களது பொருட்களைச் சுமந்து செல்லும் அடிமைகளும் ஏராளமாய் இருந்தார்கள்.

எப்படியிருக்கும் யோசித்துப் பாருங்கள். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரைக்கும் ஒரே மனிதர்கள் மயம்தான்.

அவர்கள் பெத்தூலியாவுக்குச் சமீபமான பள்ளத்தாக்கிலே நீருற்று களண்டையில் பாளையமிறங்கி தோத்தாயீம் துவக்கி பெல்தாயீ வரைக்கும் பெத்தூலியா துவக்கி ஸ்திரலோனுக்கு எதிரேயுள்ள சியாமோன் வரைக்கும் பரவியிருந்தார்கள்.

இஸ்ரவேலரின் கோட்டையின் மேல் காவலிருக்கிறவர்கள், திரளாக கடந்து வரும் படைகளையும் இராணுவத்தையும் பார்த்தார்கள். ஒரு பெரிய தேசமே நடந்து வருவது மாதிரியிருந்தது. காவலாளிகளுக்கு ஒருகணம் மூச்சே நின்றுவிடும்போல இருந்தது. இவ்வளவு பெரும் திரளை அவர்கள் இதுவரை பார்த்ததேயில்லை. கோட்டைக் காவலாளிகள் உள்ளே தகவல் சொல்லியனுப்பினார்கள்.

பட்டணத்தின் தலைவர்களும், மூப்பர்களும் திரளாக வந்து கோட்டையின் மேலேறிப் பார்த்தார்கள்.

பெருவெள்ளம் போல ஆரவாரித்து வரும் எதிரிகளின் படைபலம் அவர்கள் பயத்தை மேலும் அதிகரித்தது. ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

"இவ்வளவு பெரிய படையா? எப்படி சமாளிக்கப் போகிறோம்??"

எல்லோர் மனதிலும் கேள்வி பலமாக எழுந்தது.

அன்றிரவெல்லாம் யாருக்கும் தூக்கமில்லை.

“இவ்வளவு பெரிய படை தேசத்திற்குள் நுழைந்தால் தேசத்தில் ஒன்றுமே மிஞ்சாது. உயர்ந்த பர்வதமானாலும், மலைகளானாலும் கூட இவர்களைத் தாங்க மாட்டாதே..” என்று ஒருவரோடொருவர் பேசிக் கொண்டனர். எந்த நேரமும் போர் அபாயம் நிகழலாம் என்று மலையின் மேல் காவலிருந்த ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் போராயுதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டும், தங்கள் மலைக்கோபுரங்களின் மேல் நெருப்பு மூட்டிக் கொளுத்திக் கொண்டும் இரவு முழுவதும் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மறுநாள் இஸ்ரவேலர்கள் எல்லாரும் மலையின் மேலிருந்து கீழே ஒலோபெர்னாஸின் படைகளில் நடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒலோபெர்னாஸ் தன் குதிரை வீரர்கள் எல்லாரையும் நடத்திக் கொண்டு வெளியில் கொண்டு வந்தான். இஸ்ரவேலர்கள் யாவரும் யாவற்றையும் கொண்டு மலைத் தேசத்திற்குப் போகும் பாதைகள் யாவற்றையும் பரிசோதிக்க ஆரம்பித்தான். இன்னும் தீவிரமாக ஆராய்ந்து மலைகளில் இருந்த நீருற்றுகளைக் கண்டுபிடித்தான். அவைகளைக் காவல் பண்ணும்படி தன்னுடைய போர் வீரர்களை நிறுத்தி வைத்தான்.

அவன் தன்னுடைய பாளையத்திற்கு திரும்பினதும், ஏசாவின் சந்ததியைச் சேர்ந்த பிரபுக்களில் சிலரும், மோவாபியரின் பிரபுக்களும் அவனைச் சந்திக்க வந்து காத்திருந்தனர். ஒலோபெர்னாஸ் அவர்களைத் தன்னிடத்தே அழைத்தான்.

“என்ன விஷயமாக நீங்கள் ஒருமித்து என்னைக் காண வந்திருக்கிறீர்கள்..?” என்றான்.

கூட்டமாய் வந்திருந்த பிரபுக்களுக்கு தங்கள் கருத்தைச் சொல்லவும் பயம். சொல்லாமலிருக்கவும் முடியவில்லை. அவர்கள் நினைவில் அகியோர் ஒருமுறை வந்து போனான். என்றாலும் தங்கள் கருத்தை இன்று சொல்லாவிட்டால் நாளை ஏதாவது ஏடாகூடமாகச் சம்பவித்து விட்டால் ஒருவனுடைய தலையையும் மீதியாய் வைக்கமாட்டான் இந்த ஒலோபெர்னாஸ்

“உம்முடைய இராணுவத்திற்கு கெடுதி ஒன்றும் வராதபடிக்கு என் ஆண்டவனே... தயவாக எங்கள் வார்த்தையைக் கேளும்....” என்று தயக்கமாக ஆரம்பித்தார்கள். “இஸ்ரவேலராகிய இந்த ஜனங்கள் ஆயுதங்களின் மேலும் சேனைகளின் மேலும் நம்பிக்கை வைக்காமல், தாங்கள் வாசம் பண்ணுகிற மலையின் உயரத்தின் மேல் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய மலையுச்சிக்கு ஏறிப்போவது எளிதான காரியமல்ல. எனவே, நாம் எப்போ

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

தும் செய்கிறதுபோல் அணிவகுத்து யுத்தம் செய்கிற முறையின்படி யுத்தத் தைச் செய்ய வேண்டாம். அப்படிச் செய்தால் உம்முடைய சேனைகளில் ஒரு வனும் தப்பிப் போவதில்லை.”

“பின்னே எப்படி அவர்களோடே யுத்தம் செய்வது?” என்றான் ஓலோபெர்னாஸ் கொஞ்சம் எரிச்சலுடன்.

“அதற்கும் வழியிருக்கிறது. உம்முடைய ஊழியக்காரர்கள் மலையடிவாரத்தில் இருக்கிற நீருற்றுகளைப் பிடித்துக் கொள்ளட்டும். அதிலிருந்து தான் பெத்துலியாவுக்கு எல்லாரும் தண்ணீர் எடுக்கிறார்கள். நாம் அதைக் காவல் செய்கிறதினால் அவர்களுக்கு தண்ணீர் கிடையாமல் அவதியுறுவார்கள். பின்னர் செய்வதறியாமல் தங்கள் பட்டணத்தை நம் வசம் ஒப்படைப்பார்கள். அதேசமயம் நாங்களும், எங்கள் ஜனங்களும் அருகேயிருக்கிற மற்ற சிகரங்களில் ஏறிப்போய் அவர்களில் ஒருவனும் தன் பட்டணத்தை விட்டு வெளியே புறப்படாதபடிக்கு அவர்களை முற்றிக்கை போடுவோம். அதினால் அவர்களும் அவர்கள் பிள்ளைகளும் பசியினால் மடிந்து போவார்கள். பட்டயங்கள் தங்கள் மேல் வரும் முன்பே தங்கள் வீதிகளில் அவர்கள் பிரேதமாய்க்கிடப்பார்கள். அவர்கள் உம்மை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் உம்முடைய பராக்கிரமத்தை அசட்டை செய்தபடியினால் அதன் பிரதிபலனாக நீர் அவர்களுக்கு இந்தத் தீங்கைச் சரிக்கட்டுவீர்.” என்றார்கள்.

அவர்களுடைய வார்த்தைகள் ஓலோபெர்னேஸிற்கும் அவனோடிருந்த மற்றவர்களுக்கும் பிரியமாயிருந்தது. உடனே அவன் தன்னுடைய படையின் தலைவர்களை அழைத்து, “இந்த ஏதோமின் தேசத்துப் பிரபுக்கள் சொன்ன வார்த்தைகளின்படியே செய்யுங்கள்!” என்று ஆணை பிறப்பித்தான்.

மறுநிமிடமே ஓலோபெர்னாஸின் படைகள் செயல்பட ஆரம்பித்தன.

அம்மோனியர்களின் வீரர்களும், அசீரியர்களின் வீரர்களுமாக ஐயாயிரம் பேர் புறப்பட்டுப் போய் பள்ளத்தாக்கிலே தங்கள் பாளையத்தை வைத்துக்கொண்டு இஸ்ரவேல் புத்திரர்களின் நீருற்றுகளைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

ஏதோமின் புத்திரரும், அம்மோனியர்களில் சிலரும் மலையில் ஏறிப் போய்த் தோத்தாயீமுக்கு எதிராகப் பாளையறங்கினார்கள். கொஞ்சப்பேர் அங்கே தங்கிக்கொண்டு, சிலரை தெற்குப் பக்கமாகவும், சிலரைக் கிழக்குப் பக்கமாகவும் அனுப்பினார்கள்.

அசீரியரின் படைகள் மைதான வெளியில் பாளையமிறங்கினார்கள். அவர்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகம் பேர் இருந்ததால் வெட்டுக்கிளிகள் வயல் வெளிகளில் விழுந்து பயிர்களை மூடிக்கொண்டிருப்பதைப் போல காணப்பட்டன.

டது. எங்கும் தரைதெரியாத அளவுக்கு படைகள் நெருக்கமாகப் பரவியிருந்தார்கள்.

படைகள் யாவற்றின் செய்கைகளையும் மேலேயிருந்து பார்த்துக் கொண்டேயிருந்த காவலாளிகள் ஊருக்குள் செய்தி சொல்லியனுப்பிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். வந்து கொண்டிருந்த செய்திகள் ஒவ்வொன்றும் இஸ்ரவேலருக்கு கலக்கத்தை கொடுப்பதாகவே இருந்தது.

தேசத்திற்குள் அழுகையும், கூக்குரலும் பலமாக எழுந்து கொண்டேயிருந்தது.

இஸ்ரவேலர்கள் யாவரும் கூடிக்கொண்டு தங்கள் தேவனை நோக்கி விண்ணப்பம் செய்து பெருங்குரலெடுத்து ஓலமிட்டார்கள். திரளாய்த் தங்களை வளைந்து கொண்டிருக்கும் எதிரிகளிடமிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள அவர்களுக்கு வேறெந்த மார்க்கமும் புலப்படவுமில்லை.

நாட்கள் நகர்ந்தன.

ஆயிற்று. அசீரியருடைய சர்வசேனைகளும் அவர்களைச் சுற்றிலும் முற்றிக்கை போட ஆரம்பித்து முப்பத்தினான்கு நாட்கள் முடிந்து போயிற்று.

பெத்தூலியாவுக்குள்ளே தண்ணீர் பஞ்சம் கொடியாயிருந்தது. அவர்கள் குடிப்பதற்கு பாத்திரங்களிலும் தண்ணீர் இல்லாமற்போயிற்று. அவர்கள் கால்நடைகளுக்கான தண்ணீரும் தொட்டியில் இல்லாமல் போயிற்று.

இருந்த தண்ணீரை பெரிய தொட்டிகளில் சேமித்துக்கொண்டு, பட்டணத்தின் அதிகாரிகள் அதை அளந்து அவர்களுக்கு குடிக்கக் கொடுத்தார்கள்.

அவர்களின் குழந்தைகள் தொய்ந்து போனார்கள்.

அவர்கள் வாலிபர்களும், பெண்களும் தாகத்தால் மயக்கமாகி, தெரு வீதிகளிலும், வாசல்களின் முகப்பிலும் விழுந்து கிடந்தார்கள்.

தண்ணீர் பஞ்சம் தாங்கக்கூடாத பாரமாயிருந்தது.

வாலிபர்களும், பெண்களும், பிள்ளைகளுமாக ஜனங்கள் ஏராளமாகத் திரண்டு தலைவராயிருந்த ஓசியாவிடத்திற்கும், பட்டணத்து மூப்பர்களிடத்திற்குப் போய் சப்தமிட்டுக் கூப்பிட்டார்கள்.

“நீங்கள் அசீரியரோடு சமாதானம் பேசாமல் எங்களுக்கு அநியாயம் செய்து விட்டீர்கள். நீங்கள் எங்களுக்குச் செய்த இந்த துரோகத்தை கர்த்தர் உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் நடுநின்று நியாயம் விசாரிப்பாராக. இப்போதும்

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

எங்களுக்குச் சகாயம் செய்வார் ஒருவரும் இல்லை. நாங்கள் தாகத்தாலும் பெரிய நாசத்தாலும் அவர்கள் முன்பாக விழுந்து கிடக்கும்படி தேவன் எங்களை அவர்கள் கையிலே விற்றுப் போட்டார்.” என்று கூச்சலிட்டார்கள்.

பட்டணத்து மூப்பர்களும், ஓசியாவும் அவர்களை கையமர்த்தி, “நீங்கள் தாகத்தால் விழுந்து போக, இங்கு நாங்கள் மாத்திரம் சுகித்திருக்கவில்லை. நாங்களும் தீமையைத்தான் அனுபவிக்கிறோம். ஆகிலும் கர்த்தர் மெய்யாகவே நமக்கு இரங்குவார் என்று நம்புகிறோம். இது விஷயத்தில் நாங்கள் செய்யக் கூடியது வேறொன்றுமில்லையே..” என்றார்கள்.

ஜனங்கள் முன்னிலும் அதிக சப்தமாய், “அது அப்படியல்ல.. இப்போதும் நீங்கள் அவர்களை அழைத்தனுப்பி, ஒலோபெர்னாசின் ஆட்களுக்கும் அவன் சேனைகளுக்கும் தேசத்தை திறந்து கொடுத்து அதை அவர்களுக்கு கொள்ளைப் பொருளாய் ஒப்படையுங்கள். தாகத்தால் நாங்கள் சாவதைப் பார்க்கிலும் அவர்களுக்கு நாங்கள் கொள்ளையாய்ப் போவது நல்லது. அப்போது நாங்கள் அடிமைகளாகிவிட்டாலும் உயிர் பிழைப்போம். எங்கள் மனைவி பிள்ளைகள் தாகத்தால் தவித்துச் சாவதையும் நாங்கள் எப்படி எங்கள் கண்களால் பார்ப்போம்?” என்றார்கள்.

இப்படிச் சொல்லி அவர்கள் கூடியிருந்த சபையின் நடுவில் எல்லாரும் ஒருமனப்பட்டு கர்த்தரை நோக்கி அபயமிட்டு அழுது புலம்பினார்கள்.

அப்போது ஓசியா அவர்களைப் பார்த்து, “என் சகோதரரே.. திடீன் கொள்ளுங்கள். இன்னும் ஐந்து நாள் பொறுமையோடே இப்படி நிலைத்திருங்கள். அதற்குள்ளாக நம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தர் நமக்கு திரும்பவும் இரக்கம் செய்வார். அவர் நம்மைக் கைவிடமாட்டார். இந்த ஐந்து நாட்கள் கழிந்த பின்னும் கர்த்தர் நமக்கு ஒத்தாசை அனுப்பாவிட்டால் உங்கள் வார்த்தையின்படியே செய்வேன்.” என்றான்.

அவர்கள் அவன் சொன்னதை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அதன்பின்பு ஓசியா அவர்களை தங்கள் தங்கள் காவல் ஸ்தானத்தில் போய் நிற்கும்படி அனுப்பிவிட்டான்.

அவர்கள் தங்கள் தங்கள் பட்டணத்து கோபுரங்கள் மேலும், மதில் களின் மேலும் போய் நின்றார்கள். அவர்களின் மனைவி பிள்ளைகளையோ தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குப் போகும்படி அனுப்பி விட்டார்கள். பட்டணத்தார் மிகவும் தொய்ந்து போனார்கள்.

அத்தியாயம்

4

பெத்தூலியா பட்டணத்தில் மேராரி என்பவனின் குமாரத்தியாகிய யூதித் என்பவள் இருந்தாள். அவள் யோசேப்பின் கோத்திரத்தை சேர்ந்தவள்.

அவளது தகப்பன் அவளைத் தங்கள் சொந்தக் கோத்திரத்தானாகிய மனாசே என்பவனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்திருந்தான். இந்த மனாசே பெத்தூலியா பட்டணத்திலேயே பெரிய ஐசுவரிய சம்பன்னனாக இருந்தான். பொன்னையும், வெள்ளியையும் ஏராளமான மிருக ஜீவன்களையும் இன்னும் ஏராளமான வேலைக்காரர்களையும், வேலைக்காரிகளையும் சேர்த்து வைத்திருந்தான்.

ஒரு கோதுமை அறுப்பு நாளில், தன் வயல் நிலத் திற்கு சென்ற மனாசே அறுப்பு நடப்பதை மேற்பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது வெயில் மிகவும் உக்கிரமாக வீசியதால் திடீரென்று அவனுக்கு தலைவலி கண்டது. கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்தால் எல்லாம் சரியாகி விடுமென்று கருதி வயலிலிருந்த தன் சிறிய வீட்டிற்குள் சென்று கட்டிலில் படுத்தான்.

தலையைப் பிடித்துக்கொண்டே படுத்தவன் ஆயாசமாய் கண்ணயர்ந்தான். அவன் வேலைக்காரர்கள் வேலையில் மும்முரமாயிருந்தார்கள்.

சாயங்காலமானபோது அவனை எழுப்ப

வேலைக்காரர்கள் வந்தார்கள். எழுப்பியவர்கள் அதிர்ந்தார்கள்.

- மனாசே மரித்துப் போயிருந்தான்.

வேலைக்காரர்கள் சொன்ன சேதிக்கேட்டு யூதித் நிலைகுலைந்து போனான்.

தான் எங்கேயிருக்கிறோம் என்பதே கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிடிபட வில்லை அவளுக்கு. இவர்கள் சொல்வது நிஜம்தானா?

காலையில் வழக்கம்போல உற்சாகமாகத்தானே வயலுக்கு கிளம்பிப் போனான் இந்த மனாசே. 'சென்ற அறுவடையை விட இம்முறை ஒரு மடங்கு அதிகம். வேலையாட்களுக்கு தாராளமாகச் செய்ய வேண்டும். பரதேசிகளுக்கு விடப்படும் தானியத்தையும் தாராளமாக வயலில் விட்டு விடச் சொல்லியிருக்கிறேன்.' என்றானே உற்சாகமாய்.

மதியம் கூட ஒரு முறை தானே வயலுக்குப் போய் அறுவடையைப் பார்த்து விட்டு, சற்று நேரம் அவனோடு பேசிவிட்டுத் தானே வந்தாள்? அப் போது கூட மரணத்தின் சாயல் அவன் முகத்தில் தெரியவில்லையே.

எப்படி நடந்தது இது?

ஏதொன்றும் புரியாமல் வேலைக்காரர்களைத் தள்ளிக்கொண்டு வயலைப் பார்க்க ஓடியவள், வாசலருகிலேயே நின்றுவிட்டாள்.

வீதிமுனையில் மனாசேயின் வேலையாட்களும், பக்கத்து வயல் ஆட்களும் கூட்டமாய் அவள் வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். மையத்தில் மனாசேயை தூக்கிக்கொண்டு நாலைந்து பேர் தென்பட்டார்கள்.

இந்தச் சாயங்காலத்தில் சூரியனோடு சேர்ந்து தன் வாழ்க்கையும் அஸ்தமித்து விட்டதாக உணர்ந்தாள் யூதித். காலடியில் பூமி நழுவியது. மயக்கமாகிச் சாய்ந்து விட்டாள்.

எல்லாமே கணப்பொழுதில் முடிந்து விட்டதாகத் தோன்றியது அவளுக்கு.

மனாசே, தோத்தாய்முக்கும் பாலமோனுக்கும் இடையில் இருக்கிற தன் முற்பிதாக்களுக்குச் சொந்தமான நிலத்தில் அடக்கம் செய்யப்பட்டான்.

அதற்குப் பிறகு யூதித்தாளின் நிலையே தலைகீழாக மாறிப்போய் விட்டது.

பெரிய தனக்காரர்களாகிய விவசாயிகளுக்கே உரிய மாதிரி பெரிய பண்ணை வீடு யூதித்தாளுடையது. முகப்பில் பெரிய ஆர்ச் வைத்துக் கட்டியது. வீட்டின் பக்கவாட்டில் சுவர் எழுப்பி நடுவில் வைக்கோல் போரடித்து

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

வைக்கப்பட்டிருந்தது. சுற்றிலும் கொட்டமடித்து மாடுகள் வரிசையாக வைக்கப்பட்டு பராமரிக்கப்பட்டு வந்தன.

மச்ச வைத்துக் கட்டப்பட்ட பெரிய அளவு வீடு அது. தாராளமாக சுமார் நூறுபேர் வசதியாகத் தங்கலாம் என்ற அளவுக்கு பெரிசு. இவ்வளவு பெரிய வீடு இருந்தாலும் யூதித்தாள் மனாசேயின் மரணத்துக்குப் பின் அந்த வீட்டினுள் தங்குவதில்லை. தன் வீட்டின் மச்சின் மேல் துணியாலான ஒரு கூடாரமடித்து அங்கே வாசம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டாள்.

யூதேயாவின் பணக்காரப் பெண்களுக்கேயுரிய ஆபரணங்களும், வஸ்திரங்களுமாய் வாழ்ந்தவள் யூதித். இப்போதெல்லாம் தன் ஆபரணங்கள் எல்லாவற்றையும் களைந்து விட்டாள். விதவைகளுக்கென்று பிரத்தியேகமான வஸ்திரம் யூதாவில் புழக்கத்திலிருந்தது.

கணவனை இழந்த ஒரு பெண் மீண்டும் திருமணம் செய்து கொள்வதை இஸ்ரவேலின் நியாயப்பிரமாணங்கள் தடை செய்வதில்லை. அவர்கள் தாராளமாகத் திருமணம் செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் ஒரு பெண் இளம் வயதில் விதவையாகி அதன் பின் விதவைகளுக்குரிய வஸ்திரத்தை அணிந்து விட்டாளென்றால் அவள் இனி விவாகம் செய்து கொள்ளப் போவதில்லை என்று உறுதியெடுத்துவிட்டாள் என்பது பொருள்.

யூதித்தாள் இந்த விதவைகளுக்குரிய வஸ்திரத்தை அணிந்து கொண்டாள்.

அவள் வாழ்க்கை முழுவதுமே துறவறம் பூண்ட ஒருவரது வாழ்க்கை போல மாறிவிட்டது. எப்பொழுது பார்த்தாலும் உபவாசமும் ஜெபமும் தான் அவள் வாழ்க்கையே என்றாகிவிட்டது.

ஓய்வுநாட்களுக்கு முந்தின மாலையிலும், மற்றும் ஓய்வு நாட்களையும் தவிர மற்றெல்லா நாட்களிலும் உபவாசம் செய்து கொண்டேயிருப்பதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

மாதத்தின் முதலாம் நாளை இஸ்ரவேலர்கள் மாதப்பிறப்பு என்ற பெயரில் அனுசரிப்பதுண்டு. அந்த நாட்களிலும், மற்ற இஸ்ரவேலின் பண்டிகை நாட்களும் மட்டுமே இவளுக்கு உபவாசத்திற்கு விலக்குப் பெற்ற நாட்கள்.

யூதித்தாள் இயற்கையாகவே மிகவும் அழகான தோற்றமுடையவள். தேசத்திலிருந்த பெண்கள் யாவருக்குள்ளும் இவள் மகா சௌந்தர்யமுள்ளவளாயிருந்தாள். உபவாசிப்பதாலும், இடைவிடாமல் ஜெபிப்பதாலும் அவள் வாடிப்போய் விடவில்லை. மாறாக, முன்னெப்போதையும் விட அதிகுப்பொலிவுடன் காணப்பட்டாள்.

இவள் கணவன் மனாசே அதிகபட்ச உழைப்பாளி. எனவே, தான் வாழ்ந்திருந்த காலத்திலேயே நிறைய சொத்துக்களை சேர்த்து வைத்திருந்தான். ஏராளமான வேலையாட்களும், பண்ணையாட்களுமாய் அவன் வீடு எப்போதும் நிறைந்திருக்கும்.

ஏராளமான நிலங்களை மனாசே வாங்கியிருந்தான். அவையெல்லாவற்றிலும் விவசாயம் நடைபெற்று வருகிறது. இது தவிர, ஏராளமான ஆடு, மாடுகள், கழுதைகள் போன்ற கால்நடைகளையும் சம்பாதித்து வைத்திருந்தான்.

இவையெல்லாவற்றையும் நிர்வாகம் பண்ணிக் கொண்டும், ஜெபத்திலும், உபவாசத்திலும் தன் நாட்களைக் கழித்துக்கொண்டும் யூதித்தாள் ஒரு பரிசுத்தமான வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவள் நடவடிக்கைகளைக் கண்ட ஊரார் அவள் மேல் அதிக அளவு மரியாதை வைத்திருந்தனர். அவள் வேலையாட்களும் அதிக உண்மையுடன் அவளிடம் பணிபுரிந்து வந்தனர். அவள் வாழ்க்கை யாவருக்கும் ஒரு முன் மாதிரியாகவும், களங்கமற்றதாகவும் இருந்தது. எனவே அவளைக் குறித்து ஒருவரும் தீமையாய்ப் பேசுவதில்லை.

அவள் தன் கூடாரத்தில் காலை நேர தியானத்தை முடிக்குந்தறுவாயில் வாசலில் நிழலாடியது.

“யாரது?” என்றாள். அவள் தியானத்தை முடிக்கட்டும் என்றே அவர்கள் அதிக நேரமாகக் காத்திருப்பதாகப்பட்டது அவளுக்கு. கூடாரத்தின் முகப்புத் துணியை நீக்கிக்கொண்டு வெளிப்பட்டாள் யூதித்

வெளியே வேலையாட்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன விஷயம் இப்கார்?” என்றாள் யூதித்.

யாகூத் இப்கார் அவள் வேலைக்காரர்கள் யாவருக்கும் தலைவன். நல்ல திடகாத்திரமான தோற்றமுடையவன். பென்யமீனன். தன் எஜமாட்டியின் மீது அதிக மரியாதை வைத்திருப்பவன். அவள் பரிசுத்தமான வாழ்க்கை கண்டு, தன் வேலைகளிலும் அதிக உண்மையாய் செயல்பட்டு, அவள் தியானத்திற்கும், ஜெபவாழ்க்கைக்கும் இடையூறில்லாமல் நடந்து கொள்பவன்.

யூதித்தானை கண்டதும், முன்புறம் வளைந்து கேள்விக்குறி மாதிரி நின்று கொண்டிருந்தான். மிகவும் பணிவு தெரிவித்தான். “நம் தேசத்தில் தண்ணீர் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டிருப்பதால் பெரும் குழப்பம் விளைந்துள்ளது. தண்ணீர் நகர நிர்வாகிகளால் அளந்தே விநியோகம் செய்யப்படுகிறது. நகருக்குள் பெரும்பாலான கால்நடைகளும், மனிதர்களும் தாகத்தால் மரித்துப் போகி

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

றார்கள். நமக்கோ கால்நடைகள் ஏராளம். அவை யாவற்றிற்கும் கொடுப்பதற்கு நமக்கு தண்ணீர் இல்லை. இன்றைக்கும் இரண்டு மாடுகளும், ஒரு கழுதையும் மரித்துவிட்டது.” என்றான் கவலையுடன்.

“ஏன் நகர நிர்வாகிகளுக்கு தண்ணீர் கொடுப்பதில் அப்படியென்ன சிக்கல்?” என்றாள் யூதித்.

“அசீரியர்கள் நம் தேசத்தை முற்றுகையிட்டிருக்கிறார்கள். பெத்து வியாவுக்கு தண்ணீர் தருகிற மலையடிவார நீருற்றக்களை ஒலோபெர்னாசின் ஆட்கள் வளைந்து கொண்டார்கள். யாரும் தண்ணீர் மொள்ள அங்கே போக முடியாது. பட்டணமும் முற்றுகையால் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜனங்களும், ஓசியாவும் நாள் ஓயாமல் தேவனிடத்தில் முறையிட்டு வருகிறார்கள்.”

“ஏதும் முன்னேற்றம் கிடைத்திருக்கிறதா?”

“இல்லை. நாளுக்கு நாள் நிலைமை வெகுவாக மோசமாகியே வருகிறது. ஜனங்கள் நம்பிக்கை இழந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஜனங்களிடையே தாகத்தால் மரணம் நிகழ்வது நாள்தோறும் நடைபெறும் நிகழ்ச்சியாகி விட்டது. ஜனங்கள் பொறுமையிழந்து இனியும் காத்திருக்க முடியாது. கர்த்தர் நம்மை அந்நியர்களின் கையில் ஒப்புக்கொடுக்க சித்தமாயிருக்கிறார் போலும். எனவே, நாம் இனியும் அரண்களை அடைத்து அசீரியர்களுக்கு விரோதமாக வீம்பு பாராட்டாதபடிக்கு, கதவைத் திறந்து, அவர்களை உள்ளே விடுவோம். நம்மை அவர்கள் பிடித்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு அடிமைகளாகக் கொண்டு போனாலும் உயிருடனாவது இருப்போமே? என்று அவர்கள் ஏகோபித்து ஓசியாவிடமும், மூப்பர்களிடமும் போய் முறையிட்டிருக்கிறார்கள்.” என்றான் இப்காரி.

“இதற்கு ஓசியாவும், பட்டணத்தின் மூப்பர்களும் என்னதான் சொல்கிறார்கள்?”

“அவர்கள் ஜனங்களிடத்தில் ஐந்து நாட்கள் தவணை தரக் கேட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நாட்களுக்குள் கர்த்தர் தங்களுக்கு நன்மை செய்யாதிருந்தால் தாங்கள் ஜனங்களின் வார்த்தைக்கு ஒப்புக்கொண்டு கதவைத்திறந்து அசீரியர்களிடம் சரணடைவது என்று உறுதி சொல்லியிருக்கிறார்கள்.”

“இப்காரே, நீ விரைவாக என் வீட்டிற்குள் பிரவேசித்து அல்மாதியாவை அழைத்து வா.” என்றாள் யூதித்.

அல்மாதியாள், யூதித்தின் தாதி. அவள்தான் வீட்டின் ஆஸ்திகள் யாவற்றையும் நிர்வாகம் செய்து வருபவள். வீட்டின் வரவு செலவுக் கணக்குகள் யாவும் அல்மாதியாவின் கைகளில்தானிருக்கும். சில நிமிஷங்களில் அல்மாதியாள் வந்து யூதித்தாளின் முன்பாக நின்றாள்.

“அல்மாதியாளே, நீ விரைவாகப் போய் பட்டணத்து மூப்பர்களாகிய ஓசியாவையும், காபிரிசையும், கார்மேசையும் நான் அழைத்ததாக அழைத்து வா.” என்றான்.

அங்கே ஓசியாவும், காபிரிசும், கார்மேசும், தீவிரமான ஆலோசனையில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் உறங்கிப் பல இரவுகள் கடந்து விட்டிருந்ததை அவர்கள் கண்கள் வெளிப்படுத்தின. அதிலும் இப்போது உண்டாகியிருக்கும் நெருக்கடியான நிலையில் அவர்கள் அமர்ந்த இடத்திலிருந்து எழுந்திருக்கக் கூட இயலாமல் தீவிரமாக இரவெல்லாம் சிந்தனை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஐந்து நாள் தவணை என்று எந்த தைரியத்தில் சொன்னீர் ஓசியா? நாட்களும் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. யாதொரு அதிசயமும் நிகழ்வதற்கான அறிகுறிகள் தெரியவில்லை. உண்மையிலேயே தேவன் நம்மைக் கைவிட்டார் போலும்.” என்றான் காபிரிஸ் கவலையுடன்.

“கதவுகளைத் திறந்து விட்டால் பின் நடக்கக் கூடிய பயங்கரங்களை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். ஒலோபெர்னாசின் ஆட்கள் எவ்வளவு கொடூரமானவர்கள். தேசம் முழுவதும் பாழ்பட்டுப் போகும். இனி நாம் சிந்திக்க நாட்களும் இல்லை. என்றாலும் கடைசி நேரத்திலாவது தேவன் நம்மை இரட்சிப்பார் என்று துளி நம்பிக்கை என் இருதயத்தின் ஆழத்தில் ஒட்டியிருக்கிறது” என்றான் ஓசியா.

“தேவன் தம்மை தேடுபவர்களைக் கைவிடமாட்டார் என்று நானும் நம்புகிறேன். அவர் எவ்விதத்திலேனும் நம்மை இரட்சிப்பார் என்றும் விசுவாசிக்கிறேன். ஆனால் அது எப்படி நடக்கும் என்றுதான் தெரியவில்லை. நிச்சயம் அவர் தம் தூதரில் ஒருவனையாவது அனுப்பி நம்மை விடுவிப்பார் என்றும் விசுவாசிக்கிறேன். ஆனால் அந்தத் தூதன்தான் எப்போது வருவான் என்று தெரியவில்லை..” என்றான் கார்மேஸ்.

வாசலில் நிழலாடியது. அவர்கள் கண்களை எறெடுத்துப் பார்க்கையில் அங்கே அல்மாத்தியாள் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“மேன்மை தங்கிய யூதித்தாளின் தாதியே செய்தி என்ன?” என்றான் ஓசியா.

“பட்டணத்து மூப்பர்களாகிய உம்மையும், கார்மேசையும், காபிரிசையும் அழைத்து வரச் சொல்லி என் எஜமானி சொல்லியனுப்பினாள்.”

“தேசம் மிகப் பெரிய ஆபத்திலிருப்பது உன் எஜமாட்டிக்குத் தெரியுமா?”

“தேசத்தின் நிலைமை இன்னதென்று என் எஜமாட்டி அறிவாள்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

அவளுடைய மந்தையிலிருந்தும் மிருக ஜீவன்கள் தாகத்திற்கு பலியாகியுள்ளன."

"நாங்கள் தற்சமயம் இக்கட்டிலிருக்கிறோம். கர்த்தர் காக்கா விட்டால் தாகத்துக்கும், ஜனங்களின் கைக்கும் தப்ப மாட்டோம். அப்படியே தப்பினாலும், எதிரிகளின் அம்புகள் எங்களை நோக்கி காத்திருக்கிறது."

"இது சம்மந்தமாய் தங்களுடன் பேச முக்கியச் செய்தி இருப்பதாகத் தான் யூதித்தாள் என்னிடம் சொல்லியனுப்பினாள்."

"கர்த்தரிடமிருந்து வார்த்தைகள் வந்திருக்குமோ.. அது பற்றி அவள் ஏதேனும் சொன்னாளா?"

கார்மீல், "கர்த்தரின் வார்த்தைகள் ஆசாரியர்களுக்கும், பட்டணத்தின் மூப்பர்களாகிய நமக்கும் வெளிப்படாமல் ஒரு பெண்ணுக்கு வெளிப்படுமோ..?"

"பட்டணத்தின் மூப்பர்களும், ஆசாரியர்களும் சோர்ந்திருக்க, பக்தியுள்ள பெண்ணிடம் கர்த்தரின் வார்த்தைகள் விளங்குவதில் தடையென்ன?"

"நான் அதை அறியேன். யூதித் தங்கள் மூவரையும் பார்க்க விரும்பினாள். அவள் இதைச் சொன்ன போது ஒரு தீர்மானம் அவள் இருதயத்திலிருப்பது தெரிந்தது. நீங்கள் அவளைச் சந்திப்பதில் நிச்சயம் நன்மை உண்டாகும்."

அவர்கள் அதற்கு மேல் தாமதிக்கவில்லை. உடனே புறப்பட்டார்கள்.

வழியெங்கும் தாகத்தின் ஓலம் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. மாடுகளின் பரிதாபக் குரல்கள் ஏறத்தாழ எல்லாக் கொட்டங்களிலிருந்தும் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

"கன்மலையைப் பிளந்து தாகம் தீர்த்தவரின் கரங்கள் இன்னும் குறைந்து போய்விடவில்லை. கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள். கர்த்தர் எதிரிகளின் முன்பாக நம் தலையை தாழ்த்த விடமாட்டார்." ஒரு தாய் தாகத்தால் தவித்த தன் குழந்தைக்கு பக்தி புகட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

சாலையோரத்தின் மரத்தடியில் இரண்டு வாலிபர்கள் பிணமாகக் கிடந்தனர். இரண்டு பெண்களும், நாலைந்து மனிதர்களும் சுற்றி நின்று கொண்டிருந்தனர். இரண்டு மூன்று வயதானவர்கள் கவலையுடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். "வாலிபர்களே தாகத்திற்கு தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் போனால் வயதானவர்கள் நாம் எம்மாத்திரம்?"

"பட்டணத்தின் அலங்கத்தை திறந்து கொடுத்து, எதிரிகளுக்கு அடிமையானாலும் தாகத்தால் நாம் மடியாதபடிக்கு கதவுகளை அடைத்துப்

போட்ட ஓசியாவுக்கும், அவன் கூட்டாளிகளுக்கும் தலையில் இவர்களின் இரத்தப்பழி இருக்கட்டும். அவன் வம்சம் வழியிலே நாசமாகட்டும்..” பெண்களில் ஒருத்தி ஒங்கிய குரலெடுத்து அழுது சபித்தாள். இறந்த ஒருவனின் தாயாக இருக்கலாம்.

ஓசியாவும், ஏனைய மூப்பர்களும் தங்கள் முகங்களை மறைத்துக் கொண்டு எட்டி நடந்தனர். ‘எத்தனை பேர் வயிறெறிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்? வழியில் கண்டால்..சொல்ல முடியாது. கல்லெறிந்தாலும் எறியலாம்..’

யூதித்தாளின் வீடும் களையிழந்துதான் காணப்பட்டது. வீட்டைச் சுற்றிலும் பெரிய சுற்றுச் சுவர் இருந்தது. அதன் நுழைவாயில் பெரிய அளவாயும், இரண்டு மூன்று வண்டிகள் சேர்ந்தாற் போல் உள்ளே நுழைகிற அளவுக்கு விஸ்தாரமாகவும் இருந்தது.

நுழைவாயிலுக்குள் புகுந்ததும் நீண்ட சதுரத்தில் மிகப் பிரம்மாண்டமான இடம் இருந்தது. முகப்பு இடத்தின் ஓரங்களில் பாந்தமாக கொட்டடிகள் கட்டப்பட்டு திரளான மாடுகள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. எதிர்த்திசையில் வைக்கோல் போர் குவித்து மலைகளாகக் காணப்பட்டது.

இரண்டு மூன்று பணிப்பெண்கள் உள்ளே வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். என்றாலும் மாடுகள் சோகமாக இடைவிடாமல் கத்திக் கொண்டிருந்தன. தண்ணீர் இல்லாமையால் அவற்றின் தாகக் குரல் மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது.

இரண்டு மூன்று கொட்டில்கள் காலியாக இருந்தன. அவற்றிலிருந்து மாடுகள் தான் தாகத்தால் செத்திருக்க வேண்டும்.

ஓசியா இங்கே இதற்கு முன்பாக இரண்டொரு முறை வந்திருக்கிறார். அவள் கணவன் மனாசேயையும், அவருக்குத் தெரியும். நல்லவன். பிறருக்கு உதவும் மனப்பான்மை கொண்டவன். மனாசேயின் நாட்களில் இருந்ததை விட இப்போது வீடும், அவள் சொத்தும் பலமடங்கு பெருகியிருந்தது. யூதித், பக்தி மாத்திரமல்ல நல்ல நிர்வாகத் திறமையும் உள்ளவள் என்பது தெரிந்தது.

எல்லாவற்றிலும் ஒரு ஒழுங்கும் கிரமமும் இருந்தது. அவள் கர்தரை முன்னிருத்திக் காரியம் செய்கிறவள் என்பது சொல்லாமலே தெரிந்தது. யாவற்றிலும் ஒரு ஆசீர்வாத மணம் இருந்தது.

“உள்ளே போங்கள். எஜமாட்டி உங்களுக்காகத்தான் காத்திருக்கிறாள்.” என்றாள் பணிப்பெண்.

உள்ளே நுழைந்தார்கள். நீண்ட சதுரமான அறை தரையோடு தரையாக

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

அமைந்திருந்த மெத்தை அமைப்பிலான ஆசனங்கள். எதிரே யூதித்தான் அமர்ந்திருந்தான். அவள் அருகிலேயே புத்தகச் சுருள்கள் வைக்கும் மரச் சட்டம் இருந்தது. புத்தகச் சுருளில் ஒன்றைத்தான் தன் முன்பாக இருந்த பலகையின் விரித்து வைத்திருந்தான். கவனமாக படித்துக் கொண்டிருந்திருப்பான் போலிருக்கிறது.

“மேன்மை தங்கிய யூதித்தாளே. வணக்கம். கர்த்தர் உன்னோடு இருப்பாராக.”

“பெத்தூலியாவின் குடிகளுக்கு தலைவரானவர்களே.. வாருங்கள். கர்த்தர் உங்கள் காரியங்கள் யாவற்றையும் வாய்க்கப்பண்ணுவாராக.. அமருங்கள்..”

“யூதித்தாளே.. நம் தேசம் மிகப்பெரிய இக்கட்டிலிருப்பது உனக்குத் தெரியும். நாங்கள் அது விஷயமாக மிகவும் பாதிப்படைந்து, இரவெல்லாம் ஜெபத்திலும், தேவனைத் தேடுவதிலும் நேரத்தைச் செலவிடுகிறோம்... கர்த்தர் தம் சித்தத்தை இன்னும் வெளிப்படுத்தவும் இல்லை. நாம் செய்ய வேண்டியது இன்னதென்று ஆலோசனை தரவும் இல்லை...”

“நானும் அதை அறிவேன். என்றாலும் இன்றைக்கு நீங்கள் ஜனங்களிடத்தில் சொல்லிய வார்த்தைகள் செம்மையானதல்ல..”

“எதைச் சொல்கிறாய்?”

“கர்த்தர் வரும் ஐந்து நாட்களுக்குள் நமக்கு ஒத்தாசை செய்யவில்லை என்றால் எதிரிகளுக்கு பட்டணத்தின் கதவுகளைத் திறந்து விடுவதாக ஜனங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறீர்களே.. அதைச் சொல்கிறேன். இது செம்மையான வார்த்தையா..?”

“தேசத்தின் நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. ஜனங்கள் ஜெபம் பண்ணியும் சோர்ந்திருக்கிறார்கள். தங்கள் கொடிய நிலை நீடிக்கக் கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருக்கிறார்கள். தாகத்தால் சாகிறவர்களின் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் உயர்ந்திருக்கிறது. இனியும் கர்த்தருக்காக தாமதிக்க வேண்டியது என்ன என்கிறார்கள். தாகத்தால் வாடி தாங்கள் அடைக்கப்பட்ட கதவுகளுக்கிடையில் சாகிறதைப் பார்க்கிலும், எதிரிகளின் கையில் பிடிபட்டு அவர்களுக்கு அடிமைகளாகிறது மேல் என்கிறார்கள். ஜனங்களின் வற்புறுத்தலே இந்த முடிவுக்கு காரணம்...”

“ஜனங்கள் தங்கள் தேவைகளின் மத்தியில் தேவனை விசுவாசியாமல் நடந்து கொள்வது இயல்புதான். ஆனால் நீங்கள் தேவனின் பிரமாணங்களையும், அவர் செய்கைகளையும் அறிந்தவர்கள். ஜனங்களுக்கு நன்மையைப் படிப்பிக்கிறவர்கள். உத்திரவாதிகள். நற்சாட்சி பெற்றவர்கள்...”

“இருக்கலாம். என்றாலும் தேவன் உதவாத பட்சத்தில் நாம் என்ன...”

“தேவன் உதவவில்லை என்று எப்படிச் சொல்கிறீர்கள். தேவன் மனதில் உள்ளது இன்னதென்று தேவனே வெளிப்படுத்தாத பட்சத்தில் மனிதனுக்கு அது தெரியுமா? மனிதன் தன் சகமனிதனின் இருதயத்தில் உள்ளதையே அறியும் ஆற்றல் அற்றவன் தானே?”

“எனவேதான் நாம் தேவனுடைய சித்தமறிய ஐந்துநாள் காத்திருக்கிறோம்...”

“சகோதரரே நாம் நம்முடைய கர்த்தருக்கு விசனம் மூட்டலாகாது. இந்த ஐந்து நாட்களுக்குள் நமக்குச் சகாயம் செய்ய கர்த்தருக்கு மனமில்லா விட்டாலும், தமக்குச் சித்தமான நாளிலே நம்மைக் காக்கவாவது, நம்முடைய சத்துருக்களின் முன்பாக நம்மை அழிக்கவாவது அவருக்கு அதிகாரம் உண்டே. நீங்களோ நம்முடைய தேவனின் ஆலோசனைகளை அறிந்தவர்கள் போல இவ்வாறு செய்வார், அவ்வாறு செய்வார் என்று துணிந்து பேசாதே யுங்கள்..”

“ஜனங்களின் தாகம் எல்லை கடந்திருக்கிறது.. அவர்கள் விரைவான முடிவு தெரியாவிட்டால் கலகத்திற்கு எத்தனப்படுவார்கள். விளைவுகள் மோசமாயிருக்கும். சத்துருக்களின் கையில் விழுவதற்கு முன்பாக நாம் ஒரு வராலேயொருவர் மடிந்து போகவேண்டியதாயிருக்கும்..”

“பயமுறுத்தலுக்கு இணங்குவதற்கு தேவன் மனுஷனுமல்ல, நம் மன்றாட்டின் பேரில் மாறுவதற்கு அவர் மனுபுத்திரனுமல்ல.. ஆதலால் அவர் இரட்சிப்புக்கு எதிர்பார்த்து நாம் அவர் ஒத்தாசைக்காக காத்திருக்கத்தான் வேண்டும்..”

“உண்மைதான். நீ சொன்னவைகளை எல்லாம் நல்ல மனதோடே தான் சொல்கிறாய். உன் ஞானம் இன்றுதான் முதன் முதலாக வெளிப்பட்ட தென்றில்லை. துவக்கமுதலே உன் நற்புத்தி ஜனங்களுக்கெல்லாம் வெளியரங்கமாய்த் தெரிந்திருக்கிறது. ஆனாலும்...”

“என்ன?”

“நீ சொன்ன கருத்தில் எங்களுக்கு மாற்றுக் கருத்து ஒன்றுமில்லை. ஆனாலும் ஜனங்கள் தங்கள் தாகத்தின் மிகுதியினாலே தாங்கள் சொன்னதைச் செய்யும்படி எங்களைக் கட்டாயப்படுத்தினார்கள். இந்த ஆணையை நாங்கள் மீறவும் மாட்டோம். நீ பக்தியுள்ள ஸ்திரீ எங்களுக்காக வேண்டிக் கொள்..”

கர்மீசம், “உன் பக்தியும், தேவன் மேல் நீ காட்டிவரும் வைராக்கியமும் நாங்கள் யாவரும் அறிந்ததே. நீ வேண்டிக் கொண்டது நாங்கள் யாவ

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

ரும் அறிந்ததே. உன் குணமெல்லாம் சற்குணம். நீ வேண்டிக் கொள். அப் போது கர்த்தர் அதைக் கேட்டு நாம் தொய்ந்து போகாதபடிக்கு நம் தொட்டிக் கள் நிறையும்படிக்கு மழையைப் பெய்யப் பண்ணுவார்” என்றான்.

காபிரிஸ் அவளைப் பார்த்து, “நாங்கள் செய்ய வேண்டியது இன்ன தென்று கர்த்தர் தீர்மானமாக வெளிப்படுத்தினால் அதை எங்களுக்குத் தெரிவிக்கும்படிக்கு ஆளனுப்பு.. நாங்கள் அதைச் செய்வோம்.” என்றான்.

“நான் செய்ய வேண்டியது இன்னதென்று அறிவேன். சகோதரரே.. தலைமுறைகள் தோறும் நம் சந்ததியார்யாவரும் பிரஸ்தாபமாக்கத்தக்கதாக ஒரு காரியத்தைச் செய்வேன்..”

“நல்லது. நாங்கள் செய்ய வேண்டுவது இதில் ஏதாவது இருக்கிறதா?”

“நிச்சயமாக. நான் உங்களை வரச் சொன்னதே இதற்குத்தான். நீங்கள் இன்று ராத்திரி ஒலிமுகவாசலில் சென்றுநிலுவங்கள். நான் என் தாதி யோடே கூட வெளியே புறப்பட்டுப் போவேன்..”

பளிச் என்று ஒரு அதிர்ச்சி எல்லார் முகத்திலும் பரவியது.

“ எங்கே..? பட்டணத்தை விட்டு வெளியேயா?”

“ ஆம்.”

“அங்கே நம் எதிரிகள் முற்றிக்கையிட்டிருக்கிறார்களே உனக்குத் தெரியாதா?”

“ தெரிந்தேதான் சொல்கிறேன்..”

“ எப்படி.. எப்படி இது சாத்தியம்?”

“ கர்த்தரை முன்னிருத்திச் செய்தால் எதுவும் சாத்தியம் தான்.”

“ இருக்கலாம். நீ அங்கே போய் என்ன செய்யப் போகிறாய்.”

“ அதை இப்போது வெளியில் சொல்வதற்கில்லை. நீங்கள் குறிப் பிட்டுச் சொல்லியிருக்கிற இந்த ஐந்து நாள் தவணைக்குள்ளே கர்த்தர் என்னைக் கொண்டு ஒரு பெரிய ரட்சிப்பை நம் தேசத்திற்கு கட்டளையிடு வார். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை..”

“ என்ன,”

“நான் செய்யப் போகிறது என்ன, ஏது என்று விசாரிக்கக் கூடாது. நான் செய்யப் போகும் காரியம் நிறைவேறு மட்டும் நான் அதை உங்களுக்கு அறிவிக்கவும் மாட்டேன்.”

கர்மீஸ், “கர்த்தர் உன்னோடே இருக்கிறார். நீ நலமானதையே செய்வாய்..”

ஓசியா, “நீ சமாதானத்தோடே போ. நமது சத்துருக்களின் பேரில் பழிவாங்கும் கர்த்தர் உனக்கு முன் செல்வாராக..” என்றான்.

அதன்பின்பு அவர்கள் போய்விட்டார்கள்.

பிறகு, யூதித்தாள் தன்னுடைய தலையில் சாம்பலை வாரிப் போட்டுக் கொண்டு முகங்குப்புற விழுந்து கர்த்தரை நோக்கி பெருங்குரல் எடுத்துக் கதறினாள்.

“ கர்த்தாவே, நீர் இந்தப் பூமியில் எங்களை உம்முடைய சொந்த ஜனமாகத் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டீரே. உம்முடைய ஜனங்களுக்காக இரங்கும். நான் இவர்களிடம் உறுதியாகச் சொன்னது போல என்னை இந்த தேசத்தின் இரட்சிப்புக்கு பயன்படுத்தும்.”

சத்தம் கேட்டு அல்மாத்தியாள் உள்ளே எட்டிப் பார்த்தாள் மனாசேயின் மரணத்துக்குப் பிறகு யூதித்தாள் அழுது அவள் இதுவரை பார்த்த தில்லை.

அல்மாத்தியாள் தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

அத்தியாயம்

5

யு தித்தாளின் மனம் வருத்தத்தினாலும், பாரத்தினாலும் நிறைந்திருந்தது.

இரு கைகளையும் வானத்தை நோக்கி விரித்துக் கொண்டு ஏந்தியபடி, தன் குரலை உயர்த்தி ஜெபித்தாள்.

“கர்த்தாவே, எங்கள் சத்துருக்களின் அகந்தையைக் கண்ணோக்கிப்பாரும். அவர்கள் எவ்வளவாய்ப் பெருகியிருக்கிறார்கள். உம்முடைய மகத்துவமான நாமம் தங்கியிருக்கும் கூடாரத்தை அசுத்தப்படுத்தவும், உம்முடைய பரிசுத்த பலிபீடத்தின் கொம்புகளை உடைத்துப் போடவும் அவர்கள் யோசனை செய்திருக்கிறார்கள்.. உமது கோபத்தை அவர்கள் தலையின் மேல் மூள விடும்...” அவள் ஆத்திரம் இன்னும் அதிகமாகப் பெருகிற்று. தன் உள்ளங்கைகளை மடக்கிக் கொண்டு பலமாக கம்பிகளை அசைப்பதைப் போல அசைத்துக் கொண்டாள். அவள் குரலில் இன்னும் வேகம் ஏறியது..

“ஆம். கர்த்தாவே, ஏழை விதவையாகிய என் மேல் நான் செய்ய நினைக்கும் காரியத்திற்கான பலனைக் கட்டளையிடும். என் உதடுகளின் தந்திரத்தினாலே அவர்களை சங்கரியும். அவர்களுடைய அகங்காரத்தை ஒரு ஸ்திரீயின் கைகளினாலே தகர்த்தருளும். என் சிருஷ்டிகரான கர்த்தாவே, உம்முடைய ஜனங்களுக்கும் உம்மு

டைய பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்கும் எதிராக தீமையை யோசித்திருக்கும் அவர்களை என் பேச்சினாலும் தந்திரத்தினாலும் கவிழ்த்துப்போடும். என் தேவன் தம்முடைய ஜனங்களைக் காக்க வல்லவர் என்றும் அவருக்குச் சமானமானவர் இல்லையென்றும் இந்த பூலோகத்தார் யாவரும் காணும்படி செய்யும்..” என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

ஜெபத்தை முடித்து எழுந்தாள். தன் கண்களின் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள். இதுவரை கண்ணீர் சொறிந்த கண்களில் ஒரு தீர்மானமும் வைராக்கியமும் தெரிந்தது. சுற்றிலும் ஒரு முறைவிழித்துப் பார்த்துக் கொண்டாள். உள்நோக்கிக் குரல் கொடுத்தாள்.

“அல்மாத்தியா..”

“நான் இங்குதானிருக்கிறேன்.. என்ன விஷயம்? களைப்பாயிருக்கிறீர்கள். உணவு ஏதாவது தயார் செய்யட்டுமா?”

“என் மேற்குப்புற வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும். உடன் வா..”

“இது பண்டிகைக் காலமோ அல்லது ஓய்வுநாளோ இல்லையே.. இப்போது ஏதற்காக மேற்கு வீட்டிற்கு..”

“இஸ்ரவேல் சீக்கிரமே இன்னொரு பண்டிகை நாளை கொண்டாடும். இப்போது ஏற்பாடு செய். கேள்விகள் அதிகம் கேட்காதே..”

“உத்தரவு..” என்றபடி அல்மாத்தியாள் விலகிக்கொண்டாள்.

யூதித்தாளின் பண்ணையில் மேற்குப்புறமாக இருக்கும் பெரிய வீடு தான் அவள் தன் புருஷனோடு வாழ்ந்திருந்த வீடு. இவ்வீட்டில் அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்திலிருந்து சகல வசதிகளும் இருக்கிறது. பண்டிகைக் காலங்கள் தவிர அவ்வீட்டிற்குள் யூதித்தாள் எப்போதும் வருவதேயில்லை. அவள் மற்றைய நாட்களெல்லாம் தான் இப்போது தங்கியிருக்கும் ஜெபஅறை பொருந்திய வீட்டில்தான் இருப்பாள்.

“நீ சிறிது நேரம் வீட்டின் முகப்பு அறையில் இரு. நான் ஆயத்தமாகி வருகிறேன். நாம் அதிக தூரம் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது.”

“எங்கே?”

“எதிரிகளின் பாளையத்திற்கு..”

அல்மாத்தியாள் திகைப்புடன் பார்க்க, யூதித்தாள் வீட்டினுள் நுழைந்தாள்.

“யூதித்தாள் நல்லவள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.. எனினும்..”

“நீர் என்ன சொல்ல வருகிறீர் கர்மீஸ்?”

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

“ஒரு பெண்ணை நம்பி நாம் எந்த முடிவையும் எடுக்காமல் இப்படி வாளாவிருப்பது எந்த விதத்தில் நியாயம்?”

“யூதித்தாள் நல்லவள் மாத்திரமல்ல. அவள் அதிகமான தெய்வ பக்தி நிறைந்தவள். அவள் விசுவாசம் மிகவும் பிரசித்தம்.. கர்த்தர் அவளுடன் கட்டாயம் பேசி நாம் செய்ய வேண்டியதைத் தெளிவுபடுத்துவார்.”

“என்றாலும் நாம் நம் கடமையை மற்றவர்கள் மேல் சுமத்திவிட்டு கவலையற்றிருக்கிறோமோ என்று தோன்றுகிறது.”

“.....”

“..யூதித்தாள் செய்யப்போவது என்னவென்று நிச்சயமாக தெரிய வில்லை. ஆனாலும் அவள் ஒலிமுக வாசலிலிருந்து வெளியே புறப்பட்டுப் போவதாகச் சொல்வது ஆபத்தான செயலாகத் தோன்றுகிறது.”

“நானும் சற்று யோசித்தேன். ஆனாலும் அவள் செய்யப்போவது என்னவென்று நாம் அதிகமாக கேட்கக் கூடாதென்று சொல்லிவிட்டதால் மௌனமாகத் திரும்ப வேண்டியதாகிவிட்டது. எனினும் யூதித்தானை நான் அறிவேன். அவள் புத்திசாலி. நிச்சயம் கர்த்தரின் உதவியுடன் ஞானமாகச் செயல்படுவாள்.” - ஓசியா.

“வெளியே என்றால் சத்துருக்கள் முற்றுகையிட்டிருக்கும் பாளையத் திற்கு ஓசியா! யோசித்தீரா? ஒரு இளம்பெண்ணை சத்துருக்கள் பதிவிருக்கும் பாளையத்திற்குள் தனிமையாக அனுப்பிவிட்டு, பட்டணத்தின் மூப்பர்கள் இரட்சிப்பு வரும் என்று காத்திருப்பது எவ்விதத்தில் நியாயம்? பொல்லாத வர்கள் நடுவில் ஒரு பெண்ணை அனுப்புவது எத்தனை முட்டாள்தனமானது... இதைப் பொறுப்புள்ள நகரத் தலைவர்கள் எப்படி அங்கீகரிக்க முடியும்?”

“ஆனாலும் வேறுவழி?.. யூதித்தாள் மிகவும் திடமானவள்.”

“என்றாலும் அவள் ஒரு பெண்.”

“உன்னுடைய கவலை எனக்கும் இல்லாமலில்லை கர்மீஸ். ஆனாலும் என்னவோ என் உள் மனம் இவள் கர்த்தரால் பயன்படுத்தப்பட்டே காரியங்களைச் செய்கிறாள் என்றே சொல்கிறது. எனவே நாம் இதில் தலையிட்டுக் கர்த்தரின் நடத்துதலில் சிக்கலை உண்டுபண்ணிவிட வேண்டாம் என்று யோசிக்கிறேன். நீரும் அப்படியே இருப்பது நலம்.”

“எனக்கு இதில் சம்மதமில்லை. என்றாலும் நீங்கள் இருவரும் இக் காரியத்தில் ஒருமனப்பட்டதால் ஒற்றுமையினிமித்தம் நானும் இதற்கு உடன்படுகிறேன்.”

கரீம்ஸ் எழுந்து கொண்டான். சபை கலைந்தது.

அறையை விட்டு வெளியே வந்த யூதித்தானைப் பார்த்த அல்மாத்தியாளுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. தன் எஜமானியை அவள் இப்படிப் பார்த்ததேயில்லை.

அப்போதுதான் குளித்து உலர வைத்த தலையில் யூதப் பெண்கள் பயன்படுத்தும் எல்லாவிதமான தலை நகைகளையும் அணிந்திருந்தாள். நிறையப் பரிமளத்தைப் பூசியிருப்பாள் போலிருக்கிறது. அந்த முன்னறையையும் தாண்டி வெளிமுற்றம் வரைக்கும் வாசனை பரவியது. தலையின் முடியை சிறு சிறு சடைகளாகப் பின்னியிருந்தாள். அவை ஒவ்வொன்றின் முடிவிலும் தங்கத்தில் மணிகள் பிணைக்கப்பட்டு. அவள் அசையும் போது மெல்லிசாக கலகலத்தது.

நிறைய சித்திர வேலைப்பாடுகள் அமைந்த மெல்லிய ஆடையை அணிந்திருந்தாள். ஆடையின் ஓரங்களில் தங்க இழைகள் நெய்யப்பட்டிருந்தன. விரல்களில் எல்லாம் மோதிரங்கள் பளபளத்தன. காதுகளில் வளையல்கள்.. முழங்கைக்கு மேலே ஆரங்கள், அஸ்தகடங்கள்.. காலில் கொலுசு.. இப்போதுதான் வானத்திலிருந்து இறங்கி வந்தவள் மாதிரியிருந்தாள்.

இவ்வளவு அழகான எஜமானியிடம் வேலைசெய்வது அல்மாத்தியாளுக்குப் பெருமையாயிருந்தது.

“அல்மாத்தியாளே.. என்ன யோசனை? நாம் புறப்படலாமா?”

தலைக்கு சின்னதாய் ஒரு அதிர்ச்சி கொடுத்துக் கொண்டு நினைவுலகம் திரும்பிய அல்மாத்தியாள், யூதித்தாள் எங்கு போகவேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறாள் என்பதை நினைவுகூர்ந்து.. கலங்கினாள்.

“போகலாம்... என்றாலும்..”

“இதோ இந்த துருத்தியை கையில் எடுத்துக்கொள். கவனம். அதில் முழுவதுமாக திராட்சைரசம் இருக்கிறது.”

“உங்கள் மனதில் ஏதோ திட்டமிருக்கிறது நாச்சியாரே.. என்றாலும் அது சரியாய் அமையுமா என்பதை ஒன்றுக்கு நாலாக யோசித்துக்கொள்வது நலமில்லையா..”

“இந்தக் கலசம் முழுவதும் எண்ணை இருக்கிறது. இந்தப் பெரிய பையிலே வாற்கோதுமை இருக்கிறது. அத்திப்பழ அடைகளும், அப்பங்களும்தான் பாத்திரங்களில் இருக்கின்றன. இவையெல்லாவற்றையும் ஒரே சுமையாக எடுத்துக்கொள். உன் தலையில் சுமந்து வா.. பத்திரம்.. சிந்தி விடக் கூடாது..”

“ஏன்? நீங்கள் இது பற்றிப் பேச விரும்பவில்லையா?”

“நீ எது பற்றியும் பேசாமல் வருவதையே விரும்புகிறேன்.”

அதன்பின்பு அல்மாத்தியாள் யூதித்தாள் செய்யப்போவது பற்றி யோசிக்கவும் இல்லை. அதுபற்றி அவளிடம் பேசவும் இல்லை. ஆட்டுக்குட்டி மாதிரி தன் எஜமானியைப் பின்பற்றிப் போனாள்.

இது இப்படியிருக்க அங்கே ஆலோசனை சங்கத்தில் கர்மீசுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

“எனக்கென்னவோ இன்னமும் சமாதானமாகவில்லை.” என்றான் கர்மீஸ்.

“இதில் உம்மைச் சமாதானமாக்கிக் கொள்வது தவிர வேறு வழி யில்லை. நாம் செய்வதற்கு பல காரியங்களை யோசித்துப் பார்த்து ஒன்றும் புரியாமல் திகைத்துக் கொண்டிருந்தது நினைவில்லையா..”

“நாம் இன்னும் கொஞ்சம் தீர்மானமாக யோசித்துப் பார்த்திருந்தி ருக்கலாம். ஒரு பெண்ணை நம்பி இப்படிப் பட்டணத்தின் ஒலிமுகவாசலில் வந்து கதவைத் திறக்க நிற்கிறோமே.. வெட்கமாயிருக்கிறது.”

“யூதித்தாள் சாதாரணப்பட்ட பெண் அல்ல...”

“அவள் ஞானமுள்ளவள்தான். ஆனாலும் இந்தப் பிரச்சினையில் அவள் ஞானமான முடிவைத்தான் எடுத்திருப்பாளா என்பது சந்தேகமாகத் தான் இருக்கிறது..”

“நீர் யூதித்தாள் மேல் நம்பிக்கையில்லாமல் பேசுகிறீர்..”

“இருக்கலாம். ஆனால் யூதித்தாளின் மேல் அக்கறை வைத்துப் பேச கிறேன் என்பது நிச்சயம். அவளைத் தனியாளாக எதிரிகளின் படைக்குள் அனுப்புவது எப்படி? இதில் என்ன வேண்டுமானாலும் ஆகலாமே அவ ளுக்கு..”

“மூப்பர்களே நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்றான் வாலி பன் ஒருவன். அவன் பின்னால் இன்னும் பத்திருபது வாலிபர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“பொறுங்கள். ஒலிமுக வாசலின் கதவண்டையில் நின்று கொள்ளுங் கள். பிறகு நீங்கள் செய்ய வேண்டுவதை சொல்கிறோம்..”

“தண்ணீர் நமக்கு கிடைத்துவிடுமா..” என்றான் இன்னொரு வாலி பன் தாகத்துடன்.

ஓசியா பதில் பேசாமல் அவனைக் கொஞ்சம் உற்றுப் பார்த்தான். “கிடைத்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையில் தான் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.. கேள்விகள் அதிகம் கேட்காதே. தாகம் அதிகமாகும்” என்றான்

“தண்ணீர் கிடைப்பதற்கு நாங்கள் எங்கள் உயிரைக் கூடத்தர தயாராயிருக்கிறோம்..”

“உயிர் வேண்டாம். நாங்கள் சொல்லும் போது ஒலிமுகவாசலின் கதவைத் திறக்கவேண்டும். கதவு பெரிதல்லவா.. எங்களால் அது முடியாது. வாலிபர்கள் தான் அதைச் செய்ய முடியும்.. அதற்காகத்தான் உங்களை வரவழைத்தோம்..”

“என்ன கதவைத் திறப்பதா? வெளியே எதிரிகள் முற்றுகையிட்டிருப்பது தெரியாதா? இதென்ன ஆபத்தான கட்டளை..?” என்றார்கள் வாலிபர்கள்.

கர்மீஸ் மாத்திரம் அதை ஆமோதிப்பது போலத் தலையை கவிழ்ந்து கொண்டார்.

ஓசியா, “தயாராகிக்கொள்ளுங்கள். அதோ யூதித்தாள் வருகிறாள்.” என்றான்.

அவர்கள் கண்களை ஏறெடுத்துப்பார்க்க, தூரத்தில் யூதித்தாள் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“உன் முடிவில் மாற்றம் ஒன்றும் இல்லையே..” என்றான் கர்மீஸ்.

“கதவைத் திறவுங்கள்..”

“இப்போதும் ஒன்றும் அவசரமில்லை. நீ எதற்கும் இன்னுமொரு முறை..”

“கதவைத் திறவுங்கள்.” என்றாள் யூதித் தீர்மானமாக.

ஓசியா தன் கையை உயர்த்தி ஆசீர்வதிக்கிறதைப் போல பாவனை செய்து, “நம்முடைய பிதாக்களின் தேவன் உன் மேல் கிருபை கூர்ந்து, இஸ்ரவேல் புத்திரர்களுக்கு மகிமையுண்டாகவும், எருசலேமை மேன்மையடையவும் பண்ண நீ எடுத்த உன் காரியத்தை சித்தி பெறச் செய்வாராக.” என்றான்.

“கர்த்தர் ஒருவரே எல்லாவற்றையும் வாய்க்கப்பண்ணுகிறவர். என் காரியம் ஒன்றிலும் தடையில்லாமல் இஸ்ரவேலுக்கு ரட்சிப்பைத் தந்தருள வாராக.” என்று கூறி யூதித் தேவனைத் தொழுது கொண்டாள்.

ஓசியா சைகை காட்ட, வாலிபர்கள் கதவைத் திறந்தார்கள்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

யூதித்தும், அல்மாத்தியாளும் வெளியே புறப்பட்டார்கள். இதற்குள் அவள் வெளியே புறப்பட்டுப் போகும் செய்தியறிந்த ஜனங்களும் திரளாக வந்து கூடத் தொடங்கி விட்டனர். அவர்களில் பலருக்கு அங்கே என்ன நடக்கிறது என்பது கூடத் தெரியவில்லை.

அவளை நிறுத்தும் தெரியமும் யாருக்கும் இல்லை.

அவள் வெளியே புறப்பட்டுச் சென்ற பின்னும் தங்கள் கதவை மூட மனமில்லாமல் அவள் மலையை விட்டு இறங்கிப் பள்ளத்தாக்கில் மறைந்து போகும் வரை அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

அவள் பள்ளத்தாக்கில் இறங்கி, இறங்கி ஒரு புள்ளியாக மாறி அவர்கள் கண்ணுக்கு மறைந்து போனாள். கர்மீசின் கண்கள் மட்டும் பணித்திருந்தன.

மலைப் பாதை இறக்கத்தில் நடப்பது யூதித்தாளுக்கும் சரி, அல்மாத்தியாளுக்கும் சரி மிகவும் கஷ்டமான அனுபவமாயிருந்தது.

அவர்கள் இறங்க இறங்க அசீரியர்களுடைய பாளையம் கண்களுக்கு பளிச் என்று தெரிந்தது. பன்னீர் மரத்தின் கீழ் பூக்கள் இறைந்து கிடப்பதைப் போல அசீரிய வீரர்கள் தரையெல்லாம் விரவியிருந்தார்கள். மேலிருந்து பார்க்கும் போது குவியல் குவியலாக, மத்தியான மேய்ச்சலுக்குப் பிறகு ஓய்வாக அசை போட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஆட்டுக் கும்பல் போல ஆபத்தில்லாதவர்களாகத் தெரிந்தார்கள். பொதுவாகவே ஆபத்துகள் தூரத்திலிருந்து தெரிவதில்லையல்லவா?

மண்ணும், புழுதியும் படிந்த அழுக்கு நிறத்தில் அவர்கள் கூடாரங்களின் மேற்புறங்கள் தெரிந்தன. எதையோ சமைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள் போலிருக்கிறது. சில கூடாரங்களின் பின்புறத்திலிருந்து புகை எழும்பிக் கொண்டிருந்தது. பேசுவதோ, சிரிப்பதோ, ஆர்ப்பரிப்பதோ எதுவென்று தெரியவில்லை. அவர்கள் சத்தம் ஒரு அலைகடலின் இரைச்சல் போல கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

இத்தனை பெரிய கூட்டத்தை இத்தனை உயரத்திலிருந்து பார்ப்பது யூதித்தாளுக்கு புதிது. அல்மாத்தியாள் மனதில் பயமும், குழப்பமும் கலவையாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கைகள் சிலிவிட்டன. பயத்தால் தள்ளாடுவதும், யூதித்தாளின் மேல் கொண்ட நம்பிக்கையால் தொடர்ந்து நடப்பதுமாக இருந்தாள்.

இன்னும் பள்ளத்தாக்கில் இறங்க இறங்க பொதி பொதியாய் தெரிந்த அசீரியர்கள் தனித்தனியாகத் தெரிய ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் கூடாரங்கள் துல்லியமாக தெரிந்தன. வீரர்கள் தங்கள் ஆயுதங்களைப் பக்கவாட்டில் வைத்துவிட்டு கூடார வாசலில் சுற்றி அமர்ந்துகொண்டு கதையளந்து கொண்

டிருப்பது கூட இப்போது தெரிந்தது.

நெருங்கி விட்டார்கள். இன்னும் ஒரு நூறடி கீழே இறங்கினால் அசீரியர்களின் பாளையம்தான்.

கடைசியாக ஒரு முறை தன் தேவனை நோக்கித் தொழுது கொள்ளலாம் என்று அவள் நினைத்து தன் பணிப்பெண்ணை நிற்கும்படிக்கு கைகை செய்தாள். அவள் என்ன என்பது போல ஏறிட்டுப் பார்க்க,

“அப்படியே நில்லுங்கள். அசையக் கூடாது..” என்று கடுமையாக ஒரு குரல் பின்னாலிருந்து கேட்டது.

இருவரும் சத்தம் வந்த திசையை நோக்கித் திரும்பிப் பார்க்க அங்கே அசீரிய வீரர்களில் மூன்று பேர் நின்று கொண்டிருந்தனர். மூவரும் உயரமாயிருந்தார்கள். அவர்கள் கையில் அவர்களை விட உயரமான ஈட்டிகள் இருந்தன. நிறைய சண்டைகளை பார்த்தவர்கள் என்பது நிற்கிற தோரணையிலேயே தெரிந்தது. அடர்ந்த பழுப்பு நிறமாயிருந்தார்கள். நடுவில் நின்றவன் தாடி வளர்க்கப் பிரயாசப்பட்டுத் தோற்றிருந்தான்.

நடுவில் இருந்தவன் மற்ற இருவரையும் விலக்கிக் கொண்டு முன்பதாக வந்தான். அவன் முகம் இறுகிப் பாறை மாதிரி இருந்தது. பேசும்போது முகத்தின் தசைகள் இறுகி அதிகப்படியான கடுமையைக் காட்டின. பெண்களிடம் பேசுகிறோம் என்கிற உணர்வேயில்லாமல் சற்றும் மென்மையில்லாமல் பேசினான்.

“யார் நீங்கள்?”

யூதித்தாளின் தைரியம் ஒருகணம் போய்விட்டு மறுபடியும் திரும்ப வந்தது. அவன் தன் கையிலிருந்த ஈட்டியை ஓங்கி தரையில் குத்தினான். கீழே பாறை இருந்தது போலிருக்கிறது ‘ணங்’ என்று சத்தம் எழும்பியது. “கேட்டது காதில் விழவில்லை? யார் நீங்கள்? எங்கேயிருந்து வருகிறீர்கள்? எங்கே போகிறீர்கள்?”

“நா.. நாங்கள் எபிரேயரின் குமாரத்திகள்..”

“என்ன..??” பக்கவாட்டிலிருந்த இருவரும் முன்னால் வரமுயற்சிசிக்க, நடுவிலிருந்தவன் தன் இடக்கையை நீட்டி அவர்களைத் தடுத்தான்.

“இது அசீரியரின் ராணுவம் என்பது தெரியாதா? நாங்கள் உங்களை முற்றிக்கை போட்டிருக்கிறோம்..”

“அசீரியரின் பலமும், பராக்கிரமமும் பிறந்த குழந்தை கூட அறியுமே.. நீங்கள் கால்வைத்த இடத்தில் எல்லாம் வெற்றியைத் தவிர வேறெதையும் காண்பதில்லை என்பதும் பிரசித்தமாயிற்றே..”

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

யூதித்தாளின் வார்த்தைகள் அவனை சற்றே மகிழ்வித்தது. என்றாலும் அதை அவன் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல், “அசீரியர்கள் புகழ் வார்த்தைகளுக்கு மயங்குவதில்லை..” என்றான்.

“இது புகழ் அல்ல. உண்மை.”

“உன் பேச்சில் தந்திரம் தொனிக்கிறது. நீ யார்? நாங்கள் உங்களை முற்றிக்கை போட்டிருக்கிறோம்” என்றான் பக்கவாட்டில் நின்றவன்.

“தெரியும். நீங்கள் இந்த தேசத்தின் மேல் அடையப் போகும் வெற்றி பற்றியும் தெரியும்.”

“தெரிந்தும் இங்கே வர உனக்கு என்ன துணிச்சல்.. அசீரியர்கள் இரக்கத்திற்கு தூரமானவர்கள். வெற்றி ஒன்றே குறிக்கோளாக கொண்டவர்கள். யாதொரு மனிதனின் கதறலும், கெஞ்சதலும் அவர்கள் செவிகளில் விழுவதில்லை என்பது தெரியாதா?”

“இல்லை. நீங்கள் இரக்கமற்றவர்களைப் போல உங்களைக் காட்டிக் கொள்கிறீர்கள். ஆனால் உண்மையில் நீங்களும் மனிதாபிமானம் மிக்கவர்கள் தான். இல்லையென்றால் இத்தனை நாகரீகமாக எங்களிடம் பேசிக்கொண்டிருப்பீர்களா? இதுவே எங்கள் தேசத்தின் ஆண்கள் வந்திருந்தால் இந்நேரம் அவர்களை இப்படி விசாரித்துக் கொண்டிருப்பீர்களா என்ன?”

அவள் புத்திசாலி என்று அவர்கள் கண்டுகொண்டார்கள். இவள் வித்தியாசமானவள். ஆனால் எதற்காக வந்திருக்கிறாள் என்பதுதான் புரியவில்லை.

“உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்றான் நடுவிலிருந்தவன்.

“நாங்கள் உங்கள் சேனைத்தலைவராகிய ஓலோபெர்னாசை பார்க்க வேண்டும்.”

“என்ன??” என்றார்கள் மூவரும் ஒருசேர.

வலதுபுறம் நின்றவன் சொன்னான். “ஓலோபெர்னாஸ் யார் என்று தெரியுமா? கடவுளையே கூட சிறை வைக்கக்கூடியவர். பராக்கிரமசாலி. எங்கள் வீரர்களே அவரைத் தனியே பார்க்க அஞ்சும் வண்ணம் கொடூரம் நிறைந்தவர். எத்தனை சாதாரணமாக கேட்டுவிட்டீர்கள்? அவர் ஒரு சுத்த வீரர்” என்றான்.

“சுத்த வீரர்களாயிருப்பவர்கள் தங்கள் பராக்கிரமத்தை குழந்தை களி டமும், பெண்களிடமும் ஒருபோதும் காட்டமாட்டார்கள். நாங்கள் அவரை சந்திப்பது அவருக்கு நன்மை செய்யவே..”

“பராக்கிரம தேவனின் நேரடி வாரிசான ஒலோபெர்னாசுக்கு ஒரு பெண்ணின் மூலம் என்ன நன்மை கிடைத்துவிட முடியும்.. நீங்கள் மரணத்தை விலைக்கு வாங்குகிறீர்கள்..”

“நீங்கள் பட்சிக்கும்படி உங்கள் கைகளில் இஸ்ரவேலர்கள் ஒப்புக் கொடுக்கப்படப் போகிறார்கள். எனவே அவர்களுடன் இருப்பதுதான் மரணத்தை விலைக்கு வாங்கும் செயல். எனவே, நாங்கள் அவர்களை விட்டு ஓடி வந்தோம். நான் சத்திய வார்த்தைகளைப் பேசும்படி உங்கள் சேனை தலைவர் ஒலோபெர்னாசை பார்க்க வேண்டும்.”

“அவரைப் பார்க்க உங்களுக்கு என்ன அவசியம் இருக்கிறது? நீங்கள் தப்பவேண்டுமானால் பாளையத்தில் யார் கண்ணிலும்படாமல், பாளையத்திற்கு இடப்புறமாகவோ, வலப்புறமாகவோ சுற்றிக்கொண்டு எங்காவது ஓடிவிடுங்கள். நாங்கள் உங்களைக் காணாதவர்கள் போல அனுப்பிவிடுகிறோம். மற்றபடி எபிரேயர்களின் குமாரத்திகள் அசீரிய தளபதியை சந்திப்பது உசிதமல்ல.”

“அப்படியில்லை. நாங்கள் உங்கள் ஜனமாயிருந்து உங்களுக்கு எங்கள் தேசத்தில் பிரவேசிக்கவும், உங்கள் மனிதரில் ஒரு ஆளாவது, ஒரு பிராணியாவது சாகாமல் அவர் இந்த மலைநாடு முழுவதையும் பிடித்துக் கொள்ளவும் நாங்கள் அவர் முன்பாக சென்று வழிகாட்டவும் தயாராயிருக்கிறோம். இதனிமித்தமே நாங்கள் சேனைத்தலைவரைப் பார்க்க விரும்புகிறோம்.” என்றாள் யூதித்.

நடுவிலிருந்தவன் தான் அவர்களில் தலைவன் போலிருந்தான். தன் தலையை சாய்த்துக்கொண்டு அவனைக் கொஞ்ச நேரம் கூர்ந்து பார்த்தான். அவனுக்கு அவள் மேல் நம்பிக்கை வந்திருக்கும் போலிருக்கிறது.

“நீ சொல்வது உண்மை என்றே தோன்றுகிறது. எங்கள் ஆண்டவனின் பராக்கிரமத்தை நீ புரிந்து கொண்டு எங்களுக்கு சுலபமாக வெற்றி கிடைக்கும்படி உதவ அக்கறைப்பட்டு இறங்கி வந்ததினிமித்தம் நீ இன்று உன் பிராணனை இரட்சித்துக் கொண்டாய். உடனே அவருடைய கூடாரத்துக்குப் போக ஏற்பாடு செய்கிறேன்.” என்றவன் திரும்பி தன் கைகளை பலமாக தட்டினான்.

அடுத்த விநாடியே அவனைச் சுற்றிலும் திமு திமு என்று வீரர்கள் முளைத்தார்கள். எல்லா கைகளிலும் ஈட்டி இருந்தது. எந்த நேரமும் யுத்தம் எதிர்பார்த்த மாதிரி கண்களில் பரபரப்புடன் இருந்தார்கள். தங்கள் வலது கையில் பிடித்திருந்த ஈட்டியை ஒன்று சொன்னாற்போல் ஓங்கித் தரையில் குத்தி, சாவி கொடுத்த பொம்மைகள் போல தலையைக் கவிழ்த்து நிமிர்த்தினார்கள்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

“பயப்படாதே.. இவர்கள் உன்னை அவரிடம் கொண்டுபோய் சேர்ப்பார்கள். நீ அவருக்கு முன்பாக நிற்கும் போது பயப்படாமல் எங்களிடம் சொன்ன இவைகளையே அவரிடமும் பிசகாமல் சொல். அவர் நிச்சயமாய் உனக்கு நன்மை செய்வார்..” என்றவன் வீரர்கள் பக்கம் திரும்பி,

“உங்களில் நூறு பேர் மாத்திரம் புறப்பட்டு, இவர்களுக்கு முன்னும் பின்னுமாக நடந்து, இவர்களை நம் சேனைத்தலைவரிடம் அழைத்துச் செல்லுங்கள். இவர்கள் அவரின் தயவு பெறச் சாத்தியமிருப்பதால் அவர்களை கௌரவமாய் அழைத்துச் செல்லுங்கள்.” என்றான்.

அவர்கள் மறுபடியும் முன்னைப் போலவே சாவி கொடுத்த பொம்மைகள் மாதிரி ஈட்டியை தரையில் பாய்ச்சி, தலையை சடக்கென்று தொங்க விட்டு தாமதமின்றி நிமிர்த்தி, “உத்தரவு” என்றார்கள்.

வீரர்களின் தலைவன் கையைத் தட்டியதும், முதல் காவல் ஸ்தானத்து வீரர்களில் பலர் அரக்கப் பரக்க ஓடியதையும் கண்ட பாளையத்திலிருந்த வீரர்கள் யாவரும் என்னவோ ஏதோ என்று ஒருமிக்க ஓடிவந்தார்கள். சிலர் அவசரத்தில் பாதரட்சைகளில் வாரைத் தொடுக்காமல் வெறுமனே அணிந்து கொண்டு ஓடிவந்தார்கள். சிலர் ஈட்டிகளை பின்புறமாக பிடித்திருந்தார்கள்.

ஏதோ அசம்பாவிதம் நடந்திருக்க வேண்டும் என்று அவர்களுக்குத் தோன்றியது. ‘என்ன... என்ன..’ என்று ஒருவரையொருவர் கேட்டுக்கொண்டு வந்தார்கள்.

எதிரே நூறு வீரர்களுக்கு நடுவில் கம்பீரமாக வந்துகொண்டிருக்கும் யூதித்தையும், அல்மாத்தியாளையும் பார்த்தார்கள். யுத்தகளத்தில் பெண்களைப் பார்ப்பது அவர்களுக்கு புதுமையாயிருந்தது. அவர்களுக்கு குழப்பமாகவும் இருந்தது. இவர்கள் யார்?

“யார் இவர்கள்?”

“நம் ஆண்டவனைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள்.” என்றவர்கள் சற்றே நிறுத்தி, “எதிரிகளின் நாட்டிலிருந்து” என்றார்கள்.

சடாரென்று ஆச்சரியம் எல்லார் முகத்திலும் தாவினது.

எல்லாரும் ஒரு கணம் அப்படியே தரித்து நின்று, “என்ன?” என்று நம்பமுடியாமல் பார்க்க, யூதித்தாள் ஒலோபெர்னாசின் கூடாரத்தின் முன்பாகப் போய் நின்றாள்.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
THE UNIVERSITY OF CHICAGO

அத்தியாயம்

6

நீ இங்கேயே நில். நாங்கள் போய் எங்கள் ஆண்டவ
னிடம் உத்தரவு பெற்று வருகிறோம்.” என்றபடி அவ
ளைக் கூடாரத்தின் வாசலிலேயே நிற்க வைத்து விட்டு
வீரர்கள் மாத்திரம் உள்ளே போனார்கள்.

கூடாரத்தின் வெளியே நின்று கொண்டிருக்கிற
யூதித்தையும், அல்மாத்தியாளையும் பார்க்க இன்னும்
நிறைய வீரர்கள் சூழ்ந்துகொண்டனர்.

“இவர்களைப் போலொத்த சவுந்தர்யமான
பெண்களை நாம் இதுவரை நுழைந்த தேசங்கள்-எதிலே
யும் கண்டதில்லை.”

“இவர்களின் அழகும், சவுந்தர்யமும் எனக்கு
மகா ஆச்சரியத்தை அளிக்கிறது.”

“ஒன்று நிச்சயம்...”

“என்ன?”

“இப்படிப்பட்ட பெண்களைத் தங்களுக்குள்
இருக்கப்பட்ட தேசத்தை நாம் அசட்டையாக நினைக்கக்
கூடாது.”

“ஏன்?”

“அந்த தேசத்தாரில் ஒருவனையாவது மீதியாய்

வைக்கிறது விவேகமான செயலல்ல. அவர்களை விட்டு வைத்தோமானால் அவர்கள் பூமியனைத்தையும் வஞ்சிக்கிறவர்களாயி ருப்பார்களே..”

“உன்னுடைய கணக்கு எங்களுக்குப் புரியவில்லை. ஆனாலும் இந்தக் காரியத்தில் முடிவெடுக்க வேண்டியது நம்முடைய ஆண்டவனேயல்லாமல் நாமல்ல..”

அவர்கள் பேசிக்கொண்டது யூதித்தாளுக்கு பயத்தை உண்டாக்கியது. அவர்களைப் போலவே ஒலோபெர்னாசும் முடிவு செய்வானேயானால் தாங்கள் வந்தது இஸ்ரவேலுக்கு தீங்காக முடியும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. “பொதுவாகவே பலம் பொருந்தியவர்களுக்கு அறிவு குறைவாகத்தான் இருக்கும் என்பது எத்தனை உண்மை?” என்று தன் மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

“உன்னை உள்ளே வரச் சொல்கிறார்..” என்ற சப்தம் கேட்டு சிந்தனை கலைந்தாள்.

ஒரு பெரிய கூட்டமாய் ஒலோபெர்னாசின் ஊழியக்காரரும், அவன் ஆலோசனைக்காரர்களும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். யூதித்தாள் ஒன்றும் பேசாமல் அவர்களை மௌனமாய்ப் பின்தொடர்ந்தாள்.

பெரிய பெரிய திரைச்சீலைகள் சுற்றிலும் கட்டப்பட்டு மிகவும் அழகாக தொங்கிக்கொண்டிருக்க உள்ளே விலையேறப்பெற்ற கட்டில் ஒன்றில் இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தான் ஒலோபெர்னாஸ்.

“நில்!” என்பது போலச் செய்கை செய்த வீரன், திரைச்சீலையை விலக்கிக் கொண்டு தான் மாத்திரம் உள்ளே நுழைந்து, “மேன்மை தங்கிய என் ஆண்டவனே, நாங்கள் சொன்ன அந்தப் பெண்கள் வந்திருக்கிறார்கள். இஸ்ரவேலிலிருந்து..” என்றான்.

திரைச்சீலைகள் மேலிருந்து கீழ்நோக்கி வழிந்து, வட்டமாய் சுற்றி நிற்க அதன் உட்புறத்தில் வீரனும், கட்டிலில் படுத்திருந்தவனும் பேசிக் கொள்வது, நிழல்படம் போலத் தெரிந்தது.

படுத்திருந்த நிழல் எழுந்தது. நிற்குகொண்டிருந்த நிழல் தலையைத் தாழ்த்தி, வழிவிட்டது. எல்லாம் இங்கிருந்து பார்க்க ஒரு பொம்மலாட்டம் மாதிரித் தோன்றியது.

தளபதி எழுந்ததும், அவனைச் சுற்றிலும் இன்னும் ஏழெட்டு மனித நிழல்கள் முறைத்தன. எல்லாம் கைகளில் விளக்குகளைப் பிடித்திருந்தார்கள். அவற்றைப் பற்ற வைக்க, திரைச்சீலை வட்டத்திற்குள்ளே இப்போது கொஞ்சம் தெளிவாக மனிதர்கள் நிற்பது தெரிந்தது. அவன் வெளியே வரப்போவது தெரிந்தது. யூதித்தாள் ஆயத்தமாகிக்கொண்டாள்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

திரைச்சீலைகள் விலக, அவர்கள் வெளியே வந்தார்கள். ஒலோ பெர்னாஸ் கம்பீரமாக முன்னே நடந்தான். சுற்றிலும் அவன் வேலையாட்கள் வெள்ளி விளக்குகளைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு நேர்த்திக்கடன் செய்து கொண்டவர்கள் மாதிரி நடந்து வந்தார்கள்.

யூதித்தாள் இன்னும் இரண்டடி அவனை நோக்கி முன்னே நடந்தாள். வெள்ளி விளக்குகளிலிருந்து வந்த வெளிச்சம் மேலே பட்டு யூதித்தாள் இன்னும் அழகாக தோன்றினாள்.

ஒலோபெர்னாஸ் அவள் அழகைக் கண்டு ஒரு கணம் திகைத்துப் போனான். அவள் தளபதியைக் கண்டதும் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து அவனை நமஸ்கரித்தாள்.

அவள் விழுவதைப் பொறுக்கமாட்டாதவர்கள் போல அவளைச் சுற்றி நின்ற வேலையாட்கள், உடனடியாக அவளை ஒருபுறமும் பிடித்து தூக்கி நிறுத்தினார்கள். அவள் இருபுறமும் திரும்பி, “நன்றி” என்றாள்.

அவளது நாகரீகமான பேச்சும், நடவடிக்கையும் ஒலோபெர்னாஸுக்கு பிடித்திருந்தது.

அவன் இதுவரை பார்த்திருந்ததெல்லாம் முரட்டாட்டமான கல்தேயப் பெண்கள். அல்லது பயந்து ஒடி ஒளிந்து கொள்ளும் கோழைப் பெண்கள் மாத்திரமே. இப்படியொரு நாகரீகமும், அழகும் நிரம்பிய பெண்ணை முதன் முதலாகப் பார்ப்பதால் அவன் ஆச்சரியம் இன்னும் அதிகமாகயிற்று. தானும் அவளிடத்தில் நாகரீகமாக பேசவேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

“பெண்ணே.. திடீன்கொள். என்னையும் இங்குள்ள சூழ்நிலைகளையும் கண்டு பயப்படாதே. நான் யுத்தத்தில் முரடன்தான். பாரபட்சம் பாராத வன்தான். என்றாலும், என் ஆண்டவனும், சர்வ பூமிக்கும் ராஜாவுமாகிய நேபுகாத்நேச்சாரை சேவிக்க மனமுள்ள யாருக்கும் நான் தீமைசெய்ததில்லை. மலை நாட்டினராகிய உங்கள் தேசத்தார் என்னையும் என் ராஜாவாகிய என் ஆண்டவனையும் அலட்சியம் செய்யாதிருந்தால் நான் அவர்களுக்கு விரோதமாக என் ஈட்டியை ஒங்கியிருக்க மாட்டேன். அவர்களுக்கு நேரிட்டிருக்கிற இந்த தீமை அவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே தருவித்துக்கொண்டது. இப்போதும் பெண்ணே, நீ அவர்களை விட்டு என்னிடம் ஓடிவந்தது உனக்குப் பாதுகாப்பாக முடியும். உன்னை உயிரோடு பராமரிப்பது என்னுடைய கடமை. ஒருவரும் உனக்கு இங்கே அநியாயம் செய்யமாட்டார்கள்.”

“உமது அடியாளின் வார்த்தைகளை அங்கீகரித்து நான் உம்முடைய சமூகத்தில் பேச அனுமதி கொடும்.”

“நீ என்னிடம் சொல்ல விரும்புவது என்ன? தைரியமாகச் சொல்.”

“நான் என் ஆண்டவனாகிய உம்மிடம் பொய்யான ஒன்றையும் சொல்லமாட்டேன்.”

“உன் கண்களில் கபடமும் பொய்யும் இல்லை. நான் நம்புகிறேன். சொல்.”

“உம் ஊழியக்காரியாகிய என் வார்த்தைகளை நீர் அங்கீகரிப்பீரா னால் தேவன் உமக்காக காரியத்தை இலகுவாக்குவார். உம்முடைய ஆலோசனைகளில் ஒன்றும் தப்பிப் போகவும் மாட்டது.”

“உன் கூர்மையான ஞானமும், புத்தியான உன் பேச்சும், நீ சொல்லும் எதுவும் தவறாகாது என்றே காட்டுகிறது.”

“பூமியனைத்துக்கும் ராஜாவாகிய நேபுகாத்நேச்சாரும், அவர் அனுப்பிய வல்லமை பொருந்திய அவர் தளபதியாகிய நீரும் செய்கிற உங்களுடைய பராக்கிரமங்களாலே பூமியின் கீழெங்கும் மனிதர்கள் ராஜாவைச் சேவிப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஏனெனில் நாங்கள் உம்முடைய ஞானத்தையும், உம்முடைய மனதில் பிறந்த விவேகமும், புத்தியுமான யோசனைகளையும் கேள்விப்பட்டோம். இந்த ராஜ்ஜியத்தில் நீர் ஒருவரே வீர தீர்ப் பராக்கிரமம் மிக்கவர் என்றும், அறிவில் வல்லவர் என்றும், யுத்தம் செய்வதில் அதிசயமானவர் என்றும் பூமியெங்கும் பிரசித்தமாகியிருக்கிறது...”

ஒலோபெர்னாசின் முகத்தில் பெருமை மின்னியது. உதட்டோரமாய் சிரித்துக்கொண்டான்.

“இது இப்படியிருக்க, அகியோர் என்பவன் உம்முடைய ஆலோசனை சங்கத்தில் பேசிய காரியமிருக்கிறதே... அதை நாங்களும் கேள்விப்பட்டோம்.”

“எப்படி?”

“பெத்தூலியாவின் மனிதர்கள் அவனை உயிரோடே காத்தபடியினால் அவன், தான் உமக்கு முன்பாகப் பேசிய வார்த்தைகள் யாவற்றையும் ஒன்றுவிடாமல் அவர்களுக்கு அறிவித்தான்.”

“ம்..?அவன் பேசியது முட்டாள்தனமான வார்த்தைகள்..”

“அப்படியல்ல என் ஆண்டவனே.. அவன் பேசிய வார்த்தைகளை அலட்சியம் செய்யாமல் மனதில் வைத்துக் கொள்ளும். அவையாவும் உண்மையுள்ள வார்த்தைகள். எங்கள் ஜாதியார் தங்கள் தேவனுக்கு விரோதமாகப் பாவம் செய்தாலேயொழிய அவர்கள் தண்டனைக்குள்ளாவதும் இல்லை.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

பட்டயம் அவர்களை மேற்கொள்வதுமில்லை. அவர்களைக் காக்கும் கர்த்தர் அவர்களைக் கைவிடுகிறதுமில்லை. ஆனாலும் அவர்கள் தங்கள் தேவனுக்கு விசனமூட்டுகிறதினால் அவர்கள் பலவீன மடைகிறார்கள். இப்போதும் என் ஆண்டவனாகிய உம்முடைய பிரயாசமும், காரியமும் அவமாய்ப் போகா தபடிக்கும், மரணம் தீவிரமாய் அவர்களிடத்தில் வரும்படிக்கும் அவர்கள் செய்த பாவங்கள் அவர்களைப் பிடித்திருக்கிறது...”

“எதைக் கொண்டு சொல்கிறாய்?”

“இப்போதும் அவர்களுக்கு உணவுப்பற்றாக்குறை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் பயன்படுத்தும் தண்ணீரெல்லாம் செலவழிந்து போயிருக்கிறது. கொடிய பஞ்சம் தேசத்தில் தலை விரித்தாடுகிறது. தங்கள் மிருக ஜீவன்களில் எதையெல்லாம் புசிக்கக் கூடாது என்று நியாயப்பிரமாணத்தில் கர்த்தர் அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறாரோ அவைகளையெல்லாம் கூட அவர்கள் புசித்து தங்கள் பசியைப் போக்கிக் கொள்ளத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்..”

“அதினால் என்னாகும்?”

“தேவன் விலக்கியவற்றைப் புசிப்பது தேவனை விசனமூட்டும் செய்கையல்லவா? இதுதவிர, எருசலேமில் தேவனுடைய ஆலயத்தில் நிற்கிற ஆசாரியர்கள் மாத்திரமே புசிக்கத் தகுதியான தானியத்தின் முதற்பலனையும், திராட்சைரசம், எண்ணை ஆகிய இவற்றின் தசம்பாகத்தையும் கூட இவர்கள் தங்களுக்கென்று செலவழிக்கத் துணிந்துவிட்டார்கள்.”

“உங்கள் பாரம்பரியங்கள் சரிவர எனக்கு விளங்கவில்லை...”

“எங்கள் ஜனங்களில் ஒருவரும் தேவனுக்குரிய தசம்பாகத்தை தங்களுக்கு பயன்படுத்தவும், ஆசாரியர்களுக்குரியதை தாங்கள் எடுத்துக் கொள்ளவும் கூடாது. இவ்வளவு ஏன், அவற்றை தங்கள் விரல்களினால் தொடக் கூடக் கூடாது. எருசலேமில் இருக்கிற ஜனங்களும் இப்படிப்பட்ட பொல்லாப்பைச் செய்கிறபடியினால், அங்கேயிருக்கிற மூப்பர்கள் சங்கத்தில் இதற்கான உத்தரவைப் பெற இங்கிருந்து ஆட்களை அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அங்கிருந்து உத்தரவு வந்தவுடனே இவர்கள் இந்தப் பொல்லாப்பை பகிரங்கமாய்ச் செய்வார்கள்.”

“இதில் எனக்கென்ன செய்தியிருக்கிறது...”

“அவர்கள் தேவனுக்கு விரோதமாய் பாவம் செய்யும் அந்நாளில் தேவன் அவர்களை விட்டு விலகுவார். அவர்கள் பலவீனமாவார்கள். அந்நாளில் தானே அவர்கள் உம்முடைய கையினாலே சங்கரிக்கப்படும்படி ஒப்புக் கொடுக்கப்படுவார்கள். அவர்கள் அழிவு உறுதி என்று நான் கண்டு

கொண்டதினாலேயே நான் அவர்களை விட்டு விலகி உம்மிடம் ஓடிவந்தேன். பூமியெங்கும் கேட்போர் அதிசயிக்கும்படியாக கிரியைகளை நீர் செய்யும் போது உம்மோடே நானும் வரும்படியாக தேவன் என்னை அனுப்பினார்.”

ஓலோபெர்னாசின் முகத்தை அவள் பார்க்க, அவன் அதிகமாய் சிந்தனை வசப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது.

“என் ஆலோசனைகள் என் ஆண்டவனுக்கு உடன்பாடாயில்லையோ.. நீர் என்னைச் சந்தேகிக்கிறீரோ?” என்றான்.

சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்ட ஓலோபெர்னாஸ், “ம்ம்ம்.. என்ன கேட்டாய்? இல்லையெல்லாம். நான் உன்னை சந்தேகிக்கவில்லை. நீ சொல்வது சரியென்றுதான் தோன்றுகிறது.. ஆனால் இதுவிஷயத்தில் நீ எங்களுக்கு எந்த விதத்தில் உதவமுடியும். யுத்தங்கள் வீரம் பொருந்திய ஆண்களுக்கேயுரியது. பெண்களும், கோழைகளும் யுத்தங்களில் ஒன்றும் செய்ய இயலாதே..” என்றார்கள்.

“நான் செய்யப்போவது யுத்தம் அல்ல. அதனினும் மேலான காரியம். கலதேயருக்கு சுலபமாக வெற்றியைக் கொடுக்கும் காரியம். என் ஆண்டவன் எனக்கு உத்தரவு தந்தால் நான் அதைச் சொல்லும்படி உம்மிடம் பேசட்டும்.”

ஓலோபெர்னாஸ், “சொல்” என்றான்.

யூதித்தான் தன் தொண்டையைச் செருமிக்கொண்டு பேச ஆரம்பித்தான்.

யூதித் பேசத் துவங்கினான். “உமது அடியாளாகிய நான் தேவ பக்தியுள்ளவன். இரவு பகலாய் என் தேவனாகிய கர்த்தரை நோக்கி வேண்டுதல் செய்கிறவன். இப்போதும், என் ஆண்டவனே நான் உம்முடன் தங்கியிருந்து ஒவ்வொரு ராத்திரியிலும் வெளியில் புறப்பட்டு பள்ளத்தாக்கில் நின்று தேவனைப் பிரார்த்தித்து வருவேன்.”

ஓலோபெர்னாஸ் தன் இடுப்பில் கைகளைப் பதித்துக்கொண்டு, தலையை சற்றே சாய்த்து, அவளைக் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அது அவள் சொல்வதை அவன் விளங்கிக்கொள்ள முயற்சிப்பது போல இருந்தது.

“இஸ்ரவேலர்கள் தேவனுக்கு விரோதமான பாவக் கிரியைகளைச் செய்த உடன் தானே தேவன் எனக்கு அதை வெளிப்படுத்துவார்.”

“எப்படி இத்தனை நிச்சயமாகச் சொல்கிறாய்?”

“இதுவரை பல சம்பங்களில் கர்த்தர் எனக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.. அவைகளில் ஒன்றும் நடக்காமல் பிசகிப்போனதில்லை.”

“.....”

“தேவன் அவ்விதம் வெளிப்படுத்தின உடனே, நான் உடனே உம் மிடம் வந்து அதை உமக்கு அறிவிப்பேன். அப்பொழுது நீர் உம்முடைய சர்வசேனைகளுடன் புறப்பட்டு தேசத்திற்குள் போகையில் ஒருவனும் உமக்கு முன்பாக நிற்கமாட்டான். பின்பு எருசலேமின் எதிராகப் போய்ச் சேரும் மட்டும் நான் யூதேயாவின் நடுவரைக்கும் உம்மைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் உம் முடைய ஆசனத்தை எருசலேமின் மேல் வைப்பேன். நீர் அவர்களை மேய்ப்பனில்லாத ஆடுகளைப் போல ஓட்டிக்கொண்டு போவீர்.”

“நிச்சயமாகவே இது நடக்குமா?”

“பரலோகத்தின் தேவன் எனக்குத் தந்தருளியிருக்கிற முன்னறிவினாலே இது எனக்குத் தெரியவந்தது. உடனே இவற்றை உமக்கு அறிவிக்க அனுப்பப்பட்டு வந்தேன்.”

ஓலோபெர்னாஸ் தான் நின்ற நிலையிலேயே கண்களை மாத்திரம் மூடித் தன் தலையை மேலும் கீழுமாக ஆட்டிக்கொண்டான். அவனுக்கு அவள் சொன்ன காரியங்கள் யாவும் வெகு பிரியமாயிருந்தது.

“நீ சொல்வது யாதொன்றும் பிழையில்லை. எல்லாமே நடக்கும். உன் வாக்கு அதை உறுதிப்படுத்துகிறது.”

உடனே அவன் ஊழியக்காரர் யாவரும் அவள் சொன்னதை பல மாய் சம்மதித்து தலையை ஆட்டிக்கொண்டார்கள். “இவள் ஞானம் அதிசய மாயிருக்கிறது. பூமியின் ஒரு முனை தொடங்கி மறுமுனை மட்டும் இவளைப் போல முகச் சவுந்தர்யத்திலும், வாக்கு வல்லமையிலும் சிறந்த பெண் யாருமில்லை.” என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

ஓலோபெர்னாஸ் அவளைப் பார்த்து, “நாங்கள் பலமடையத்தக்கதாகவும், எங்கள் ஆண்டவனை அலட்சியம் பண்ணியவர்களுக்கு அழிவு வரவும், உன்னை ஜனங்களுக்கு முன்பாக எங்களிடத்தில் அனுப்பியதால் தேவன் எங்களுக்கு நன்மை செய்தார். நீயோ முக அழகுள்ளவளும், வார்த்தையில் ஞானமுள்ளவளுமாயிருக்கிறாய். நீ சொன்னபடியே செய்வாயே யாகில் உன் தேவன் என் தேவனாயிருப்பார். நீ நேபுகாத்நேச்சாரின் அரண்மனையிலேயே வாசம் செய்து பிரஸ்தாபமடைவாய்.” என்றான்.

“அது என் பாக்கியம்.”

“யாரங்கே..” கையைச் சொடுக்கினான். அவன் கை சொடுக்குவதே கைதட்டுகிற மாதிரி ஒலித்தது.

“எஜமானே..” என்றபடி மூன்று சேவகர்கள் வந்தார்கள். இந்த

ஆட்கள் கையில் ஈட்டியோ கத்தியோ இல்லாமலிருந்தது. அதிகபட்சப் பணிவு காட்டி, ஒருமனிதன் எவ்வளவுக்கு வளைய முடியுமோ அதைவிட நாவைந்து அங்குலம் அதிகமாக வளைந்து நின்றார்கள்.

அவன் அவர்களைப் பார்க்காமலேயே நேராகப் பார்த்துப் பேசினான். “இந்தப் பெண்ணை அழைத்துச் சென்று என் வெள்ளிப் பாத்திரங்கள் இருக்கும் கூடாரத்தில் நான் அருந்தும் என் போஜனங்களை புசிக்கக் கொடுங்கள். குடிப்பதற்கு என் திராட்சைரசத்தையே தாருங்கள். அவள் இங்கிருக்கும் காலம் முழுவதும் இப்படியே செய்யுங்கள்.” என்றான்.

அவன் பேசி முடித்ததும் யூதித்தான் சற்றே பணிந்த குரலில், “அது அப்படியில்லை.. என் ஆண்டவனே..” என்றான்.

“எது?”

“உங்கள் உணவால் எனக்கு இடறல் வராதபடிக்கு நான் அவைகளைப் புசிக்கக் கூடாது.”

“உணவால் எப்படி இடறல் வரும்?”

“யூதர்களுக்கு வரப்போகும் இடறலே உணவால்தான் என்று சொல்லியிருக்கிறேனே. யூதர்கள் தங்கள் உணவில் இன்னின்ன விதமாக நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று தேவனால் கட்டளை பெற்றிருக்கிறார்கள். அதை நாங்கள் மீறக்கூடாது.”

“பின்னே இங்கே எப்படி புசிப்பீர்கள்?”

“நான் என் கையோடு கொண்டு வந்த என் பதார்த்தங்கள் எனக்கும் என் தாதிக்கும் போதுமானதாயிருக்கும். நாங்கள் அவைகளையே புசிப்போம்.”

“நீ கொண்டு வந்தவைகள் முற்றுமாக தீர்ந்து போனால் அதே மாதிரிப் பதார்த்தங்களை நாங்கள் உனக்கு எங்கேயிருந்து கொண்டு வர முடியும்? உன் ஜாதியாரில் யாரும் எங்களிடத்தில் இல்லையே..” என்றான் ஓலோபெர்னாஸ்.

“என் கர்த்தர் என் கையினால் நிறைவேற்றும்படிக் கட்டளையிட்ட காரியங்கள் ஜெயமாகும் வரை நான் கொண்டு வந்திருக்கும் பதார்த்தங்கள் செலவாகிவிடாது. நாங்கள் அவைகளைச் சிக்கனமாகவே பயன்படுத்துவோம்..”

“உன் விருப்பப்படியே ஆகட்டும்.” என்று ஓலோபெர்னாஸ் தன் சேவகர் பக்கம் திரும்பி, “தொந்தரவில்லாத கூடாரத்தை இவர்களுக்காக ஆயத்தப்படுத்துங்கள். இவர்கள் அங்கே தங்கி இளைப்பாறட்டும்” என்றான்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

சேவகர்கள் யூதித்தானை கூடாரத்தின் உள் வழியாக அழைத்துச் சென்று ஒலோபெர்னாசின் கூடாரத்திற்கு உபகூடாரம் மாதிரியாயிருந்த இன்னொரு கூடாரத்திற்குள் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். பின்னர் அவள் புறமாகத் திரும்பி ஒலோபெர்னாசிடம் வளைந்தது மாதிரியே வளைந்து, “இது தான் நீங்கள் தங்கப்போகும் கூடாரம். எங்கள் எஜமானின் கூடாரம் போன்றே சிறந்த வசதிகள் உடையது” என்றார்கள்.

“சரி. நீங்கள் போகலாம்.”

“உங்கள் தேவை எதுவாயிருந்தாலும் கைசொடுக்கினால் வருவோம்.” என்றார்கள்.

இவர்களை அழைக்க ஒலோபெர்னாஸ் அளவுக்கு கைசொடுக்க முடியுமா என்ன என்று சிந்தித்து, “எதுவும் தேவையானால் கைதட்டுகிறோம்.” என்றான்.

அவர்கள் போன பின்பு யூதித்தாள் கூடாரத்தை சுற்றிலும் கவனித்தாள். முற்றுகையிட்டிருக்கிறவர்கள் தங்குவதற்கு அமைக்கப்பட்ட தற்காலிக கூடாரம் போலத் தோன்றவில்லை அது. ஏதோ நிலையாக அங்கேயே தங்குவதற்கு திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்ட மாதிரி அவ்வளவு நேர்த்தியாக இருந்தது அந்தக் கூடாரம். வலது மூலையில் கட்டிலமைத்து அதைச் சுற்றிலும் மெல்லிய தொங்குதிரைகள் மேலிருந்து கீழாக வழிந்திருந்தன. நறுமணப் புகை வழியும் மண்ணாலான அலங்கார ஜாடிகள் மூலையில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. எல்லாமே திட்டமிட்டு வெகு நேர்த்தியாக இருந்தது.

யூதித்தாளுக்கு ஆயாசமாயிருந்தது.

மலையிலிருந்து கீழே இறங்கி வந்தது. கால்நடையாக கல்தேயர்கள் எவ்வளவு கூடாரத்தை வந்தடைந்தது. எல்லாமே அவளுக்கு ஒரு ஆயாசத்தை தந்திருந்தது. தன் காரியத்தில் பாதி வெற்றியடைந்திருப்பதாக தோன்றியது. இனி மேலும் தொடர்ந்து வெற்றி கிடைக்குமா என்பது பொறுத்திருந்து பார்த்தால்தான் தெரியும் எனினும், அவள் தன் தேவனை வெகுவாக நம்பியதால், திடமாகத் தன் காரியம் வெற்றியடையும் என்று விசுவாசித்தாள்.

கூடாரத்தினுள் சென்று கட்டிலில் படுத்து தன் களைப்புத் தீர நித்திரை செய்தாள். அவள் விழிப்படைந்து எழுந்த போது அது கிழக்கு வெளுக்கும் ஜாமத்திற்கு முந்தின ஜாமமாயிருந்தது.

எழுந்து தன்னை வெளியே புறப்படுகிறவள் போல ஆயத்தம் செய்து கொண்டாள். தன் கைகளைத் தட்டினாள். அதற்காகவே காத்திருந்தது போல இரண்டு காவலாளிகள் வந்து அவள் முன்பாக வந்து பணிந்து,

“உத்தரவு” என்றார்கள்.

“நான் நம்முடைய ஆண்டவனாகிய ஒலோபெர்னாசை உடனடியாகப் பார்க்க வேண்டும்.”

“இந்த நேரத்திலேயா? அவர் நித்திரையாயிருக்கும் சமயமாயிற்றே.”

“இல்லை. அவசரம். நான் அவரைப் பார்க்க வேண்டும்.”

“இங்கே உங்களுக்கு ஏதாவது அசௌகரியம்..?”

“இல்லை. அப்படியிருந்தால் நான் அவரைப் பார்க்க வேண்டியதில்லை. உங்களிடமே சொல்லியிருப்பேன். இது வேறுவிஷயம்.”

அவர்கள் அவளை அழைத்துக் கொண்டு ஒலோபெர்னாசின் கூடாரத்திற்கு சென்றார்கள். வாசலில் அரைத் தூக்கத்திலிருந்த காவலாளிகள் திடுக்கிட்டு “என்ன” என்றார்கள்.

“பயப்படும்படி ஒன்றுமில்லை. நான் நம் ஆண்டவனாகிய ஒலோபெர்னாசைப் பார்க்க வேண்டும்.”

“அவர் வெகுவான நித்திரையில் இருப்பது வழக்கம்..”

“தெரியும். இருந்தாலும் நீங்கள் உள்ளே சென்று எனக்காக அவரிடம் ஒரு காரியத்தில் உத்தரவு பெற்று வரவேண்டும்.”

“என்ன?”

“நான் வெளியே சென்று ஜெபிக்கும்படி என் ஆண்டவனிடம் எனக்கு அனுமதி கேட்க வேண்டும்.”

“நீங்கள் உங்கள் கூடாரத்திற்குப் போங்கள். நாங்கள் அவரிடம் இது பற்றிக் கேட்டு வந்து தகவல் தருகிறோம்.”

காவலர்கள் உள்ளறைக்குச் சென்றார்கள். ஒலோபெர்னாஸிடம், “யூதித்தாள் ஒரு விண்ணப்பம் வைத்திருக்கிறாள்.” என்றார்கள்.

“சொல்லுங்கள்.”

“தான் வெளியே புறப்பட்டுச் சென்று அதிகாலையில் ஜெபம் பண்ண உத்தரவாக வேண்டும் என்கிறாள்.”

ஒலோபெர்னாஸ் சற்று நேரம் யோசித்தான். காவலாளி சற்றுக் குனிந்து, “அவள் ஒருவேளை தன் தேசத்தாருக்கு ஒற்று அனுப்புகிறாளோ?” என்றான்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

“அப்படியிருக்க வாய்ப்பில்லை. அவளைத் தடை செய்ய வேண்டாம். அவள் விரும்புகிற நாட்களெல்லாம் அவள் வெளியே சென்று ஜெபித்து வர அனுமதியுங்கள்.”

“உத்தரவு.” என்றபடியே காவலாளி விலகினான்.

யூதித், காவலாள் ஓலோபெர்னாசின் கூடாரத்திலிருந்து வெளியே வருவதைக் கவனித்தாள். அவளுக்கு நிச்சயமாய் தெரிந்திருந்தது. நிச்சயம் தன்னுடைய வேண்டுகோளை அவன் நிராகரிக்க மாட்டான்.

காவலாளி அவள் முன்பாக வந்து நின்று, “நீங்கள் வெளியே சென்று ஜெபிக்க தளபதி அனுமதியளித்துவிட்டார்.” என்றபடி தலை வணங்கினான்.

- வரப்போகும் ஆபத்து பற்றித் தெரியாமலேயே.

AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION
PUBLISHED WEEKLY
CHICAGO, ILL., U.S.A.
Vol. 21, No. 1, January 1, 1924
Subscription price, \$5.00 per annum in advance
Single copies, 15 cents
Entered as Second-Class Matter, May 26, 1917
Postpaid
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917
Authorized by Act of October 3, 1917
Copyright, 1924, by American Medical Association
Printed at the American Medical Association, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.
Second-class postage paid at Chicago, Ill.

அத்தியாயம்

7

தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் யூதித்தாள் பாளையத்தில் தங்கியிருந்து, தினசரி ராத்திரியானதும் பெத்தூலியாவின் பள்ளத்தாக்கின் வெளியில் போய் அங்கிருக்கும் நீரூற்றில் ஸ்நானம் பண்ணிவர ஆரம்பித்தாள்.

அப்படி அவள் திரும்பி வரும் ஒவ்வொரு நாளும் சற்று தரித்திருந்து அங்கேயே முழங்கால்படியிட்டு தன் தேவன் தன்னை வழிநடத்தும்படி ஜெபம் பண்ணி வந்தாள்.

நான்காம் நாள் அவள் ஜெபம் கேட்கப்பட்டது.

அன்று ஒலோபெர்னாஸ் கொஞ்சம் உற்சாகமாயி ருந்தான். திடீரென்று அவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றி யது. தன்னுடைய காரியதரிசியாக இருந்த பாகோவாசை அழைத்தான்.

“பாகோவாஸ்.. என் மனம் சற்றுக் குதூகலமாயி ருக்கிறது.”

“முற்றுகை முடியப்போவதும் சுலபமாய் நமக்கு வெற்றி கிடைக்கப்போவதும் காரணமாயிருக்கலாம்..”

“இருக்கலாம்.. இருக்கலாம்..” என்று பலமாகத் தலையாட்டிக்கொண்டான். “பாகோவாஸ், இந்தக் குதூ கலத்தை என்னுடைய தனிப்பட்ட காரியங்களுக்காக

ஊழியக்காரர் யாவருடனும் பகிர்ந்து கொண்டாட விரும்புகிறேன்..”

“தாராளமாய்ச் செய்யலாம் பிரபு..”

“ஆனால் இதற்கு நம்முடன் இருக்கும் யாவரையும் அழைத்து விட வேண்டாம். என்னுடைய தனிப்பட்ட ஊழியர்கள் மாத்திரம் விருந்துக்கு வந்தால் போதும். விருந்தும் வழக்கம் போலவே இருக்கட்டும்..” என்று கட்டை விரலை உயர்த்திக் காட்டினான்.

“உடனடியாக ஏற்பாடு செய்து விடுகிறேன்..”

“சற்றுப் பொறு... நாம் விருந்து கொண்டாடுவதை இந்த யூதப் பெண்கள் கண்டிருப்பார்களா? நம்முடைய ஆடம்பரமான விருந்து வைபவங்கள் நிச்சயமாகவே அவர்களைக் கவரும்..”

“அவர்கள் நம்முடைய உணவையே ஏற்க மறுத்து விட்டு தாங்கள் கொண்டு வந்தவைகளையே விடாப்பிடியாக புசித்து வருகிறார்களே.. அவர்கள் நம்முடைய விருந்தில் எப்படிப் பங்கேற்பார்கள்?”

“பங்கேற்க வேண்டும். பாகோவாஸ். அவர்களை நீ சென்று சம்மதிக்க வைக்கவேண்டும். நாம் அவர்களை அசீரிய பாரம்பரியங்களை ஏற்க வைத்து, நேபுகாத்நேச்சாரின் அரண்மனைக்கு கொண்டு போகாவிட்டால் நம் மரியாதை என்னாவது?”

“முயற்சிக்கிறேன்..”

பாகோவாஸ் யூதித்தின் கூடாரத்திற்குள் சென்றபோது, அவள் அப் பொழுதுதான் தன் காலை ஜெபத்தை முடித்திருந்தாள்.

“மன்னிக்க வேண்டும். தொந்தரவு செய்துவிட்டேன்...”

“வரவேண்டும். மகாகனம் பொருந்திய என் ஆண்டவனின் காரியக்காரர் இங்கே வந்ததில் ஏதும் விசேஷமான செய்தியிருக்கிறதா?”

“இங்கே உங்கள் சௌகரியங்கள் எல்லாம் எப்படியிருக்கிறது என்று விசாரித்துப் போக வந்தேன்..”

“சௌகரியத்திற்கு ஒரு குறையும் இல்லை. நாங்கள் எங்கள் தேசத்திலிருந்ததை விட சந்தோஷமாக இருக்கிறோம்..”

“மிக்க மகிழ்ச்சி. நான் இன்னொரு காரியமாகவும் வந்தேன்..”

“என்ன?”

“மேன்மைதங்கிய தளபதி ஒலோபெர்னாஸ் இன்று ஒரு விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். விருந்து யாவருக்குமானது அல்ல. மிகவும் முக்கி

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

யமான சிலருக்கு மாத்திரமே ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். நீங்களும் அதில் கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்.”

“.....”

“நீங்கள் என் ஆண்டவனிடத்தில் வந்து அவர் சமூகத்தில் கனம் பெற்று மகிழ்ச்சியாய் எங்களோடு கூடத் திராட்சைரசத்தை பானம்பண்ணவும், நேபுகாத்நேச்சாரின் அரண்மனையிலிருக்கிற அசீரியர் குமாரத்திகளில் ஒருத் தியைப் போல இன்றைக்கு நீங்களும் ஆகவும் சந்தர்ப்பம் வாய்த்திருக்கிறது. பயந்து தடை சொல்லிவிட வேண்டாம்.”

“என் ஆண்டவனிடத்தில் எதிர்த்துப் பேச நான் எம்மாத்திரம்?”

“அப்படியானால்..”

“அவர் கண்களுக்கு நலமானது எதுவோ அதை நான் உடனே செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன். இதுவே எனக்கு நான் சாகிற நாள் மட்டும் சந்தோஷமாயிருக்கும்.”

பாகோவாஸ் வந்து சொன்னபோது, ஓலோபெர்னாஸிக்கு தன் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை.

“அசீரியாவின் பெருமைகளை வெளிப்படுத்தும் விதமாக விருந்து அமையட்டும்.” என்றான்.

யூதித்தாள் அன்றிரவு நடக்கப்போகும் விருந்திற்கு தன்னை ஆயத்தப் படுத்திக்கொண்டாள். அவள் மனம் பதட்டத்தால் நிறைந்திருந்தது. கர்த்தர் இன்றைக்கு எப்படியாவது தனக்கு உதவிசெய்யும்படி சமயம் வாய்க்கச் செய்ய வேண்டும். அப்படியில்லாவிட்டால் தான் ஒருவேளை அவமான மடைய நேரிட்டாலும் நேரிடலாம். அதிகமாக ஜெபத்துடன் ஆயத்தமானாள்.

சாயங்காலமானபோது அவள் எழுந்து, தன்னை விலையுயர்ந்த தன் னுடைய ஆடைகளால் அலங்கரித்துக் கொண்டாள். தன்னுடன் கொண்டு வந்திருந்த ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டாள்.

“அல்மாத்தியா..”

“அம்மா..”

“நீ முன்பாக ஓலோபெர்னாஸின் கூடாரத்திற்குப் போய் நான் அமர்வதற்காக நான் பயன்படுத்தும் ஆட்டு ரோமத்தினாலான கம்பளிகளை விரித்து ஆயத்தப்படுத்து..”

“நாம் கடந்து வந்து இதுவரை ஒன்றும் முன்னேற்றமான காரியங்கள் நடக்கவில்லை. எனக்கென்னவோ பயமாயிருக்கிறது. கர்த்தர் முன்பு

நம்மையும், பின்பு நம் இனத்தார் யாவரையும் இவர்கள் கையில் ஒப்புக் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறாரோ..”

“பயப்படாதே. உன் விசுவாசத்தை தளரவிடாதே.. கர்த்தர் தம் ஜனங்களைக் கைவிடுகிறதில்லை. இது இறுதியில் நமக்கு ஜெயமாகவே முடியும்.”

அல்மாத்தியாள் தங்கள் கூடாரத்திலிருந்த விலையுயர்ந்த கம்பளி களை எடுத்துக்கொண்டு ஒலோபெர்னாசின் கூடாரத்திற்குப் போய் அவன் ஆசனத்தின் முன்பாக அதை விரித்தாள்.

சற்றைக்கெல்லாம் யூதித்தாள் வந்து தன் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

யூதித்தானைக் கண்டபோது ஒலோபெர்னாஸ் மிகவும் அதிகமாக மகிழ்ச்சியடைந்தான். அவன் அவளைக் கண்ட நாள் முதலாக அவள் மீது அதிகமான ஆசை வைத்திருந்தான். இன்றைக்கு அவளைத் தங்கள் விருந்தில் அதிகமாக குடிக்கப் பண்ணி தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள திட்டம் செய்திருந்தான்.

“யூதித்தாளே.. நீ எங்களோடே பானம் பண்ணி, எங்களைப் போல வே சந்தோஷமாயிரு..”

“மேன்மை தங்கிய நேபுகாத்நேச்சாரின் நம்பிக்கைக்குரிய தளபதியான தங்களுடன் நாங்களும் சமமாக அமர்ந்து விருந்துண்ண வாய்த்ததே என் வாழ்வின் பெரும் பாக்கியமாக கருதுகிறேன்.”

“இதனினும் பெரிய பாக்கியங்களையெல்லாம் உன் தேவன் உனக்கு எங்கள் தேசத்தில் வைத்திருக்கிறார். நீ மெய்யாகவே மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறாயா?

“நான் பிறந்தது முதல் எந்த நாளிலும் இதுபோல நான் மகிழ்ச்சியாயிருந்ததில்லை.”

“நானும் பிறந்தது முதல் இதுநாள் வரையிலும் குடித்திராத அளவுக்கு குடித்து என் மகிழ்ச்சியை இரட்டிப்பாக்குவேன்..” என்றபடி ஒரோபெர்னாஸ் தன் எதிரேயிருந்த ஓரடி உயரமுள்ள மது ஜாடிகளை தன் பக்கமாக இழுத்து வைத்துக்கொண்டான். “கிண்ணங்களில் பருகுவது என்போன்ற வீரர்களுக்கு தகுதியல்ல..” என்றபடி ஜாடியை உயர்த்தி அப்படியே தன் வாயில் கவிழ்த்துக்கொண்டான்.

யூதித் தன் தாதி தனக்கென்று ஆயத்தம் பண்ணி வைத்த உணவு வகைகளை தன் முன்பாக எடுத்து வைத்துக் கொண்டு புசிக்க ஆரம்பித்தாள்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

ஓலோபெர்னாஸ் இன்னும் இன்னும் என்று முழுகிப்போகிற அளவுக்கு குடித்துக்கொண்டேயிருந்தான்.

தன் சாய்வான இருக்கையில் ஏறத்தாழ படுத்திருப்பது போல சரிந்திருந்திருந்தான். எதிரே திரைச் சீலையைப் பார்த்து, “பாகோவாஸ்..” என்றான்.

“ஆண்டவனே நான் இங்கே இருக்கிறேன்..” என்றபடி பாகோவாஸ் எழுந்து வந்து அவன் அருகில் அமர்ந்தான்.

ஓலோபெர்னாஸ் தன் குரலைத் தாழ்த்திக்கொண்டு, “விருந்து நேரம் முழுமையும் வந்திருக்கும் நம் வேலையாட்கள் இங்கிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போய் அவரவர் கூடாரத்தில் இருக்கும்படி அனுப்பிவிடு. யூதித் மாத்திரம் இங்கிருக்கட்டும். நீ என் கூடாரத்தை வெளிப்புறமாய் அடைத்துப் போட்டுவிட்டு போ.. நான்.. மகிழ்ச்சியாயிருக்க வேண்டும்.. புரிந்ததா?” என்றான்.

“புரிகிறது பிரபு..” என்றபடி தலையைத் தாழ்த்தி விடைபெற்றான் பாகோவாஸ்.

பாகோவாஸ் யூதித் இருந்த இடத்தைத் தாண்டும் போது, யூதித் அவனை நிறுத்தினான்.

“பாகோவாஸ்.. விருந்து மற்றும் கேளிக்கைகளினால் நான் வழக்கமாய் செய்து வரும் என் கடமைகளை மறக்க முடியாது. நான் எப்போதும் செல்வது போலவே இன்றும் பின்னிரவில் பானையத்திற்கு வெளியே சென்று ஜெபிக்க வேண்டும். எனவே வழக்கம் போலவே நான் புறப்பட்டுச் செல்லும் நேரத்தில் கூடாரத்தின் வெளியே காத்திருக்கும்படிக்கு எந்தாதிக்கும் சொல்லி விடு..”

“உனக்குத் தடையொன்றும் இல்லை. நீ வழக்கமாகச் செல்வதைப் போலவே பானையத்தின் வெளியே போய் உன் தேவனைத் தொழுது கொள்ளலாம். நீ சந்தோஷமாயிரு.. உன் தேவன் உன்னை உயர்த்தச் சித்தமாகி விட்டார்..”

சற்றைக்கெல்லாம் கூடாரத்தில் ஒருவரும் இல்லை. யாவரும் அவரவர் கூடாரங்களுக்குச் சென்று விட்டார்கள். இன்று அவர்கள் பருகியிருந்த காட்டமான மது அவர்களை உறக்கத்தின் உச்சிக்கே இழுத்துச் சென்றது. சிலர் மாத்திரம் தங்கள் கூடாரங்களில் சன்னமாக புலம்பிக்கொண்டு தனியே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். சற்றைக்கெல்லாம் அவர்களும் ஓய்ந்து விட்டார்கள்.

ஓலோபெர்னாசின் கூடாரத்தில் ஓலோபெர்னாசும், யூதித்தாளும் மாத்திரம் தனித்திருந்தார்கள்.

மதுபான வெறி உச்சத்திற்குப் போயிருந்ததால் ஓலோபெர்னாஸ் கட்டிலின் மேல் விழுந்துகிடந்தான். அவன் தலையும், கைகளும் கட்டிலுக்கு வெளியே தொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

இரண்டு மூன்று முறைகள் விக்கல் எடுத்தான். காற்றிலே யாருக்கோ குழப்பமாக உத்தரவிட்டான். நேபு மன்னருக்கு வணக்கம் செலுத்தினான். கரு விழிகள் இரண்டும் மூக்கை ஒட்டிக் கொண்டு நிற்க தன் கண்ணை இரண்டு மூன்று முறை திறந்து பார்த்தான். புறங்கையை ஊன்றிக்கொண்டு கட்டிலில் இருந்து எழ முயற்சித்தான். கடைசியில் மறுபடியும் மல்லாந்து கட்டிலில் விழுந்து விட்டான்.

சற்றைக்கெல்லாம் பேச்சு மூச்சில்லாமல் போதையின் சிகரம் தொட்டான். ஏற்றிக் கொண்ட சரக்கு அப்படி.

கூடாரத்தின் ஓரத்தில் நின்று யாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்த யூதித், மெல்லத் தன் இடத்தை விட்டு எழுந்தாள். கூடாரத்தை ஒரு முறை சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக்கொண்டாள். உள்ளறைத் திரையை விலக்கி, உள்ளே யாராவது விட்டுப் போன ஆட்கள் இருக்கிறார்களா என்று பார்த்தாள். ஒரு வருமில்லை.

கூடாரத்தின் கதவைப் பார்த்தாள். அடைத்திருந்தது.

ஓலோபெர்னாசின் கட்டிலருகில் மெல்ல வந்து நின்றாள். அவன் தலைமாட்டில் நின்று கொண்டு தன் தேவனை நோக்கி ஜெபித்தாள். "சர்வ வல்லமையுள்ள தேவனே, எருசலேம் மேன்மையடையும்படி என் கைகளில் இன்றைக்கு நீர் செய்யப்போகும் என் கிரியைகளைக் கண்ணோக்கிப் பாரும். உம் சுதந்திரத்திற்கு சகாயம் பண்ணவும், எங்கள் சத்துருக்கள் அழியவும் நான் ஆலோசித்த என் காரியங்கள் வாய்க்கும் வேளை வந்ததே.. நன்றி."

யூதித்தாள் நிதானமாய் ஜெபித்து முடித்து கண்ணைத் திறந்து பார்த்தாள். ஓலோபெர்னாசின் தலைப் புறமாக வைக்கப்பட்டிருந்த அவன் உடைவாளை தன் கையிலே எடுத்துக்கொண்டாள்.

யூதித்தாள் கட்டிலுண்டையில் வந்து ஒரு கணம் ஓலோபெர்னாசைப் பார்த்தாள். அவன் நிர்ச்சலனமாய் அசைவற்றுக் கிடந்தான். தன் கையிலிருந்த உடைவாளை ஓங்கினாள். ஒரு கணம் திகைத்தாள்.

தனியொரு ஆளாய் இவனைக்கொன்று விட முடியுமா? இதுவரை யாரும் கொலையுண்கிற காட்சியைக் கூட அவள் கண்டதில்லை. ஒருவேளை

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

அவனை முழுவதுமாக கொல்ல முடியாமல் போய்விட்டால் நிலைமை என்னவாகும்?

ஒரு கணம்தான். பின் தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொண்டாள். இது வரை உதவி செய்த தேவன் இனிமேலா கைவிட்டு விடுவார்? எங்கிருந்தோ ஒரு புதிய விசுவாசம் அவளுக்குள் ஊற்றெடுத்தது. இனி இரண்டொரு விநாடிகள் தான் இஸ்ரவேலுக்கு மீட்பு வந்துவிடும். தாமதிக்கக் கூடாது.

நிலைகுலைந்து கிடந்த அவன் தலைமயிரைப் பிடித்து தலையை மாத்திரம் வாகாகத் தூக்கிக்கொண்டாள். தன் தலையை நிமிர்த்தி ஜெபித்தாள். “கர்தாவே என்னைப் பலப்படுத்தும்..”

எங்கிருந்துதான் அவளுக்குள் பலம் வந்ததோ.. தன் கையிலிருந்த உடைவாளால் அவன் கழுத்தில் பலமாய் வெட்டினாள். ‘களக்’ என்று ஒரு சப்தம் மாத்திரம் அவனிடமிருந்து கேட்டது. பளிச் என்று இரத்தம் சுற்றிலும் சிதறியது. திரைச் சீலைகளில் இரத்தம் சிதறிக் கோலமிட்டது. அவன் சரீரம் ஒரு முறை மேலெழும்பிக் கீழிறங்கியது. கைகளும், கால்களும் விலுக் என்று இரண்டு மூன்று முறை உதறிக் கொண்டன.

யூதித்தாள் இரண்டாம் முறையும் அவன் கழுத்தில் வெட்டினாள். அவன் துடிப்பு முற்றுமாய் நின்று விட்டது. தேசங்களை பயமுறுத்திய ஒலோபெர்னாஸ் சுலபமாய் செத்துப்போனான்.

தன் கையிலிருந்த வாளால் அவன் கழுத்தை தனியாய் அறுத்தெடுத்தாள். தனியாய் கிடந்த உடலைக் கட்டிலை விட்டு ‘புரட்டிக் கீழே தள்ளினாள். கட்டிலுக்கு மேல் மூடியிருந்த திரைச்சீலையை, அது கட்டியிருந்த கட்டிலின் காலில் இருந்து அவிழ்த்து எடுத்துக் கொண்டாள்.

தன் வஸ்திரத்தில் எங்காவது இரத்தக்கறை தெரிகிறதா என்று ஒரு முறை பார்த்தக்கொண்டாள். இல்லை.

கூடாரத்தின் முகப்புப் பகுதிக்கு வந்தாள். ஒருவரும் இல்லை. வெளியே யாராவது இருப்பார்களோ என்று சந்தேகத்துடன் கூடாரத்தின் முகப்புத் துணியை விலக்கிக்கொண்டு தலையை மாத்திரம் வெளியே நீட்டிப் பார்த்தாள்.

வெளியிலிருந்த கூடாரங்களில் யாரும் உணர்வுடன் இருப்பதாகப் படவில்லை. ஏற்றிக்கொண்ட சரக்கின் வீரியம் குறைய இன்னும் இரண்டொரு மணிநேரமாவது ஆகும். வீதி முழுவதும் கப்பிச் என்று இருந்தது. யாரோ ஒரு வீரன் பலமாக இருமி அதைத் தொடர்ந்து வாந்தி பண்ணும் சத்தம் கேட்டது. இரண்டொரு கூடார வாசல்களில் மாத்திரம் நாலைந்து வீரர்கள் கவிழ்ந்தும் மல்லாந்தும் சொரணையற்றுக் கிடந்தார்கள். இனிப் பய

மில்லை.

யூதித்தாள் வேமாக வெளியே நடந்தாள். கையில் சுருட்டி வைக்கப் பட்ட கட்டில் திரைச்சீலையும் அதற்குள் சுற்றி வைத்த ஒலோபெர்னாசின் தலையும் இருந்தது. தன் கூடார வாசலை அடையும் வரை பதட்டமாக நடந்தாள். அவள் உடல் லேசாக நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கூடாரத்தின் வாசலில் அல்மாத்தியாள் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தாள். தன்னை எதிர்பார்த்து அவள் வெகுநேரமாக நிற்பது தெரிந்தது.

“யூதித்தாளே என்ன ஆயிற்று?” என்றாள் அல்மாத்தியாள் கிசுகிசுப்பாக.

“ஜெயித்துவிட்டோம். விரைவாக உள்ளே வா..”

இருவரும் அவசரமாக உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

“எப்படி..?? என்னாயிற்று..”

“கேள்விகள் வேண்டாம். பதில் சொல்ல அவகாசமில்லை. விரைவாக நாம் செயல்படவேண்டும். வழியில் விபரம் சொல்கிறேன். இதைப் பத்திரமாக ஒளித்து வைத்துக்கொள்..”

“இது என்ன?”

“தலை.. ஒலோபெர்னாசின் தலை..”

அல்மாத்தியாளுக்கு ஒரு கணம் மூச்சு நின்று பின்னர் தாறுமாறாக வெளிவந்தது. எத்தனை தேசங்களை கலங்கவைத்தவனின் தலை என் கையிலா? அதிர்ச்சியுடன் யூதித்தைப் பார்த்தாள்.

“விரைவாக நாம் வெளியேற வேண்டும். கூடாரங்களில் யாரும் உணர்வுடன் இல்லை. எல்லாரும் குடிமயக்கத்திலிருக்கிறார்கள். நாம் வழக்கம்போல ஜெபிக்க வெளியே செல்வதற்காக அனுமதி பெற்றிருக்கிறேன். ஒருவேளை காவலாளி வெளியே நின்றாலும் பயப்பட வேண்டாம். ஆனால் ஒன்று. நீ எதையும் அறியாதவள் போல உன் பதட்டத்தை மறைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இதில் தப்பிவிட்டால் முழு ஜெயம்தான்.”

அடுத்த நிமிடம் சாவி கொடுத்த பொம்மை மாதிரி அல்மாத்தியாள் செயல்பட்டாள். அவள் விரைவு யூதித்தாளுக்கே ஆச்சரியமாயிருந்தது.

அவர்கள் கொண்டு வந்திருந்த தங்கள் போஜன பதார்த்தங்களை வைக்கும் பையிலேயே ஒலோபெர்னாசின் தலையை வைத்து முடினாள். இருவரும் விரைவாகப் புறப்பட்டு வெளியே வந்தார்கள்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

அவர்கள் நினைத்தது மாதிரியே பாலையத்தின் முகப்பில் காவல் வீரர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். “யாரது?” என்று அதட்டலுடன் வந்த அவர்கள், இவர்கள் இருவரையும் பார்த்தவுடன் சாந்தமாகி விட்டார்கள்.

“ஓ.. நீங்களா? பாகோவாஸ் ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தார். கேளிக் கைகளின் நடுவிலும் நீங்கள் உங்கள் தேவனை மறக்காமலிருப்பது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.”

“எனவேதான், உங்கள் கடவுள் உங்களை எங்களுக்கு ராணியாக்கியிருக்கிறார்..” என்றான் மற்றவன்.

“எங்களுக்கு சமயமாகிவிட்டது. நாங்கள் போகலாமல்லவா? வழக்கமாக எங்களைப் பரிசோதிப்பது போல இப்போதும் பரிசோதித்துக் கொள்ளுங்கள்..”

“நேற்றைக்கு நீங்கள் வேறு.. இன்றைக்கு நீங்கள் எங்கள் அரசி. பாகோவாஸ் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டார். நீங்கள் தடையின்றி போகலாம். இனி உங்களுக்குச் சோதனை கிடையாது. உங்களைச் சோதனையிடுவது ராஜகுற்றம்.”

அவர்கள் விலகிக்கொள்ள யூதித் தன் தாதியுடன் மனதில் கர்த்தரைத் துதித்தபடியே நடந்தாள். “உண்மைதான். இனி எங்களுக்குச் சோதனை கிடையாது.”

அவர்கள் அந்த இருட்டோடே நடந்து பெத்தூலியாவின் மலைமேல் ஏறிப் பட்டணத்தின் ஒலிமுகவாசல் அண்டையில் வந்து நின்றார்கள்.

இருவரும் வருவதை தூரத்திலேயே காவற்காரர்கள் பார்த்து விட்டார்கள். யூதித்தாள் வாசலின் தூரத்தில் வரும் போதே சத்தமிட்டு, “வாசலைத் திறவுங்கள்.. வாசலைத் திறவுங்கள்.. தேவன் நம்மோடிருக்கிறார். இஸ்ரவேலில் தம்முடைய வல்லமையையும், சத்துருக்களை தமக்குப் பாதபடியாக்கிப் போடும் தம்முடைய பராக்கிரமத்தையும் விளங்கப்பண்ணும்படிக்கு கர்த்தர் நம்மோடிருக்கிறார்.” என்றான்.

மறுகணமே அவர்கள் வாசலைத்திறக்கும்படி இறங்க, சிலர் பட்டணத்திற்குள் ஓடி செய்தியை சொன்னார்கள். நிமிடத்திற்குள் ஒலிமுகவாசலில் ஆணும், பெண்ணும், சிறுவர்களுமாக ஏகமாய் ஜனங்கள் கூடிவிட்டார்கள். கதவு திறக்கப்பட்டது. ஏராளமாக பந்தங்கள் கொளுத்தப்பட்ட வெளிச்சத்தில் யூதித்தும், அல்மாத்தியாளும் தேவதூதர்கள் போலக் காணப்பட்டார்கள். யாவரும் அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

“தேவனை ஸ்தோத்தரியுங்கள். கர்த்தர் தம் இரக்கத்தை நம்மை

விட்டு விலக்கிப்போடாமல், இன்று ராத்திரி என் கையினாலே நம்முடைய சத்துருக்களை அழித்துப்போட்டார்..” என்று சொல்லி, தன் பையிலிருந்த தலையை எடுத்துக் காண்பித்தாள்.

“இதுதான் அசீரிய படைத்தலைவனாகிய ஒலோபெர்னாசின் தலை. இது அவன் கட்டிலில் கட்டப்பட்ட திரை..”

பட்டணத்து மூப்பனாகிய ஓசியா முன்வந்து, “மகனே.. நீ ஒன்றும் தீங்கடைந்து விடவில்லையே..” என்றான்.

“இல்லை. இதோ இந்தக் கட்டில் திரையின் கீழ்தான் அவன் வெறித் தவனாய் மயங்கியிருந்தான். கர்த்தர் அவனை ஒரு ஸ்திரீயின் கையினால் அடித்துக் கொண்டு போட்டார். என் முகமே அவனை வஞ்சித்துப் போட்டது. அவனோ எனக்கு தீட்டும், இலச்சையையும் உண்டாக்கத்தக்கதாக என்னைத் தொட்டதில்லை. நான் போன வழியில் என்னைக் காப்பாற்றின கர்த்தருடைய ஜீவனைக் கொண்டு நான் உண்மை சொல்கிறேன்.”

கூடியிருந்த ஜனங்களெல்லாம் ஆர்ப்பரித்து தங்கள் தேவனைத் தொழுதுகொண்டார்கள்.

கிழக்கு வெளுத்தவுடனேயே அவர்கள் ஒலோபெர்னாசின் தலையை தங்கள் மதிலின் மேல் தூக்கி நிறுத்தி வைத்தார்கள். இஸ்ரவேலின் சகல வீரர்களோடு கூட ஆண்கள் எல்லாரும் தங்கள் பட்டயங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு, அணியணியாய் மலையேறும் பாதைகள் வரைக்கும் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

கீழே காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த அசீரிய காவலாளிகளின் கண்களில் தான் முதலாவதாக இவர்கள் பட்டார்கள். அவர்களுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. பயந்து கொண்டு தங்களை கதவுகளை அடைத்துக் கொண்டிருந்த எபிரேய அடிமைகள் தங்கள்மேல் படையெடுத்து வருகிறார்களே என்று சிந்தித்தார்கள்.

அவர்கள் உடனேயே தங்கள் சேனைத் தலைவர்களிடத்திலும், தள கர்த்தர்களிடத்திலும் ஆளனுப்பி விஷயத்தை அறிவித்தனர். உடனடியாக முடிவெடுக்க அவர்கள் கூட்டம் கூடி, “வாருங்கள். நம் தலைவர் ஒலோபெர்னாசிடம் போவோம்..” என்றார்கள்.

அவர்கள் கூடாரத்தின் வாயிலில் வந்து நின்றபோது, அங்கே தள பதியின் காரியக்காரன் மாத்திரம் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“நாங்கள் மேன்மை தங்கிய தளபதியைக் பார்க்க வேண்டும்..”

“அவர் நேற்றைய கேளிக்கைகளினால் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்..”

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

“இது அவசரம். யுத்த அவசரம்.” -பாகோவாஸ் விரைவாகச் சென்று உட்கூடாரத்தின் வாசல் கதவைத் தட்டினான். மறுமொழியில்லாமையால் கதவைத் திறந்து அறைக்குள் நுழைந்து பார்த்தான். அங்கே ஒலோபெர்னாஸ் வாசற்படியருகில் வெட்டிப் போடப்பட்டிருப்பதையும், அவன் தலை காணாமல் போயிருப்பதையும் கண்டு அதிர்ந்து, பின் அலறினான்.

அவன் சத்தம் கேட்டு ஏனைய வீரர்கள் யாவரும் உள்ளே புருந்து அந்தக் காட்சியைக் கண்டு உறைந்து போனார்கள். பலர் தங்கள் வஸ்திரங்களைக் கிழித்துக்கொண்டு அலறினார்கள். படைத் தலைவர்களில் ஒருவன் கோபமாய் ஆணையிட்டான். “அந்த எபிரேய ஸ்திரீகளை அவர்கள் கூடா ரத்திலிருந்து பிடித்துக் கொண்டுவருங்கள்.”

அதற்குள் திமுதிமு என்று ஆட்கள் ஓடி யூதித்தாள் தங்கியிருந்த கூடாரத்தில் நுழைந்து அவர்கள் அங்கேயில்லாததைக் கண்டு ஏமாற்றம்டைந்தார்கள்.

“அந்த அடிமை ஜனங்கள் நம்மை ஏகமாய் மோசம் செய்து விட்டார்கள். எபிரேயரில் ஒரேயொரு ஸ்திரீயானவள் நேபுகாத்தேச்சார் ராஜாவின் அரண்மனை முழுவதையும் கொள்ளையடித்து விட்டாளே. இதோ ஒலோபெர்னாஸ் தரையில் கிடக்கிறான். அவன் தலையையோ காணோம்.” என்று அலறினார்கள்.

அவர்கள் அலறல் சத்தம் ஏனைய கூடாரங்களுக்கும் எட்டினதால் யாவரும் கலங்கி பிரமிப்படைந்தார்கள். கலக்கமும், பயமும் அவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டது.

“இல்லை.. இப்போதும் ஒன்றும் மோசம் போய்விடவில்லை. நாம் அவர்களை எதிர்க்க இன்னும் நம்மிடம் அநேக படைத்தலைவர்கள் இருக்கிறார்கள்..” என்று சத்தமிட்டு கலவரத்தை அடக்க தலைவரிகளில் சிலர் பிரயாசப்பட்டார்கள்.

ஆனால் யாரும் அதைக் கேட்கிறமாதிரியில்லை. ஒருவனும் அடுத்தவனுடைய முகத்தைக் கூடப்பார்க்காமலும் எங்கும் நில்லாமலும், ஒருமிக்க வெளியே ஓடி தங்கள் பார்வைக்கு நேராயிருக்கிற இடங்களுக்குள் சிதறி ஓடிப் போனார்கள்.

“ நில்லுங்கள்.. நில்லுங்கள்.. நாம் இன்னும் மோசம் போய்விடவில்லை. நாம் ஓரணியில் திரண்டு எபிரேயர்களுக்கு விரோதமான போரைத் துவக்கலாம்.” என்று பாவோகாஸ் மாத்திரம் பைத்தியக்காரன் போல ஓடுகிற கூட்டத்தின் நடுவில் கையை நீட்டிக்கொண்டு கத்திக்

கொண்டிருந்தான்.

“ இல்லையில்லை.. எபிரேயர்களின் கடவுள் ஜெயிக்க ஆரம்பித்து விட்டார். தன்னிகரில்லாத தளபதி இல்லாவிட்டால் இப்படி கீழ்த்தரமாக மாள்வானா, இனி நாம் ஜெயிக்க வாய்ப்பில்லை.” என்று பிறரும் கத்திய படியே ஓடினார்கள்.

ஓடுகிறவர்களின் நெரிசல் அதிமானபோது அதில் கவிழ்ந்த பாவோ காஸ் ஓடியவர்களால் மிதிக்கப்பட்டு சிதைந்தான்.

தறி கெட்டு ஓடுகிறவர்களத் துரத்தி வந்த இஸ்ரவேலர்கள் அவர்கள் மேல் பாய்ந்து பலரைக் கொன்று, பிறரைத் துரத்தினார்கள்.

அசீரியின் பாளையத்திற்குள் புகுந்து இஸ்ரவேலர்கள் கொள்ளையிட்டார்கள். பல இடங்களில் தீவைத்தார்கள். அவர்கள் தங்கியிருந்த கூடாரங்களைத் தரைமட்டமாக்கினார்கள்.

அன்று மதியத்திற்குள் அசீரியர்களின் கூடாரம் இருந்த இடம் தெரியாமல் காலியாயிற்று. அவர்கள் கண்களை ஏறெடுத்து மலைமேல் இருக்கிற தங்கள் பட்டணத்தை பார்த்தார்கள். ஒலிமுகவாசலில் யூதித்தாள் நிற்பது புள்ளியாய் தெரிந்தது.

தங்கள் பட்டயங்களை உயர்த்தி, “யூதித்தாளின் கைகளினால் இஸ்ரவேலுக்கு இரட்சிப்பைக் கொடுத்த தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்” என்று சொல்லி ஆர்ப்பரித்தார்கள்.

அவர்கள் சத்தம் உயர்ந்து மலைமுகட்டை எட்டி, ஒலிமுகவாசல் வரைக்கும் வந்து சேர்ந்தது.

யூதித்தாள் தன் கைகளை உயர்த்திக் காட்டி கண்களில் நீர் வழிய, “ஆமென்..” என்றாள்.

தோமித்

தோபித்தின் சரித்திரம் பற்றி..

தோபித்தின் சரித்திரம் என்பது அசீரியர்கள் இஸ்ரவேலர்களைப் பிடித்து அடிமைப்படுத்தியிருந்த காலத்தில் நடைபெற்ற சம்பவம் என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் குறிப்பாக அசீரி மன்னர் சனகெரிப் என்பவர் காலத்தில் நடந்த நிகழ்வாகவே இந்த சரித்திரம் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. சனகெரிப் மன்னர் கி.மு 681 லிருந்து 705 வரைக்கும் அசீரியாவின் மேல் மன்னராயிருந்தார். இவர் தன் அருகிலிருந்த பக்கத்து நாடுகளையெல்லாம் படையெடுத்துச் சென்று பிடித்துத் தம்முடைய ராஜ்ஜியத்தோடு இணைத்துக் கொண்டார். கி.மு 703ல் சனகெரிப் யூதாவின் மேல் படையெடுத்து அதைப் பிடித்துக்கொண்டார். அநேகரைத் தம்முடைய தேசத்திற்கு அடிமைகளாகக் கொண்டு போய்விட்டார். அப்போது யூதாவின் ராஜாவாக இருந்தவர் எசேக்கியா. சனகெரிபின் ஆட்சி மிகவும் கொடுமையானதாக இருந்தது. அவர் காலத்தில் நிகழ்ந்த கொடுமைகள் இந்த தோபித்தின் புத்தகத்தில் படம் பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அதிலும் குறிப்பாக இவருடைய ஆட்சியில் யூதர்கள் பட்டபாடுகள் அதிகம். அவர்கள் தங்கள் மேலான மத நம்பிக்கைக்காகவே அதிகம் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள். தோபித்தின் புத்தகம் கர்த்தர் மேல் பற்றுக்கொண்டு அவர் பிரமாணங்களின்படி வாழ்வதின் மேன்மையை சுட்டிக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. அடிமைத்தன வாழ்வில் பல யூதர்கள் தங்கள் தேவனை விட்டுப் பின்வாங்கிக் கொண்டிருந்த சமயம், அவர்களை ஊக்கப்படுத்தும் முகமாக எழுதப்பட்டதே இந்த சரித்திரம். இதில் பல காரியங்கள் கற்பனையாகப் புனைபட்டுள்ளது என்று வேதாகம வல்லுநர்கள் கருதுகிறார்கள். ஒருவேளை இது கற்பனையாக எழுதப்பட்ட ஒரு கதையாக இருக்கலாம் என்றும், அல்லது வாழ்ந்திருந்த மனிதர்களைக் கதாபாத்திரங்களாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட கதையாக இருக்கலாம் என்றும் கருதுகிறார்கள். எது எப்படியோ, தோபித்தின் சரித்திரம் தேவனை நம்பும் மனிதர் ஒருக்காலும் வெட்கப்பட்டுப் போவதில்லை என்பதை உணர்த்துகிறது.

தோபித்

தோபித்தைப் பற்றி உங்களில் பலருக்கு தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை.

அசீரிய ராஜாவான சல்மனாசாரின் நாட்களில் ஆசேருக்கு மேலேயிருக்கிற கலிலேயா நாட்டின் பட்டினமாகிய காதேசுக்கு வலப்புறத்தில் இருக்கிற திஸ்பி என்னும் ஊர்தான் இந்த தோபேத்தின் ஊர்.

திஸ்பி என்கிற இந்த ஊர் நப்தலி கோத்திரத்திற்கு சொந்தமானது. திஸ்பிதான் எலியாவின் சொந்த ஊர் என்பதில் திஸ்பிக்கு நிறையப் பெருமையிருக்கிறது.

தோபியேல் என்பவரின் குமாரனாகிய இந்த தோபேத். அக்காலத்தில் மிகவும் சன்மார்க்கமாக வாழ்ந்து வந்த மனிதன். சல்மனாசார் இஸ்ரவேலர்களை சிறைப் பிடித்து நினைவேக்கு கொண்டு சென்றபோது இவரும் திஸ்பியிலிருந்து கைது செய்யப்பட்டு நினைவேக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டார்.

அந்நிய தேசத்தில் வாழ்ந்த இஸ்ரவேலர்களில் பலர் சோரம் போய் பாகால் விக்கிரகத்தை வணங்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள் என்றாலும் இந்த தோபித் மாத்திரம் தேவன் எழுதிக் கொடுத்திருந்த நியாயப்பிரமாணங்களை போதித்து அவைகளில் பிறழாமல் நடந்து வந்தார்.

இவர் நப்தலி கோத்திரத்திலேயே தன்னுடைய தகப்பன் வம்சத்தில் அன்னாள் என்கிற பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டு தொபியா என்ற மகனைப் பெற்றார்.

நினிவேக்கு அடிமைகளாகக் கொண்டு செல்லப்பட்ட இஸ்ரவேலர்கள் அங்கே அந்நியர்களுடைய உணவைப் புசித்தார்கள். ஆனால் தோபித் இந்த விஷயத்திலும் மிகவும் கவனமாக நடந்து, அந்நியர்களின் போஜனங்களால் தன்னை தீட்டுப்படாதபடிக்கு காத்துக்கொண்டார். ஜெபத்திலும், உபவாசத்திலும் தேவனை முழுமனதாய் தேடினார்.

பரலோகத்தின் தேவனும் தோபித்தை நினைவுகூர்ந்தார். கர்த்தருடைய தயவு தோபித்தின் மேல் இருந்தது. அதினால் அவர் ராஜாவாகிய சல்மனாசாரின் கவனத்தில் பட்டார். சல்மனாசார் தோபித்தை அழைத்து தனக்கு போஜன அதிகாரியாக நியமித்துக் கொண்டார்.

பணியிலே தான் சம்பாதித்த பத்து தாலந்து வெள்ளியை எடுத்துக் கொண்டு மேதியாவுக்குப் போய் அங்குள்ள ராகேசிலே காபயேல் என்பவரிடம் அவற்றை ஒப்புவித்து வந்தார்.

தான் சம்பளமாக பெறும் தொகையில் மூன்று தசம்பாகங்களை ஏற்படுத்தி அதில் முதல் தசம்பாகத்தை எருசலேமிலிருக்கும் தேவாலயத்திற்கும், இரண்டாவது தசம்பாகத்தை தன்னுடைய எருசலேம் பயணத்திற்கு பயன்படுத்தவும், மூன்றாவது தசம்பாகத்தை ஏழை எளியவர்களுக்கு தர்மம் பண்ணவும் பயன்படுத்திவந்தார்.

அசீரியாவின் ராஜாவாகிய சல்மனாசார் மரித்தபோது அவரது ஸ்தானத்திற்கு அவரது மகனாகிய சனகெரீப் பட்டமேற்றான். சனகெரீப் தன்னுடைய தகப்பனைப் போலல்லாமல் ஜனங்களை சற்றுக் கொடூரமாக நடத்தினான்.

சனகெரீபின் காலத்தில் யூதர்கள் அசீரிய ஆட்சிக்கு விரோதமாக பல்வேறு கலகங்களில் ஈடுபட்டனர். அவர்களது இந்தச் செய்கை சனகெரீபிற்கு யூதர்களின் மேல் அளவில்லாத கோபத்தை உண்டாக்கியிருந்தது.

யூதாவின் கலகக்காரர்களும் தேசத்தின் அமைதிக்கு விரோதமாக வேலை செய்தார்கள். வனாந்திரங்களின் வழியாகச் செல்லும் பாதைகளில் ஒளிந்திருந்த பயணிகளையும், யாத்ரீகர்களையும் கொள்ளையடித்தனர்.

இரவு நேரங்களில் அசீரியாவின் கிராமங்களுக்குள் புகுந்து அங்கிருந்த பாகாவின் கோவில்களை தகர்த்துப் போட்டனர். வீடுகளை கொள்ளையடித்தனர்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

இதனால் யூதர்களின் மேல் வெறுப்புள்ளவனாக சனகெரீப் மாறினான். யூதர்களுக்கு விரோதமாக சட்டங்களை கடுமையாக்கினான். யூதக் குடியிருப்புகளை தன் சேனைகளைக் கொண்டு சூறையாடினான். இதனால் பல யூதக் குடும்பங்கள் தங்கள் சொந்த நகரங்களிலேயே அகதிகள் போல வாழ வேண்டிய கட்டாயம் உண்டாயிற்று.

கலங்களின் காரணமாக அடிக்கடி நகரங்களின் வீதிகளில் பிரேதங்கள் கிடப்பது சாதாரண காரியமாக இருந்தது.

தோபித் இப்படி வீடிழந்த அகதிகளை ஆதரிக்க தன்னுடைய பணத்தை பெருவாரியாகச் செலவழித்தார். வீதிகளில் அலைந்த யூதர்களுக்கு தான தர்மங்களை செய்தார். வஸ்திரமில்லாதவர்களுக்கு தன் ஆகாரத்தையும் பங்கிட்டுக் கொடுத்தார்.

இதில் அவர் பிரதானமாக செய்த ஒரு காரியம். வீதிகளில் இறந்து கிடக்கும் யூத பிரேதங்களை இரகசியமாக எடுத்து வந்து தங்கள் பாரம்பரிய முறைப்படி அடக்கம் பண்ணுவது. இதை அவர் ஒரு தலையாய கடமையாகவே கருதிச் செய்து வந்தார்.

கலங்களில் இறந்து போன யூதர்களை எடுத்து வந்து அடக்கம் பண்ணுவது என்பது அக்காலத்தில் அவ்வளவு சுலபமான வேலையல்ல. அர சாங்க வீரர்கள் கவனித்தால் கலக்காரர்களின் குடும்பத்தான் அல்லது உறவினன் என்று கருதி கைது செய்து சித்ரவதை சாலைக்கு ஒப்படைத்து விடுவார்கள். எனவே, வீதிகளில் கிடக்கும் பிரேதங்களை தொடுவது கூட அக்காலத்தில் ராஜாங்கக் குற்றமாக இருந்தது.

சனகெரீப் ராஜா கோபம் கொண்டு அல்லது சந்தேகங்கொண்டு அனேக யூதர்களை கொலை செய்து வீதியில் எறிந்து விடுவான். அவன் அப்படி வீதிகளில் பிரேதங்களை எறிவதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருந்தது. வீசியெறியப்பட்ட பிரேதங்களை பார்க்கும்போது மற்றவர்களுக்கு பயம் உண்டாகும். கலகம் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணமும் மறைந்து விடும் என்று கருதினான்.

ஆனால் அவன் கொலைசெய்து வீசியெறியும் பிரேதங்களை தோபித் ரகசியமாக எடுத்து வந்து முறைப்படி அடக்கம் பண்ணிவிடுவார். அதற்கு இரண்டு காரணங்களை தோபித் கொண்டிருந்தார். முதலாவது தேவனது வாக்குத்தத்த ஜனமாகிய யூத மனிதர்களின் பிரேதங்கள் அலட்சியம் செய்யப்பட்டு வீதிகளில் கிடப்பது தேவதூஷணம் என்று கருதினார். இரண்டாவது, பிரேதங்களை பார்க்கிறதால் மற்ற யூதர்களின் போராட்ட வேகம் தணிந்து போய்விடும். அவசவாசம் உண்டாகிவிடும் என்று கருதினார்.

ஒவ்வொரு முறை பிரேதங்கள் வீதிகளில் வீசியெறியப்படும் போதும், அதில் யூதர்களின் பிரேதங்கள் மாத்திரம் காணாமல் போயிருப்பதைக் கண்டு ராஜா மிகவும் கோபமுற்று, “யூதர்களின் பிரேதங்களை ஒளிப்பவர்கள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களைக் கண்டுபிடித்து தண்டிக்க வேண்டும்.” என்று கட்டளையிட்டான்.

ஒரு மத்தியான நேரத்திலே யூதனாகிய அகிலேயா என்பவனது பிரேதம் வீதிகளில் வீசியெறியப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கேள்விப்பட்டு, தோபித் துக்கம் கொண்டாடி அவனை அடக்கம் பண்ண விரைந்தான்.

வீதிகளில் ஒருவரும் இல்லையென்பதை ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டு அவன் அந்த பிரேதத்தை எடுத்தான்.

அதேசமயம், வீதியிலிருந்த ஒரு வீட்டின் உள்முற்றத்தில் கோணிப்பைகளை தைத்துக் கொண்டிருந்த நினைவே பட்டணத்தான் ஒருவன் தோபித்தின் இந்தச் செய்கைகளை கவனித்துக் கொண்டேயிருந்தான்.

தோபித் அந்தப் பிரேதத்தை எடுத்துக் கொண்டு போனதும், நினைவே பட்டணத்தான் தன் வேலையை அப்படியே நிறத்திவிட்டு, அரண்மனைக்குப் போய் அரண்மனைப் பணிக்காரனாகிய தோபித் வீதிகளில் வீசியெறியப்படும் யூதர்களின் பிரேதங்களை எடுத்துப் போவதாகவும் இராஜாவின் கட்டளைக்கு மாறாக அவற்றை அடக்கம் பண்ணுவிப்பதாகவும் தான் கண்ட காட்சிகளை சொன்னான்.

தன் அரண்மனையில் பணிசெய்யும் ஒருவனே தன்னுடைய கட்டளைகளுக்கு மாறாக செயல்படுவதையறிந்த சனகெரீப், தன்னுடைய வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டு தோபித்தை கைது செய்து அழைத்து வரச் சொன்னான்.

ராஜாவின் அரண்மனையில் பணிசெய்து கொண்டுவந்த தன்னுடைய உடன் பணியாளனாகிய ஒருவன் மூலம் இச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட தோபித் இராஜாவுக்கு பயந்து தன் வீட்டை விட்டு ஓடிப்போனான்.

ராஜாவின் கட்டளைப்படி தோபித்தை பிடிக்க வந்த வீரர்கள் அவரை வீட்டில் காணாது, அவர் வீட்டைக் கொள்ளையடித்து, மிகுதியானவற்றை தீயிட்டுக் கொளுத்தினார்கள். தோபித்தின் மனைவி அன்னாளும், அவரது மகனாகிய தொபியாவும் தோபித்தின் உறவினர்களாகிய யூதர்களால் மறைவிக்கப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்டார்கள்.

வீட்டை விட்டு ஓடி அரராத் மலைகளில் தன்னை ஒளித்துக் கொண்ட தோபித் தன்னுடைய வீட்டை ராஜாவின் ஆட்கள் கொள்ளையிட்டதையும், தன்னுடைய மனைவி, மற்றும் குமாரனும் மாத்திரமே தப்ப வைக்கப்பட்டிருப்

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

பதையும் கேள்விப்பட்டு வெகுவாகக் கலங்கி மலைகளிலே தேவனை நோக்கி முறையிட்டார்.

இவ்விதம் ஐம்பத்தைந்து நாட்கள் தோபித் விடாமல் தேவனிடம் தனக்கு நியாயம் செய்யும்படி வேண்டிக் கொண்டிருந்தார். பின்னர் அவர் கண்களை ஏறெடுத்துப் பார்க்கையில் இன்னும் சில மனிதர்கள் மலையின் மறைவிடங்களை நோக்கிச் செல்வதையும், மலையில் குகையில் தங்களை மறைத்துக் கொள்வதையும் கண்டார்.

அவர்களும் தன்னைப்போல ராஜாவுக்கு விரோதமாக கலகம் பண்ணி தங்களை ஒளித்துக்கொள்ள இந்த மலைகளில் தங்கியிருக்க வேண்டும் என்று கருதி அவர்களை அணுகி காரியங்களை விசாரிக்க தோபித் மனதாயிருந்தார்.

மாலைவேளையாகி இருள் மலையை சூழ்ந்து கொள்ளத் துவங்கிய நேரத்தில் அவர்களது குகையை நெருங்கிய தோபித் அதன் வாயலில் பதுங்கியிருந்த மனிதனைக் கண்டு, “சமாதானம்.” என்றார்.

அதற்கு அவன், “ஜீவன் தப்ப மலைகளில் தங்களை மறைத்துக் கொள்பவர்களுக்கு சமாதானம் என்று நீ சொல்வானேன்” என்று சொல்லி, “நீ அரண்மனைப் பணியாளன் தோபித் அல்லவா?” என்றான்.

அதற்கு தோபித், “நீ சொல்கிறபடி தான். நீரும் உம்முடன் இக் குகையில் தங்கியிருப்பவர்களும் யார் என்று எனக்கு சொல்வீராக. நீங்களும் ராஜாவுக்கு சத்துருவானால் நாம் சமாதானமாயிருப்போம். அப்படியில்லையென்றால் என்னை கொன்றுபோடுங்கள்.” என்றான்.

அதற்கு அந்த மனிதன், “நாங்களும் ராஜாவை பகைக்கிறவர்கள் தான். ஆயினும் நாம் சமாதானமாயிருக்க தேவையில்லை. நீ உன் வழியே போ, உனக்கு எங்களால் தீங்கில்லை” என்றான்.

ஆயினும் தோபித் அவ்விடம் விட்டுப்போகாமல் அவர்கள் யார் என்று அறிந்துகொள்ளத் தீவிரம் காட்டினான். மலையில் தன்னிடம் இருந்த தீவட்டியை அவர்களுக்கு அவன் கொடுத்து மலையில் ஒளிந்து கொள்ள இன்னும் பாதுகாப்பான இடம் பற்றி சொன்னான்.

அப்போது அவர்கள் அவன் மேல் நம்பிக்கையுள்ளவர்களானார்கள். அவர்களில் இருவர் சனகோபின் குமாரர்கள் என்றும், அவர்கள் தங்கள் தந்தையான சனகோபைக் கொலை செய்துவிட்டு தப்பியோடி இம் மலைகளில் புகுந்துள்ளதாகவும், ராஜாவின் மற்றொரு குமாரன் சர்க்கதோன் சனகோபின் இடத்தில் பட்டம் ஏற்றிருப்பதாகவும் தோபித் அறிந்து கொண்டார்.

தன்னை கொல்லத் தேடியவர்கள் தேசத்தில் அறுப்புண்டு போனார்கள் என்றும், கர்த்தர் தம் ஜெபத்தை கேட்டார் என்றும் தோபித் அறிந்து கர்த்தரை துதித்து அவரை மகிமைப்படுத்தினார்.

ஆயினும் அவர் தேசத்துக்குள் இன்னும் நுழைந்து விடாமல் தாமதித்தார். தோபித் மலைகளுக்கு ஓடிவந்த எழுபத்தியாவது நாளில் தன்னுடைய உறவினராகிய ஒரு மனிதன் தன்னிடமாக மலைகளில் ஏறி வருகிறதைக் கண்டார். அவன் தூரத்தில் வரும்போதே அவனை நோக்கி, “சுகசெய்தியா?” என்றார்.

அதற்கு அவன், சுகசெய்திதான் என்று சொல்லி தோபித்தை நெருங்கி, “நீர் செய்த தானங்களையும், தம்முடைய ஜனங்களுக்கு நீர் பாராட்டின உதவிகளையும் உம்முடைய தேவன் மறந்துவிடவில்லை. அவர் உம் ஜெபத்தை கவனித்து உமக்காக கொடுமை செய்த ராஜாவின் ஜீவனை அழியப் பண்ணினார். கர்த்தர் தம்முடைய ஜனங்களின் சிறுமையை நோக்கிப் பார்த்து தம்முடைய தாசனாகிய உம் நிமித்தமாக ராஜாவின் வம்சத்திலிருந்தே அவனுக்கு விரோதமான பட்டயத்தை எழும்பப் பண்ணினார். இப்போது சனகெரீபின் இடத்திலே சர்க்கேதான் என்ற அவனுடைய குமாரன் ராஜாவானான். அவன் நம்முடைய ஜனங்களுக்கு தயை பாராட்டவும், உம்முடைய குடும்பத்தை நேசிக்கவும் கர்த்தர் அவன் இருதயத்தை திருப்பினார். அவன் உம்முடைய சகோதரனாகிய ஆனாயேலின் குமாரனாகிய அகியாகாரை தன் ராஜ்யத்தின் கணக்கு விஷயங்கள் யாவற்றின் மேலும், துரைத்தனங்கள் மேலும் அதிகாரியாக ஏற்படுத்தி வைத்தான்.” என்றான்.

அப்போது தோபித் கர்த்தரை துதித்து, “நான் திரும்பி வரத் தடையே தும் இல்லையே?” என்றார்.

அதற்கு அந்த மனிதன் பிரதியுத்தரமாக, “அகியாகார் உனக்காக ராஜாவிடம் வேண்டிக் கொண்டதினிமித்தம் உன்னை நினைவேக்கு திரும்ப வரச் சொல்லி ராஜா உத்தரவிட்டான். அதன்படி நீ தேசத்தில் இழந்ததை திரும்பவும் ராஜா உமக்கு ஏற்படுத்தி, நீ அரண்மனையில் பார்த்து வந்த பணியையும் உன் கைகளில் உறுதிப்படுத்த மனதாயிருக்கிறான்” என்றான்.

அப்போது தோபித் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தவராகி தன் அரையைக் கட்டிக் கொண்டு அவனுடன் புறப்பட ஆயத்தமானார். அவர் நினைவேயில் பிரவேசித்து தன்னுடைய மனைவியையும், மகன் தொபியாவையும் மறுபடியும் கண்டார். அது யூதர்கள் ஆசரிக்கும் ஏழு வாரங்களின் பரிசுத்த பண்டிகையாகிய பெந்தெகொஸ்தே பண்டிகைக் காலமாயிருந்தது.

தோபித் திரும்பி வந்ததினிமித்தம் அவர் வீட்டில் உசிதமான போஜனம் தயாரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவர் அதை சாப்பிட போஜனத்தின் முன்

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

அமர்ந்திருக்கையில் தன்னுடைய மகனை அழைத்து, “நம்முடைய இனத் தாரில் கர்த்தரை நினைக்கிற எளியவன் யாரையாகிலும் அழைத்து வா. அது வரை நான் காத்திருக்கிறேன்” என்றார்.

தன் தகப்பனின் வார்த்தையின்படியே வெளியே புறப்பட்டுப்போன தொபியா திரும்பி வந்து, “தகப்பனே, வீதியில் நம்முடைய இனத்தான் ஒருவனையும் காணேன். ஆனால் நம்முடைய ஜனங்களில் ஒருவன் கழுத்து நெறியுண்டு செத்து சந்தை வெளியில் எறியப்பட்டுக் கிடக்கிறான்” என்றான்.

“என்ன? என்று அதிர்ச்சியுடன் தன் பந்தியிலிருந்து தோபித் எழுந்தார். அவர் முகத்தில் கலவரம் காணப்பட்டது.

தோபித்தின் மனதில் குழப்ப ரேகைகள் ஓடின.

‘சனகொப்பின் நாட்களில் நடந்து வந்த கொலைச் சம்பவங்கள் அவரது மகன் சர்க்கோனின் ஆட்சியிலும் தொடர ஆரம்பித்திருக்கிறதோ? யூதர்களை கேட்பாரில்லாமல் படுகொலை செய்து வீதிகளில் எறிந்துவிடும் இந்த கொடூரத்திற்கு ஒரு முடிவே வராமல் போய்விடுமோ?’ என்று எண்ணிக் குழம்பினார்.

எனினும் அடுத்து நடக்க வேண்டியதைப் பார்க்க வேண்டுமே?

போஜனத்தை எதையும் தொடாமலேயே பந்தியை விட்டு எழுந்த தோபித் சந்தை வீதிக்கு ஓடினார்.

சந்தைவெளியின் கிழக்குப்பகுதி ஓரத்தில் தோபித் தேடின பிரேதம் கிடந்தது.

செத்துக் கிடந்தவனுக்கு முப்பத்தி ஐந்து வயதிருக்கும். உயர்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவனாகத் தோன்றவில்லை. கால்களை பரப்பியபடி கைகளை விரித்துக் கொண்டு வானத்தை பார்த்த நிலையில் பிணமாயிருந்தான். கண்கள் மேலேறி வெண்படலம் மாத்திரம் அதிகமாக தெரிந்தது. கருவிழிகள் ஏறத்தாழ மறைந்திருந்தது. கழுத்தில் நெறிபட்டதற்கான அடையாளம் சிவப்பாக இருந்து அந்த இடம் நீலம் படர ஆரம்பித்திருந்தது.

சாவதற்கு முன் அதிகபட்சமாக அவன் போராடியிருக்க வேண்டும். அவன் கைகளிலும் முகத்திலும் கீறல்களும் இரத்த காயங்களும் இருந்தன.

உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தவனில்லையானாலும் அவன் யூதன் என்பது தெளிவாக தெரிந்தது. தோபித் அவனையே சற்று நேரம் பார்த்தார். கண்கள் கலங்கியது. அவனோ வானத்தை நோக்கி அபயமிட்டவனைப் போல விழுந்து கிடந்தான்.

சந்தையில் தோபித் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். மதிய நேரமானதால் வெயிலும், வெப்பமும் அதிகமாக காணப்பட்டது. மணல் கலந்த பாலைவனக் காற்று மிகவும் வெப்பத்துடன் அடிக்கடி வீசிக் கொண்டிருந்தது. சந்தை துடைத் துப் போட்ட மாதிரியிருந்தது. ஆள் நடமாட்டம் எதுவும் இல்லை.

பொதுவாகவே இங்கே சந்தைகள் அதிகாலையிலிருந்து பதினோரு மணிவரைக்கும் தான் மனித நடமாட்டத்துடன் காணப்படும். பிற்பாடு சாயங் கால நேரத்தில் மறுபடியும் பரபரப்பாகிவிடும். இடைப்பட்ட நேரத்தில் வெளி நடப்புச் செய்த தொழிற்சாலைகள் மாதிரி வெறிச் என்றாகிவிடும்.

தோபித் மறுபடியும் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். மறுபடியும் தன் கதை தொடர்கதையாகிவிடுமா? இவனை நல்லடக்கம் செய்வதால் மறுபடியும் மலைகளுக்கு ஒடிப்போய் ஒளித்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்குமா? தனக்கு மறுபடியும் கிடைத்த வாழ்க்கை நிலைக்காமல் போய்விடுமா?

எது எப்படியானாலும் தன் இனத்தானை அனாதைபோல தெருவில் பிரேதமாக விட்டுவிட்டுப்போக மனம்வரவில்லை. அவனை நல்லடக்கம் செய்வது தன்னுடைய கடமை என்று எண்ணியபடி பிரேதத்தை தன் தோளில் தூக்கிக் கொண்டார்.

வயதான காரணத்தால் பிரேதத்தை தூக்கிக்கொண்டு நடப்பது மிகவும் சிரமமாயிருந்தது. எனினும் தன் பலத்தை திரட்டிக் கொண்டு தன் வீட்டை நோக்கி நடந்தார். வழியில் ஒன்றிரண்டு பேர் இவரைப் பார்க்காமலில்லை. ஆயினும் யாரும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. நாளை ஒருவேளை தங்களுக்கு இதேநிலை வந்தாலும் தங்களை இதுபோல அடக்கம் செய்யும்படி தோபித் இருக்க வேண்டுமே என்று நினைத்துக் கொண்டே அவரைக் கடந்து போய் விட்டனர்.

சிலர் மட்டும் கொஞ்சம் நின்று, “தோபித் உனக்கு மீண்டும் வேலை கிடைத்து விட்டது போலிருக்கிறதே கவனம். சர்க்கரோனுக்குள்ளும் சனகொர் பின் இரத்தத்தான் இருக்கிறது. அவன் சுபாவம் இன்னும் முழுமையாக வெளிப்படவில்லை. ஒருவேளை இதனிமித்தம் மீண்டும் உனக்கு தொல்லை வரலாம்” என்றார்கள்.

இன்னும் சிலர், “ஏனப்பா தோபித், உயிரோடிருக்கிறவனுக்காக ஒரு வன் தன் ஜீவனைக் கொடுக்க துணியலாம் அது நியாயம். ஆனால் நீயோ செத்தவனுக்காக சாகத் துணிந்திருக்கிறாயே, இதனால் யாருக்கு என்ன லாபம்” என்றனர்.

சிலர் வார்த்தை ஒன்றும் சொல்லாமல் பச்சாதாபத்தோடே தோபித்தை பார்த்துக் கொண்டே சென்றனர். என்றாலும் யாருமே அவருக்கு உதவி

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

செய்ய முன்வரவில்லை.

தனியொரு மனிதராகவே அந்த பிரேதத்தை சுமந்து சென்ற தோபித் அதை தன் வீட்டிற்குள் கொண்டு வந்து பின்புறம் கொண்டுபோய் அதை குளிப்பாட்டி சுத்தமாக்கி, மெல்லிய புதுத் துப்பட்டியினால் அவனைச் சுற்றி தன் வீட்டின் அறையொன்றில் அவனை பத்திரப்படுத்தி வைத்தார்.

பகலில் அவனை குழிதோண்டி அடக்கம் பண்ணுவது சிரமம். பல வீணான பிரச்சனைகளுக்கு ஆளாக நேரிடும். எனவே இரவில் அதைச் செய்வதுதான் உசிதம். எனவே, இரவுக்காக தோபித் காத்திருந்தார்.

தோபித் தன் வேலைகளை முடித்து ஆயாசமாக தன் வீட்டு வெளித் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது அவரது அண்டை வீட்டுக்காரர்கள் அவரை பரியாசம் செய்யும் முகமாக தாங்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசிக் கொள்கிற மாதிரி, “இதனிமித்தம் நான் கொலையுண்டு சாகவேண்டியிருக்கும் என்று முன்பு சொன்ன இவன் இப்போ பயப்படுகிறதில்லையே. முந்தி இதற்கு பயந்து மலைகளுக்கு ஓடிப்போன இவன் இப்போது தைரியமாக தெருவழியே பிரேதத்தை சுமந்து வந்து அதை தன் வீட்டறையில் வைத்திருக்கிறானே” என்றார்கள்.

தோபித் அதற்கு பிரதியுத்தரமாக, “வாழ்வதானாலும் மறைந்து கொள்வதானாலும் அது என்பாடு. என் காரியத்தின் கவலை என்னை சேர்ந்தது. நீங்கள் எனக்காக கவலைப்பட வேண்டாம். என்னை பற்றி விவாதிக்கவும் வேண்டாம்” என்றார்.

அன்றிரவிலே தோபித் தனியொருவனாக பீண்டும் அந்த பிரேதத்தை சுமந்து கொண்டு ஊருக்கு வெளியே அவனைக் கொண்டு போய் குழி தோண்டி அவனை யூத முறையிலே அடக்கம் செய்வித்தார்.

நியாயப்பிரமாண சட்டத்தின்படி பிரேதத்தை தொட்டவன் அந்த நாள் முழுவதும் தீட்டாயிருப்பான் என்றும் அவன் மறுநாள் வரை தன் வீட்டினுள் பிரவேசிக்கக் கூடாதென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதால் அடக்கம் பண்ணி வந்த பின்பு தோபித் தன் வீட்டிற்குள் நுழையாமல் வீட்டின் வெளி முற்றத்தில் சுவரோரமாகப் படுத்துக் கொண்டார். இரவில் அவருக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

நடைபெற்ற சம்பவங்களே மனதில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. மழை விட்டும் தூவானம் விடாத கதையாக சனகெரீப் மரித்ததுடன் எல்லாம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது என்று நினைத்திருக்க மறுபடியும் வீதியிலே பிரேதம் கிடந்தது அவரது மனதை வெகுவாக பாதித்திருந்தது.

கண்களைத் திறந்தபடியே அவர் படுத்திருக்க, திடீரென கண்களில்

திராவகத்தை ஊற்றியது போல ஒரு எரிச்சல் கண்களை திறந்து பார்க்க முயற்சி செய்தும் முடியவில்லை.

சுவற்றிலே கூடுகட்டியிருந்த அடைக்கலான் குருவிகள் அவர் கண்களில் எச்சமிட்டிருந்தன.

கண்கள் நெருப்பிட்டது போல பயங்கரமாக எரிந்தது. அனிச்சையாய் கண்களை விரல்களைக் கொண்டு பலமாய் கசக்கினார். கண்களில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வடிந்தபடியே இருந்தது.

மறுநாள் காலையில் அவரால் சுத்தமாக கண்கள் திறக்கமுடிய வில்லை. கண்கள் பந்து போல வீங்கியிருந்தது. காலையில் அவரை எழுப்ப வந்த அவரது மனைவி தோபித்தின் நிலையைக் கண்டு பயந்து விட்டாள்.

தன் மகனுடைய உதவியுடனும், மனைவியின் உதவியுடனும் கைத் தாங்கலாக வைத்தியரிடம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார் தோபித்.

வைத்தியர்கள் தாங்கள் அறிந்திருந்த எல்லா மருந்துகளையும் பயன் படுத்திப்பார்த்தும் அவர்களால் ஒன்றும் செய்யக்கூடாமல் போய் விட்டது.

எல்லா வைத்தியர்களும் கையை விரித்து விட்டார்கள். “இனிப் பார்வை திரும்ப சாத்தியமில்லை.”

எஞ்சியுள்ள தன் வாழ்க்கை முழுவதும் தான் ஒரு குருடனாகவே வாழ வேண்டுமே என்று எண்ணி தோபித் வெகுவாக கலங்கினார். தன் கண்களின் முன்பு இனி எப்போதும் இருள்தானே இருக்கும் என்ற எண்ணமே அவரை வெகுவாக வாட்டியது.

தவிரவும் இனி தானும் தன் குடும்பமும் எப்படிவாழும் என்றும் இனி தன்னால் மற்றவர்களுக்கு பாரமேயொழிய பயன் ஒன்றுமில்லையே என்றும் எண்ணி வருந்தினார்.

பிறருக்கு உதவி செய்வதே தன் வாழ்வின் குறிக்கோள் என்று வாழ்ந்து வந்த தோபித்தின் நிலை இப்படியானதை கேள்விப்பட்ட அவரது உறவினரும், சார்கெதோன் அரண்மனையில் பணியாளுமாயிருந்த அகியா கார் தோபித்தை பார்க்க வந்தான்.

அவன் வந்து தோபித்தை பார்த்த போது மிகவும் கலங்கிப்போனான். எனினும் அவன் தோபித்தின் கையை பிடித்துக்கொண்டு, “நீர் நம்பிக்கையா யிருந்த உம்முடைய தேவன் உம்மைக் கைவிடாதிருப்பாராக. நீர் உம்மு டைய இந்த நிலையைக் குறித்து வருந்த வேண்டியதில்லை. நீர் இவ்விடம் இருக்கும் காலம் வரைக்கும் நான் உம்மை போஷிப்பேன் என்று கர்த்தரு டைய ஜீவனைக் கொண்டு சொல்கிறேன்” என்று ஆணையிட்டான்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

அகியாகார் சொன்ன வார்த்தையின்படியே தோபித் எலிமாயிஸ் நாட்டிற்கு போகும் வரைக்கும் அவன் அவரை போஷித்து வந்தான்.

சில நாட்கள் சென்றபின்பு தோபித் தன் மனைவியை அழைத்து, 'பிறர் நம்மை போஷிக்க நாம் சும்மாயிருந்து உண்பது தகுதியானதல்ல.' என்றார்.

அதற்கு அவரது மனைவியான அன்னாள், "அப்படியானால் நான் என் கையின் பிரயாசத்தாலும் நாம் பிழைக்கும்படி ஸ்திரீகளுக்காக ஏதாகிலும் வேலை செய்கிறேன்," என்றாள்.

அப்பொழுது தோபித் தன் கையை அவள் தலையில் வைத்து ஆசீர்வதித்து, "நீ சொன்னபடியே செய் கர்த்தர் உன்னை ஆசீர்வதிப்பார்." என்றார்.

அதன்படியே அன்னாள் அந்த தேசத்தில் ஸ்திரீகள் ஒருசிலராய் சேர்ந்து நூல் நூற்கும் வீட்டில் பணிக்கு சேர்ந்து அங்கே நூல் நூற்று அந்த நூல்களை உடைகளை நெய்யும் நெசவாளர்களுக்கு விற்கும்படி கொடுத்து வந்தாள்.

அன்னாளுடைய கைத்திறமையையும், அவள் நூற்ற நூல்களின் தரத்தையும் கண்டு ஆச்சரியமடைந்த அவ்வீட்டார் அவளுக்கு சம்பளம் கொடுத்ததுமன்றி, அவளுக்கு ஒரு வெள்ளாட்டுக் குட்டியையும் பரிசாக அளித்தனர்.

அவள் அதை வீட்டிற்கு கொண்டு வந்தபோது தோபித் உள்ளறையில் முடங்கிப் படுத்திருந்தார்.

அன்னாள் தான் பெற்று வந்திருந்த ஆட்டுக்குட்டியை வெளி முற்றத்தில் கட்டிவைத்து விட்டு தன்னுடைய வீட்டுப்பணிகளை கவனிக்க பின்புறமாய் போயிருந்தாள்.

அப்பொழுது கட்டப்பட்டிருந்த அந்த வெள்ளாட்டுக்குட்டி கத்த ஆரம்பித்தது.

வெள்ளாட்டுக்குட்டியின் சப்தம் தன் காதில் விழுந்ததும், அடித்துப் பிடித்துக் கொண்டு எழுந்த தோபித் ஆச்சரியமடைந்து போனார். தன்னுடைய வீட்டில் மிருகஜீவன்கள் ஒன்றும் இதுவரையில்லாதிருந்தும் இப்போது ஆட்டுக் குட்டியின் சப்தம் கேட்பது எப்படி என்று சந்தேகம் கொண்டவராக தன் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து அமர்ந்தார்.

இப்போது இன்னும் தெளிவாக ஆட்டுக்குட்டியின் சப்தம் அவர் காதுகளில் விழுந்தது.

அன்னாள் வெளியே வேலைசெய்து சம்பாதிக்கப் போகிறாளேயா

னாலும் அவள் பெற்றுவரும் சம்பளம் நிச்சயம் ஒரு ஆட்டுக்குட்டியை வாங்கிவரப் போதுமானதல்ல. எனவே அவள் நிச்சயம் இந்த ஆட்டுக் குட்டியை திருடித்தான் வந்திருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தவராக, “வறுமை ஒரு மனிதனை எவ்விதம் கொடியவனாக மாற்றிவிடுகிறது,” என்று நொந்து கொண்டபடியே அன்னானை அழைத்தார்.

அவள் அவரிடத்தில் வந்தபோது, “இந்த வெள்ளாட்டுக்குட்டி எங்கே யிருந்து வந்தது? இது திருடினதோ? அப்படியானால் இதை அதன் சொந்தக் காரருக்கு திருப்பியனுப்பிவிடு. ஏனெனில் திருடினதைச் சாப்பிடுவது நமக்கு நியாயமல்ல..” என்றார்.

அதற்கு அன்னாள், “அது அப்படியல்ல. இந்த வெள்ளாட்டுக் குட்டி என் சம்பளத்தோடே என் கைத்திறமையை பாராட்டி மேலதிகமான வெகுமதியாக எனக்கு கொடுக்கப்பட்டது” என்றாள்.

ஆனாலும் தோபித்திற்கு நம்பிக்கை உண்டாகவில்லை. அவர் இந்த வெள்ளாட்டுக்குட்டியை அவள் திருடித்தான் இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானமாக நம்பினார்.

அவர் தன் மனைவியை நோக்கி, “உன்னிமித்தமாக எனக்கு வெட்கமும் வேதனையுமாக இருக்கிறது. நீ நியாயத்தையும் நீதியையும் விட்டு விலகி ஒரு ஆட்டுக்குட்டியினிமித்தம் பிரமாணங்களை விட்டு விலகினாயே. நீ விரைவாக இதை அதன் உரிமையாளரிடம் சேர்ப்பித்து விட்டு வா.” என்றார்.

அப்போது அன்னாளுக்கு மிகுந்த கோபம் உண்டாகி அதனால் அவள், “நீர் உம்முடைய பார்வைக்கே நீதிமானாயிருக்கிறீர். நீர் உம்மைத் தவிர வேறொருவரும் நீதிமான்களல்ல என்று எண்ணம் கொண்டிருக்கிறீர். உம்முடைய நியாயத்தையும், நீதியையும் கர்த்தர் தள்ளிவிடவில்லையா? நீர் இதுவரை பாராட்டின உம்முடைய தானங்களும், தர்மங்களும் எங்கே? இப்போதோ நீரும் உம்முடைய சகல காரியங்களும் வெளிப்பட நேர்ந்ததே,” என்றாள்.

அப்போது தோபித் மிகவும் துக்கமடைந்து, அழுது மனவேதனையோடே ஜெபம் பண்ணி, “இப்போதும் உமது பிரியத்தின்படி எனக்கு செய்யும், நான் என் இக்கட்டுகளுக்கு நீங்கி மண்ணாய்ப் போகும்படி என் ஆவியை எடுத்துக்கொள்ள கட்டளையிடும். நான் நிந்தனையான பொய் வார்த்தைகளைக் கேட்டு எனக்குள் மிகுந்த சஞ்சலத்தை அடைந்து கொண்டதினால் இனி நான் உயிரோடிருப்பதைப் பார்க்கிலும் சாவதே எனக்கு ஆதாயம்,” என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

அத்தியாயம்

2

மேதிய தேசத்திலுள்ள எக்பத்தானா என்ற ஊர். அளவில் சின்னதேயானாலும் மிகவும் பெயர் பெற்றிருந்த ஊர் இந்த எக்பத்தானா. இதின் ஜனங்களின் முக்கிய தொழில் ஆடுமாடுகளை மேய்ப்பது.

பெரிய மந்தை வைத்திருந்தவர்கள் பிரபுக்கள் எனப்பட்டார்கள். அதிகப்படியான ஆடுமாடுகளைக் கொண்டிருப்பதால் இவர்களுக்கு நிறைய வேலையாட்களும் தேவைப்பட்டார்கள். ஒரு முப்பது வேலையாள். ஒரு முன்னுறு கால்நடைகள் இருந்தால் அவனை அந்தக் காலத்தில் பிரபு என்பார்கள்.

எக்பத்தானாவில் இது போன்ற நிறைய பிரபுக்கள் இருந்தாலும், அவர்கள் எல்லாரைப் பார்க்கிலும் அதிக கால்நடைகளும், வேலையாட்களையும் கொண்டிருந்தவர் ரெகுவேல். இவர் யூதரேயானாலும் மேதியாவின் ஜனங்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தார். பட்டணத்தின் ஜனங்கள் எந்தவொரு காரியத்திலும் ரெகுவேலை முன்னிருத்திச் செய்வதை மரியாதையாக கருதினார்கள்.

ரெகுவேலுக்கு ஒரு மகள். பேர் சாராள் என்பது. பெயர்தான் சாராள். மற்றபடி அவள் வாழ்க்கை சந்தோஷமில்லாதது.

சாராளுக்கு திருமணம் செய்து வைக்க மிகவும் பிரம்மாண்டமான முறைகளிலே ஏற்பாடு செய்து, இதுவரை தனக்கு மரியாதை செலுத்தி வந்த ஜனங்களையும், பிரபுக்களையும் திருமணத்திற்கு அழைத்திருந்தார் ரெகுவேல்.

சாராளுக்கு முறையானவனும், தன் ஜனங்களுக்கு நடுவில் பெயர் பெற்றவனுமாகிய தன் இனத்தானில் ஒருவனையே ரெகுவேல் சாராளுக்கு நியமித்திருந்தார்.

திருமணக் கோலாகலம் முடிந்து, அன்றிரவு வந்திருந்த ஜனங்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் கூடாரங்களில் தங்கியிருந்தனர். அக்காலத்தில் திருமணவிருந்தை ஏழுநாள் கொண்டாடுவது யூதருக்கு வழக்கமாயிருந்தது.

ரெகுவேலின் மனமெங்கும் திருப்தியும், சந்தோஷமும் பெருகியிருந்தது. தன்னுடைய வாழ்க்கையில் கர்த்தர் தனக்கு பாராட்டின மேன்மையையும், கிருபையையும் தன் சந்ததியிடமும் தொடரச் செய்ய வேண்டுமென பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தார்.

ரெகுவேலின் மகிழ்ச்சியும் சந்தோஷமும் வெகுநேரம் நீடிக்கவில்லை.

சாராளும், அவள் புருஷனும் தங்கியிருந்த கூடாரத்திலிருந்து திடீரென எழுந்த ஓலமும், அதைத் தொடர்ந்து எழுந்த சாராளின் அழுகையின் குரலும்... ரெகுவேலை பீதியடைய வைத்தன.

வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தார். தன் மகளின் கூடாரம் நோக்கி ஓடினார்.

அதற்குள் வந்திருந்தவர்களில் ஏராளம் பேரும் கூட்டமாய் கூடி விட்டார்கள். யாவரும் கூடாரத்தை நெருங்கி அதனுள் பார்க்க...

-உறைந்து போனார்கள்!

மணமகன் தரையில் கதியற்றவனைப் போல கிடந்தான். அவன் கைகளும் கால்களும் கோணிக் கொண்டிருந்தது. கடைவாயில் இரத்தம் வழிந்து தரையில் தேங்கியிருந்தது. விழிகள் முகட்டு வளையில் நிலை குத்தியிருந்தன.

ஓடிப்போய் அவனை தூக்கிப் பார்த்த ஒருவன் உதட்டை பிதுக்கினான். 'மஹிம்..மரித்து விட்டான்.'

திருமணம் முடிந்து அதன் சந்தடி கூட மறையாத நிலையிலே.. மரணமா? அதுவும் மணமகன் மரணமா? என்ன நடந்தது? விசாரிக்க தருணமில்லை.. சாராள் மூர்ச்சையாகிக் கிடந்தாள்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

ரெகுவேல் குனிந்து தன் மருமகனைப் பார்த்து அவன் கழுத்து நெரிக் கப்பட்டிருப்பதை கண்டான்.

மணநாளிலேயே மரணம் சம்பவித்ததைக் குறித்து ஒவ்வொரு வரும் ஒவ்வொரு விதமாய் பேசிக் கொண்டார்கள். ஆனால் அதில் பெரும்பான்மையானவர்கள் பேசிக்கொண்ட கருத்து 'மணமகனாகிய பிள்ளையான் டான் சாராளால் தான் கழுத்து நெரித்துக் கொல்லப்பட்டிருக்க வேண்டும்.'

ஜனங்கள் பேசிக் கொண்டதை அறிந்த ரெகுவேலின் மனம் வெகுவாய் வேதனைப்பட்டது. என்றாலும் அவர் மனதிலும் சந்தேகம் இல்லாமலில்லை. " இது எப்படி நடந்திருக்க முடியும்?"

துக்கநாட்கள் நிறைவேறிய பிறகு, ரெகுவேல் தன் மகளை அழைத்து நடந்ததை அறியும்படி விசாரித்தார். இதனால் சாராளின் துக்கம் இன்னும் அதிகமாயிற்று.

அவள் தன் தகப்பனிடம் "கர்த்தர் நம்மிடையே நடக்கும் எல்லாவற்றிற்கும் சாட்சியாயிருக்கிறார். நாங்கள் கூடாரத்திலிருந்த போது அவர் என்னிடம் பிரவேசிக்கும் முன்பாக திடீரென்று அவரது கையும், காலும் இழுத்துக் கொள்ள அவரை யாரோ கழுத்தை நெரிப்பது போல உடலை உதறிக் கீழே விழுந்தார். அப்பொழுது நான் அவரை விடுவிக்கப் பிரயாசப்பட்டும் அது என்னால் கூடாமற்போயிற்று. அப்பொழுது நான் உதவிக்கு ஜனங்களை அழைக்கும்படி என் சப்தத்தை உயர்த்திக் கத்தினேன். என் கண்கள் இருளடைய, மயக்கமாகிவிட்டேன். பின்னே நடந்தது எனக்கு தெரியாது" என்றாள்.

அதன் பிறகு ரெகுவேல் தன் மகளிடம் வேறொன்றும் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை.

சில நாட்கள் கழித்து ரெகுவேல் தம் மந்தையை கவனிக்கும்படிக்கு போயிருந்தார். அப்பொழுது தன்னுடைய வேலைக்காரரில் சிலர் பேசிக் கொள்வது அவர் காதில் கேட்டது.

- சாராள் இந்த மணமகனை ஏற்கனவே விரும்பவில்லை. அதே சமயம் தன் தகப்பன் மேல் மிகுந்த பாசமும் உடையவளாதலால் அவரை தட்டவும் முடியவில்லை. எனவேதான், திருமணத்திற்கு சம்மதித்த போதும், தன் கையாலேயே அவள் தன் புருஷனைக் கொன்று போட்டிருக்கிறாள்.

- அது அப்படியல்ல. சாராளிடத்தில் ஒரு பொல்லாத ஆவி போக்கும் வரத்துமாயிருக்கிறது. அது அவள் இருதயத்தை நிரப்பி தன் புருஷனைத் தன் கையாலேயே கொல்லும்படி தூண்டி விட்டிருக்கிறது.

வேலைக்காரர்கள் பேசிக் கொள்வதை கேட்ட ரெகுவேல் மனம் உடைந்து போனார்.

தனக்கும் தன் குடும்பத்திற்கும் உண்டான இந்த நிந்தையை நீக்கவும், சாராளின் துக்கத்தை போக்கவும் அவளுக்கு மறுபடியும் திருமணம் செய்து வைக்கத் தீர்மானித்தார்.

வேலைக்காரிகள் சாராளின் வாழ்க்கையில் நேர்ந்த துக்கத்தைக் குறித்து பேசிக்கொண்ட காரயங்களை சாராளும் கேட்டான். அதினால் அவன் துக்கம் இன்னும் அதிகமாகி தன்னுடைய வேதனை குறித்துப் புலம்பிக் கொண்டேயிருந்தான்.

ஒருநாள் சாயங்கால வேளையில் ரெகுவேல் தன் மகளிடம் அவளுடைய மறுமணம் பற்றி பேசினார். “மகனே உன் துக்கம் கொடிய தென்று அறிவேன். உன் மேல் ஜனங்கள் பேசும் நிந்தையான வார்த்தையையும் கேட்டேன். தகப்பன் தன் பிள்ளைக்கு பொல்லாங்கை கற்பிப்பானோ. அவர்களுடைய வாழ்க்கை அழிந்து போக சம்மதிப்பானோ? அதினால் நான் தீர்மானித்து, உன் மேலும், உன்னிமித்தமாக நம் சந்ததியினர் மேலும் சுமத்தப்படும் நிந்தனைகள் நீங்கும்படி உனக்கு மறுமணம் செய்து வைக்க வேண்டியது என் கடமையாயிருக்கிறது” என்றார்.

“உம்முடைய நிந்தையையும் என்னுடைய நிந்தையையும் நீக்கும் படிக்கு நீர் செய்யும் எந்தவொரு காரியத்திற்கும் உமது மகளாகிய உமது அடியாள் கீழ்ப்படிகிறேன். மற்றபடி நான் குற்றவாளியல்ல.” என்றாள்.

அதன் பின்பு ரெகுவேல் எழுந்து தன் இனத்தாரிடத்தில் போய் தன் மகளின் திருமண காரியமாகப் பேசினார்.

“நம்முடைய இனத்தானில் என்னுடைய மகளுக்கு விவாகஞ் செய்யப் பாத்தியமுள்ளவன் இனியும் உண்டு என்று அறிவேன். உங்களுக்கு சம்மதியானால் அப்படிப்பட்டவன் வரட்டும் என் சந்ததி விளங்க எனக்கு மருமகனாகிற எவனுக்கும் நான் என் ஆஸ்தியைக் கொடுப்பேன்” என்றார்.

அப்பொழுது மூப்பரில் ஒருவன் எழுந்து, “மரிக்கப் போகிறவனுக்கு ஆஸ்தியினால் பலன் உண்டாகுமோ? விவாக நாளிலேயே தன் புருஷனை சாராள் கொலை செய்தாள் என்று நாங்கள் கேள்விப்படுகிறோமே” என்றான்.

அப்பொழுது ரெகுவேல் எழுந்து கூட்டத்தை கையமர்த்தி மிகுந்த வேதனையோடே, “அது அப்படியல்ல. அவன் தன் பலவீனத்தால் மரித்தான்” என்றார்.

அதன்பின்பும் இன்னும் அவன் அவர்களோடே அதிக நேரம் பேசி தன் இனத்தாரில் தனக்கு மிகவும் நெருங்கின முறையான மணமகன் ஒருவனைத் தன் மகள் சாராளுக்கு பேசி முடிவு செய்தான்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

ரெகுவேலின் இனத்தாரும் அவரது சாந்தமான பதில்களால் திருப்தியாகி பயம் விலகி சகஜமாக அவனிடத்தில் பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

சாராளின் திருமணம் மறுபடியும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஏராளமான பிரபுக்களும், ஜனங்களும் திரளாக அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

ரெகுவேல் தனிமையில் சென்று கர்த்தரிடம் முறையிட்டு, “என் மகளின் வாழ்க்கையை செழிக்கச் செய்யும். என் மேலும் என் சந்ததியினர் மேலும் சுமத்தப்பட்ட எல்லா பழிகளையும் நீக்கி உம் அடியானுக்கு இரக்கம் செய்யும்.” என்று மனமுருக வேண்டிக் கொண்டார்.

அன்றிரவில் அவன் மணமக்களை அழைத்து ஆசீர்வதித்து, “கர்த்தர் உன்னுடைய நிந்தையை நீக்கினார். உன்னை வேதனைப்படுத்தினவர்கள் வெட்கமடையும்படி கர்த்தர் உனக்கு தரப்போகும் நன்மை மேன்மையாயி ருப்பதாக, கர்த்தர் உன்னை சமாதானத்தோடே காக்கக்கடவர்” என்று சொல்லி அவர்களை அனுப்பி விட்டார்.

அன்றிரவிலே ரெகுவேல் தன் படுக்கையிலே படுத்திருந்த போது இதன் முன்பாக இதே போல திருமண வீட்டில் நடந்த அசம்பாவிதத்தை எண்ணி பயந்து கொண்டிருந்தார்.

அந்தச் சமயத்தில் மீண்டும் சாராளும் அவன் புருஷனும் பிரவேசித்திருந்த கூடாரத்திலிருந்து பயங்கரமான அலறல் சப்தமும், தொடர்ந்து சாராளின் அழுகைக் குரலும் கேட்டது.

பயத்தினால் பீதியுடன் வெலவெலத்துப்போன ரெகுவேல் திவிரமாக தன் படுக்கையை விட்டு எழுந்து கூடாரத்தை நோக்கி ஓடினான். ரெகுவேலைத் தொடர்ந்து சப்தத்தை கேட்ட ஜனங்கள் யாவரும், பிரபுக்களும் பின் தொடர்ந்து ஓடினார்கள்.

கூடார வாசலில் சாராள் மயக்கமாகியிருந்தாள். கூடாரத்தின் வெளியிலிருந்த தீவட்டி அணைந்து இருள் சூழ்ந்திருந்தது.

கூடாரத்தினுள்ளே அவர்கள் பயத்துடன் நுழைந்து பார்க்க.....

கைகளும் கால்களும் கோணிக்கொண்டு, கதியற்றவனைப் போல தரையிலே விழுந்து, கடைவாயின் ஓரத்தில் இரத்தம் வடிந்து தரையில் பரவியிருக்க, முகட்டு வளையை பார்த்தபடி கண்கள் நிலைகுத்தினவனாக....

- மணமகன் செத்துக்கிடந்தான்.

ஊர்ஜிதமாகிவிட்டது.

சாராள் தனக்கு கணவனாய் வருபவர்களை இரவோடிவரவாக

கொலை செய்து விடுகிறாள். அதுவும் எப்படி? தொண்டையை நெரித்து.. ஒரே மாதிரியான முறையில் கொலை செய்து விடுகிறாள். மறுநாள் ஒன்றும் தெரியாதவள் போல அழுகிறாள். கணவர்கள் மரணத்தில் சாராள் தவிர வேறு யாரும் இதை செய்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆனால்..

- ஏன் இப்படிச் செய்ய வேண்டும்? காரணம்தான் தெளிவாக தெரிய வில்லை.

ஜனங்கள் சாராளைக் கண்டு பயந்தார்கள்.

அவர்கள் சாராள் தான் கொலைகாரி என்று நினைத்தற்கும், அவளைக் கண்டு பயந்ததற்கும் நியாயம் இல்லாமலில்லை.

ஒன்றா இரண்டா ஏழு திருமணங்கள் நடைபெற்று ஏழு கணவர்களும் இப்படியே ஒன்று சொன்னாற்போல் முதல் நாளிலேயே மரணமடைந்தால் யார்தான் அதை இயற்கை என்று நம்புவார்கள்?

“ஒரு ஆணை அதுவும் தன் கணவனையே, கொடுமான முறையில் கொலை செய்கிறாள் என்றால் அவள் எப்படிப்பட்டவளாக இருக்க வேண்டும்?”

இதனிமித்தமாகத் தான் ஜனங்கள் சாராளைக் கண்டு பயந்தார்கள். சாராள் எதிரே வந்தால் சுவரை தேய்த்துக் கொண்டு ஒதுங்கிப் போனார்கள். சிலருக்கு கால்கள் பின்னிக் கொண்டு நடக்கமாட்டாமல் விழுகிற மாதிரி ஏறத்தாழ ஓடினார்கள். குறிப்பாக சாராளின் உறவுக்கார ஆண்கள் அதிகமாக பயந்தார்கள். அதிலும் அவளுக்கு முறையானவனாயிருந்தால் எங்கே அடுத்த குறி தானாயிருக்குமோ என்று பயந்தே தலைமறைவானார்கள்.

சாராளின் தகப்பன் ரெகுவேல் கூட தன்னை சந்தேகப்படுவது போல சமயங்களில் சாராளுக்குப் பட்டது. உண்மையும் அதுதான். சாராளுக்கு ஏழு முறை திருமணம் செய்து வைத்தும் ஒருவரும் நிலைக்காதது ரெகுவேலின் மனதின் ஓரத்தில் கூட சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது சாராளை கண்டு பேசுவதை ரெகுவேல் ஏறத்தாழ நிறுத்தியிருந்தார்.

“என்ன நடக்கிறது? ஏன் இப்படித் தன் வாழ்க்கையில் மாத்திரம் நடக்கிறது?” என்று ஒன்றும் புரியாமல் தன்னைத் தானே நொந்து கொண்டாள் சாராள்.

சாராளின் கணவர்களின் சாவுக்கு உண்மையான காரணம் ஒரு பிசாசு. ஆஸ்மோதேயு என்னும் ஒரு துஷ்டப்பிசாசு. இதுதான் சாராளை திருமணவாழ்க்கை வாழ்வொட்டாமல் தடைசெய்து கொண்டிருந்தது.

திருமணமான அன்று இரவில் சாராளுக்கு மயக்கத்தை ஏற்படுத்தி,

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

அவள் நினைவுகளை மழுங்கடித்துவிட்டு அவள் கணவனின் கழுத்தை நெரித்து... கொலை செய்வது இந்தப் பிசாசுதான்... ஆனால் இது யாருக்கும் தெரியாது.

சாரானைக் குறித்த பீதியும், வதந்திகளும் அந்த தேசத்தின் பகுதி களில் வெகு பிரசித்தம். ஜனங்கள் வழக்கம் போலப் பல கதைகளை புனைந்து அதை உலாவ விட்டார்கள். சாராள் இரவில் பிணம் தின்பதாகவும், இரவில் அவள் ஓநாயாக மாறிவிடுவதாகவும் கூட கதைகள் இருந்தன. எல்லா தேசங் களிலும் எல்லாக் காலங்களிலேயும் வதந்திகளுக்கு மாத்திரம் தனி செல் வாக்கு உண்டு இல்லையா? யூதா மாத்திரம் இதற்கு விதிவிலக்கா என்ன?

சாராள் பற்றி செய்திகள் நாளுக்கு நாள் காட்டுத் தீ போல ஜனங்க ளுக்குள் பரவியது. தீயை விட வேகம் வதந்திக்குத் தான் உண்டு.

ஒவ்வொன்றையும் கேள்விப்பட்ட சாராள் உள்ளுக்குள் அதிகமாக உடைந்து போனாள். இப்போதெல்லாம் யாரிடமும் பேசுவதைக் கூட நிறுத்திக் கொண்டாள். உம்மென்று மூலையில் முடங்கிக் கொண்டாள்.

ஆனால் அதுவும் கூட ஒரு சூனியக்காரியின் ரூபமாகத் தான் சுற்றி யிருந்தவர்களுக்கு தெரிந்தது.

சில சமயங்களில் தன்னுடைய வேலைக்காரிகள் ஒழுங்காக வேலை செய்யாததினிமித்தம் சாராள் கடிந்து கொள்ள நேரிட்டால் கூட வேலைக்கா ரிகள் அவளைப்பார்த்து, "நீ உன் புருஷர்களை.. தொண்டையை நெரித்துக் கொல்லுகிறாய் அல்லவா? நீ ஏழு பேருக்கு வாழ்க்கைப் பட்டும் அவர்களில் ஒருவன் மூலமாகவேனும் நீ பிரயோஜனம் அடையவில்லையே? அப்படியி ருக்க நீ எங்களை கடிந்து கொள்வானேன்? அவர்கள் செத்தார்களேயாகில் நீயும் அவர்கள் பிறகே போக வேண்டியதுதானே. நாங்கள் உன்னிடத்தில் ஆணாவது பெண்ணாவது பிறக்கிறதைக் காணாதிருப்போமாக.." என்றார் கள்.

சாராள் இதைக் கேட்டபோது மிகவும் மனம் உடைந்து போய் விட் டாள்.

"இனி நான் வாழ்ந்திருக்க அவசியம் என்ன? என் மரணம் ஒன்று தான் என்னை சந்தோஷப்படுத்த முடியும்." என்று சொல்லி தற்கொலை செய்து கொள்ள மனதானாள்.

அவள் நான்கு கொண்டு சாகத் திட்டம் செய்து அதை நிறைவேற்ற சமயம் பார்த்திருக்கையில் அவள் தகப்பனாகிய ரெகுவேலின் முகத்தை கண்டு மனம்மாறி, "நான் என் தகப்பனுக்கு ஒரே மகள். நான் இதை செய்தே

னேயாகில் அவருக்கு இது பெரிய நிந்தையாகும். அவரது நரமயிரை சஞ்சலத்தோடே பாதாளத்தில் இறங்கப் பண்ணிய பாவியாகி விடுவேனே...” என்று சொல்லி ஒவ்வொரு முறையும் தன் முயற்சியைக் கைவிட்டாள்.

சிலருக்கு கடைசியாகத் தான் தேவனை தேட மனம் வரும். அது போல எல்லாவற்றிலும் மனம் சோர்ந்து போன சாராள் இறுதியாக தன்னுடைய தேவனை நோக்கிப் பார்க்க மனதாகி, பலகணியண்டையில் நின்று ஜெபம் பண்ணினாள்.

அவள் தன் கண்களை வானத்தை நோக்கி ஏறெடுத்து, “கர்த்தராகிய என் தேவனே, நீர் ஸ்தோத்தரிக்கப்பட்டவர். மகத்துவமுள்ள உமது பரிசுத்த நாமமும் என்றென்றைக்கும் துதிக்கப்படக்கடவது. உமது கிரியைகள் யாவும் சதாகாலமும் உம்மை ஸ்தோத்தரிக்கக்கடவது. இப்போதும் கர்த்தாவே, என் கண்களையும் என் முகத்தையும் உம்மை நோக்கி ஏறெடுக்கிறேன். நான் இனி நிந்தையான வார்த்தைகளைக் கேளாதபடி பூமியிலிருந்து என்னை விடுவிக்க கட்டளையிடும். நான் புருஷ சஞ்சாரப் பாவங்களால் தீட்டுப்படாமல் சுத்த மாயிருக்கிறேனென்றும், இந்த சிறையிருப்பின் தேசத்தில் என் பெயரை யாவது என் தகப்பனுடைய பெயரையாவது நான் கறைப்படுத்திக் கொள்ளாமல் இருக்கிறேன் என்றும் தேவரீர் அறிவீர். நான் என் தகப்பனுக்கு ஒரே குமாரத்தி. அவருடைய சுதந்திரத்திற்கு உடையவளாகும்படிக்கு இல்லை. அன்றியும் நான் ஒரு புருஷனுக்கு வாழ்க்கைப்படத் தக்கதாக என் தகப்பனுக்கு நெருங்கின சகோதரனாகிலும், சகோதரனின் குமாரனாகிலும் இல்லை. இதற்குள்ளே எனக்கு ஏழு புருஷர்கள் செத்துப் போனார்கள். நான் இனி உயிராடிருப்பது என்னத்துக்கு? என்னை கொண்டு போட தேவரீர்க்கு சித்தமில்லாதே போனால் இனிமேலாவது நான் நிந்தையான வார்த்தைகளைக் கேளாதபடிக்கு என்னை கண்ணோக்கவும் எனக்கு இரக்கஞ் செய்யவும் கடாட்சித்தருளும்.” என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

சாராள் தன் தேவனை நோக்கி முறையிட்டு வேண்டிக்கொண்டது. சரியாக தோபித் தன் வாழ்க்கையை சபித்து தன் மனைவியினிமித்தம் மனமடிவாகி தேவனை நோக்கி ஜெபித்த அதே நேரமாயிருந்தது.

கர்த்தர் இவர்கள் இருவருடைய ஜெபங்களையும் கேட்டார்.

மனிதர்களை குணமாக்குவதற்காக நியமிக்கப்பட்ட தேவதூதனாகிய ராபாயேலை கர்த்தர் அழைத்து, அவர்கள் இருவரையும் குணமாக்க கட்டளையிட்டார்.

தோபித்தின் கண்களில் படர்ந்துள்ள வெள்ளைப் படலத்தை உரித்துப் போட்டு அவரை மறுபடியும் நல்ல பார்வையுள்ளவராக்கவும், சாராளை

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

துன்பப்படுத்தும் ஆஸ்மோதேயு என்னும் பிசாசை கட்டிப்போட்டு அவளை விடுவிக்கவும், அவளை தோபித்தின் மகன் தொபியாவுக்கு வாழ்க்கைப்படுத்தவும் கட்டளை பெற்ற ராபாயேல் அதன்படியே அவர்களிடத்தில் வந்தான்.

தோபித்தின் குமாரன் தொபியா சாராளுக்கு முறையானவர்களில் கடைசியாக மீந்திருப்பவன். அவளை விவாகம் செய்யும் பாத்தியம் இனி தொபியா ஒருவனுக்கு மாத்திரமே உரியது.

தன் ஜெபத்தை சாரான் முடித்து வீட்டிற்குள் பிரவேசித்த அதே நேரம் தோபித்தும் தன்னுடைய ஜெபத்தை முடித்து வீட்டிற்குள் பிரவேசித்தார்.

வறுமையும், வியாதியும் வாட்ட இனி வாழ வழி என்னவென்று யோசித்தபடி வெளியே திண்ணையில் அமர்ந்திருந்த தோபித்துக்கு திடீரென ஒரு விஷயம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

தான் வாழ்ந்திருந்த காலத்தில் தான் சேர்த்து வைத்த பணத்தை பாதுகாத்து தரும்படி மேதியாவிலுள்ள ராகேசிலிருக்கும் தன்னுடைய உறவினனும் நண்பனுமான காபயேல் என்பவரிடம் ஒப்படைத்திருந்தது அவர் ஞாபகத்தில் பளிச்சிட்டது.

“நானோ மரணத்தை விரும்பும் வயதிலும், மனநிலையிலும் இருக்கிறேனே எனக்கு நான் சேர்த்து வைத்த பணம் என்னத்துக்கு? எனவே நான் மரிக்கும் முன் இதை என் மகன் தொபியாவுக்கு அறிவிக்க வேண்டும். என்னை வருத்தும் வருத்தங்கள் என் மகனையும் வருத்தாதபடிக்கு அவனுக்கு இந்தப் பணம் உதவும்” என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு தன் மகனாகிய தொபியாவை அழைத்துப் பேசினார்.

“என் மகனே நான் மரிக்கும் போது நீ என்னை அடக்கம் செய்ய வேண்டும். எனக்குப் பின்னும் நீ உன் தாயை மறந்துவிடாமல் அவளை கனம் பண்ணி அவளை போஷிக்க வேண்டும். அவள் நீ கர்ப்பத்திலிருந்த போது உனக்காக அவள் பலவித மோசத்துக்குட்பட்டாள் என்பதையும் நினைவில் வைத்துக் கொள்.” என்று இன்னும் பலவிதமான அறிவுரைகளை தன் மகனுக்கு சொன்ன தோபித், “கடைசியாக நான் உன்னை அழைத்தற்கு முக்கியமான முகாந்திரம் ஒன்று உண்டு. மேதியாவிலிருக்கிற ராகேசிலிருக்கும் காபிரியாவின் குமாரன் காபயேல் என்பவனிடம் நான் சேர்த்த பணத்தில் பத்து தாலந்து வெள்ளியை ஒப்படைத்திருக்கிறேன். அதை நீ சுதந்தரித்துக் கொள்ளும்படி இப்போது இதை நான் உனக்கு அறிவிக்கிறேன். என் மகனே, நாம் தரித்திரர் ஆனதைக் குறித்து பயப்படாதே. நீ தேவனுக்குப் பயந்து எல்லாப் பாவங்களையும் விட்டு விலகி அவருக்குப் பிரியமானதை செய்வாயாகில்

நீ உலகப்பொருள் இல்லாதிருந்தாலும் பக்தி விசுவாசத்தில் பெரிய ஆஸ்தி மானாய் இருப்பாய். இதுவே நிலையான ஆஸ்தி” என்றார்.

அதற்கு தோபித்தின் மகன் தொபியா பிரதியுத்தரமாக, “தகப்பனே, நீர் எனக்கு கட்டளையிட்ட யாவற்றையும் செய்ய நான் கவனமாயிருப்பேன். ஆனாலும் நீர் சொன்ன காபயேலை நான் அறியேன். அவரிடம் நான் அந்தப் பணத்தை வாங்குவது எப்படி?” என்று கேட்டான்.

தோபித் அவனிடம் தன் கைச்சீட்டைக் கொடுத்து, “உன்னோடே வழித்துணையாய் வரும்படி ஒரு ஆளை நியமித்துக்கொள். நான் உயிரோ டிருக்கும் மட்டும் அவனுக்கு சம்பளம் கொடுப்பேன். நீ போய் பத்திரமாக அந்தப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு வா” என்றான்.

அப்பொழுது தொபியா தனக்கு வழித்துணையாக சம்பளத்திற்கு வைத்துக் கொள்ளும்படி ஒரு ஆளைத் தேடி கடைசியில் மலைகளுக்கு போகும் பாதையில் ஒரு மனிதனை கண்டுபிடித்தான். அந்த மனிதன் வாட்ட சாட்டமாகவும், கண்ணியமானவனாயும் தோன்றினான்.

தொபியா அவனைக் கண்டு அவனிடம் பேசி, ‘என்னுடன் வழித் துணையாக வர சம்மதமா?’ என்றான்.

அதற்கு அவன், “சம்மதம் தான்” என்றான். அந்த மனிதன்-

தேவனால் அனுப்பப்பட்ட தூதனாகிய ராபாயேல்.

அத்தியாயம்

3

தனக்கு முன்பாய் நிற்பது தேவதூதன் என்று அறியாத தொபியா, தூதனைப் பார்த்து, “மேதியாவிலுள்ள ராகேஸ் பட்டணத்துக்கு நீ என்னோடே கூட வரமுடியுமா? அவ் விடங்களை நீ நன்றாக அறிவாயா?” என்றான்.

அதற்கு ராபாயேல் என்ற தூதன், “உன்னோடே கூட வருவேன். வழியும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நம் முடைய சகோதரனாகிய காபயேல் என்பவனிடத்தில் நான் இதற்கு முன் தங்கியதும் உண்டு” என்றான்.

காபயேல் பெயரைக் கேட்டதும் தொபியாவுக்கு அதிக சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. “நானும் காபயேலைச் சந்திக்கத்தான் செல்கிறேன். அவர் இன்னும் அங்கேதான் இருக்கிறாரா?”

தூதன், “ஆம். நலமாக இருக்கிறார்.” என்றான்.

“நண்பனே, நான் போய் இதை என்னுடைய தகப்பனாரிடத்தில் அறிவித்து திரும்பி வருகிறேன். நான் வரக் காத்திரு”

“நீ போய் தாமதிக்காமல் திரும்பி வா. நான் உனக் காக இங்கேயே காத்திருப்பேன்”

தொபியா விரைவாக தன்னுடைய வீட்டுக்குத்

திரும்பினான். உள் முற்றத்தில் தன் தந்தையார் அமர்ந்திருக்கிறதைக் கண்டு அவர் அருகில் போய், “இதோ, என்னோட கூட பிரயாணம் செய்யத்தக்க ஒருவனைக் கண்டுபிடித்தேன். அவன் நல்லவனும், பலசாலியுமாகத் தோன்றினான்.” என்றான்.

அதற்கு தோபித் தன் மகனைப் பார்த்து, “நல்லதுதான். ஆனாலும் அந்த மனிதன் எந்த கோத்திரத்தான் என்றும் உன்னோடே பயணம் வர உண்மையுள்ளவனா என்றும் நான் சோதித்து அறியும்படி அவனை என்னிடத்தில் அழைத்துக் கொண்டு வா.” என்றார்.

அதன்படியே தொபியா மறுபடியும் ராபாயேலிடத்தில் திரும்பிப் போய் அவனை அழைத்துக்கொண்டு தன் தகப்பனிடத்தில் வந்தான். ராபாயேல் தோபித்தை கண்டபோது இருவரும் நலன் விசாரித்துக் கொண்டார்கள். பின்னர் தோபித் தூதனாகிய ராபாயேலை நோக்கி, “நீ எந்தக் கோத்திரத்தான்? நீ எந்த சந்ததியான்? இதை எனக்கு சொல்” என்றார்.

அதற்கு ராபாயேல், “சந்ததியையும் கோத்திரத்தையும் அறிவது இப்பொழுது உனக்கு முக்கியமா? அல்லது உன்னுடைய மகனுடன் துணை போவது முக்கியமா?” என்றான்.

“என் மகனுடன் துணை போவதுதான் முக்கியம் என்றாலும் இது பணம் சம்பந்தமான காரியமாயிருப்பதால் நான் உண்மையுள்ளவனையும், தெரிந்தவனையும் தேடுகிறேன். இது தவறல்லவே. எனவேதான் உன்னுடைய கோத்திரத்தையும் சந்ததியையும் அறிய விரும்புகிறேன்.”

“நான் உன்னுடைய சகோதரரில் ஒருவனாகிய பெரிய அனனியாவின் குமாரன் அசரியா” என்றான் ராபாயேல். (அனனியா என்பதற்கு கர்த்தருடைய அருள் என்றும், அசரியா என்றால் கர்த்தருடைய சகாயம் என்று பொருள்படும். எபிரேய மொழியில் இவைகள் விவரிக்கப்படும் போது கர்த்தருடைய அருளால் உனக்கு சகாயம் செய்ய வந்த தூதன் என்றும் சிலேடையாகப் பொருள்படும்படி பேசினார்)

தோபித் அவனை நோக்கி, “நான் உன்னை விசாரித்தது குறித்து நீ விசனம் கொள்ளாதே. நீ என் சகோதரன். நல்ல யோக்கியமான வம்சத்தை சேர்ந்தவன். பெரிய செமாயாவினுடைய குமாரன் அனனியாவையும், யாதானையும் அறிவேன். கர்த்தரை தொழுதுகொள்ளவும், தசம்பாகங்களை செலுத்தவும் நாங்களெல்லாம் அக்காலத்தில் ஒன்றாகத்தான் போவோம். நம் முடைய சகோதரரில் பலர் வழிவிலகிப்போன போது கூட அவர்கள் வழி மாறவில்லை. அப்படிப்பட்ட வம்சத்தில் பிறந்த நீ உண்மையிலேயே நல்லவன். இப்பொழுது சொல் நான் உனக்கு எவ்வளவு சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும்? நாள் ஒன்றுக்கு ஒரு வெள்ளிக்காசையும், என் மகனுடைய வழிச் செல

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

வுக்கு ஒப்பந்தமான உனக்கு தேவைப்படும் செலவையும் கொடுக்கட்டுமா? அன்றியும் நீங்கள் சுகமாகத் திரும்பி வரும்போது நான் இன்னமும் கொஞ்சம் உனக்கு கூட்டிக் கொடுப்பேன்” என்றான்.

அந்தப்படியே ராபாயேலும் சம்மதிக்க இருவரும் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார்கள்.

தொபியா தன் பிரயாணத்துக்கு ஆயத்தமாகி புறப்படுகையில் தோபித் அவனை ஆசீர்வதித்து, “நீ இவனுடனே கூட புறப்பட்டுப்போ. பரலோகத்தில் வாசம் பண்ணுகிற தேவன் தாமே உங்கள் பிரயாணத்தை சுகமாய் வாய்க்கப் பண்ணுவாராக. அவருடைய தூதன் உங்களுடனே வருவாராக” என்றான்.

தொபியாவும் கர்த்தருடைய தூதனாகிய ராபாயேலும் பிரயாணம் புறப்பட்டார்கள். அவர்களுடனே கூட தொபியா பிரியமாய் வளர்த்து வந்த அவனுடைய நாயும் போயிற்று.

ஆனால் மகனை பயணம் அனுப்பி விட்டதில் அவன் தாயாகிய அன்னாளுக்குக் கொஞ்சமும் விருப்பமில்லை.

அன்னாள் தன் புருஷனாகிய தோபித்தை நோக்கி, “நீர் நமது மகனை அனுப்பி விட்டதென்ன? நமக்கு வயதான காலத்தில் அவன் தானே ஊன்று கோல். பணத்தோடு பணத்தை கூட்டிச் சேர்க்க வேண்டும் என்கிற பேராசை உம்மையும் பற்றிக்கொண்டதா? நம்முடைய பிள்ளைக்குப் பணம் எம்மாத் திரும்? குப்பையை போலத்தானே. நாம் பிழைத்திருக்கும்படி கர்த்தர் அருளின இவ்வளவு ஆஸ்தி நமக்குப் போதாதா?” என்றும் புலம்பினாள்.

அதற்கு தோபித், “கவலைப்படாதே, அவன் வெகுவிரைவில் சுக பத்திரத்தோடே திரும்பி வருவான். உன் கண்களே அவனைக் காணும். நல்ல தேவதூதன் ஒருவன் அவனோடே வழித்துணையாகப் போவான்” என்று அவளை தேற்றினான். அதைக்கேட்டு அன்னாள் ஆறுதலடைந்து தன் அழுகை அமர்ந்து ஓய்ந்தாள்.

தொபியாவும், தூதனும் பிரயாணமாகப் போகும் போது சாயங்கால வேளையில் டைகிரிஸ் நதியாண்டையில் வந்து சேர்ந்தார்கள். தொபியா நதியைக் கண்டவுடனே தன்னுடைய களைப்புத் தீர அதில் குளிக்க விரும்பினான். தொபியா குளிக்கும்படி தண்ணீரில் இறங்கினபோது தூதன் கரையிலேயே நின்று கொண்டான்.

தொபியா தண்ணீரில் இறங்கியவுடனேயே நதியிலிருந்த ஒரு பெரிய மீன் அவன் மேல் பாய்ந்தது. அதை எதிர்பாராத தொபியா நிலை தடுமாறினான். அப்பொழுது கரையிலிருந்த ராபாயேல் அவனை நோக்கி,

“தொபியாவே விடாதே. அந்த மீனைப்பிடி” என்றான்.

அப்படியே தொபியா அந்த மீனைப் பிடித்து கரையின்மேல் வீசியெறிந்தான். பின்பு ராபாயேல் “நீ இந்த மீனைப் பிளந்து அதன் இரத்தாசயத்தையும், கல்லீரலையும் அதன் பிச்சுப்பையையும் அறுத்து பத்திரப்படுத்தி வை” என்றான்.

தொபியா தேவதூதனாகிய ராபாயேல் தனக்கு கற்பித்தபடியே செய்தான். பின்பு அவர்கள் அந்த மீனைப் பொரித்து சாப்பிட்டார்கள்.

பின்பு அவர்கள் இவருவரும் பிரயாணமாய் எக்பத்தானாவுக்கு சமீபமாய் சேருமட்டும் போனார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு பயணமாய்ப் போகும் வழியில் தொபியா ராபாயேலை நோக்கி, “சகோதரனாகிய அசரியாவே, அந்த மீனுடைய கல்லீரலும், பிச்சுப்பையும், இரத்தாசயமும் என்னத்திற்கு உதவும்?” என்றான்.

அதற்கு அவன், “பிசாசினாலாவது பொல்லாத ஆவியினாலாவது வியாதிப்படுகிற ஆணுக்காகிலும், பெண்ணுக்காகிலும் எதிரே அவைகளை எரித்தால் அதனால் உண்டாகும் புகையினால் அவர்கள் அந்த ரோகம் நீங்கி குணமாவார்கள். அந்த மீனின் பிச்சோவென்றால் வெள்ளைப்படலம் படர்ந்த கண்களையுடையவனுக்கு பூச உதவும். அதை பூசினால் அவன் சொஸ்த மடைவான்” என்றான்.

அவர்கள் ராகேசுக்கு சமீபமாய் வந்தபோது ராபாயேல் என்ற தேவதூதன் தொபியாவை நோக்கி, “சகோதரனே, நாம் இன்றைக்கு இரவில் ரெருவேல் என்பவனின் வீட்டில் தங்குவோம். அவன் உன்னுடைய இனத்தான். அவனுக்கு சாரான் என்கிற பெயரையுடைய ஒரு குமாரத்தியிருக்கிறான். அவனை உனக்கு மனைவியாகக் கொடுக்கும்படிக்கு அவனிடம் நான் பேசுகிறேன். ஏனென்றால் அவனை திருமணம் செய்கிற பாத்தியம் உனக்கேயுரியது. அவள் இனத்தாரில் நீ ஒருவன் மாத்திரமே இருக்கிறாய். அந்த வாலிப ஸ்திரீ ரூபவதியும் புத்திசாலியுமானவள். ஆகையால் நீ என் பேச்சுக்கு செவிகொடு. நான் இதைக் குறித்து அவள் தகப்பனிடம் பேசவேன்” என்றான்.

தொபியாவோ இதற்கு ஒன்றும் பதிலாக சொல்லவில்லை. எனவே மீண்டும் ராபாயேல் தொடர்ந்து தொபியாவை நோக்கி, “நாம் ராகேசிலிருந்து திரும்பி வரும்போது திருமணத்தை நிறைவேற்றுவோம். மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின்படி அவளை வேறே எவனுக்கும் திருமணம் செய்து கொடுக்கக்கூடாது என்று அறிவேன். அதை மீறியும் செய்து கொடுத்தால் மரணத்துக்கு ஏதுவாயிருப்பான். ஏனெனில் அவள் சுதந்திரம் உனக்கே உரியதன்றி வேறே யாருக்கும் உரிமையானதில்லை” என்றான்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

அப்பொழுது தொபியா தேவதூதனாகிய ராபாயேலை நோக்கி, “சகோதரனாகிய அசரியாவே, அந்தப்பெண் ஏழு புருஷருக்கு வாழ்க்கைப் பட்டாள் என்றும் அவர்கள் யாவரும் அன்றிரவிலேயே தங்கள் படுக்கையிலேயே மாண்டு போனார்கள் என்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். நானோ என் தகப்பனுக்கு ஒரே மகன். நான் அவளைத் திருமணம் செய்தால் முந்தினவர்களைப் போல நானும் செத்துப் போவேனோ என்று பயப்படுகிறேன். ஒரு பிசாசு அவள் மேல் ஆசை வைத்திருக்கிறதாம். அந்தப் பிசாசு அவளைத் திருமணம் செய்கிறவர்களுக்கு தீங்கு செய்து கொண்டு விடுகிறதாம். ஆகையால் நான் செத்துப் போய் என் தாய் தந்தையரின் ஜீவனை என்னிமித்தமாய் உண்டாகும் மனவேதனையுடன் பாதாளத்தில் இறங்கப்பண்ணுவேனோ என்று பயப்படுகிறேன்” என்றான்.

அப்பொழுது ராபாயேல் “தொபியாவே, உனக்கு ஞாபகமில்லையா? உன் தகப்பன் உனக்கு உன் இனத்திலேயே பெண்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லவில்லையா? என் வார்த்தையை கேள். அவள்தான் உனக்கு மனைவியாகப் போகிறாள். பிசாசையெல்லாம் நீ ஒரு பொருட்டாக எண்ணாதே. நடக்கப்போகிறதை நான் உனக்கு சொல்லுகிறேன் கேள்” என்றான்.

“சொல்லும்”

“இன்றிரவிலே அவள் உனக்கு மனைவியாக கொடுக்கப்படுவாள். நீ பள்ளியறையில் பிரவேசிக்கும் போது தூப அக்கினியைக் கொண்டுபோய் அதின்மேலே இந்த மீனின் இரத்தாசயத்தையும், கல்லீரலையும் போட்டு புகைத்து எரிக்க வேண்டும். அப்போது இதை முகர்ந்தவுடனேயே நான் உனக்கு ஏற்கனவே சொல்லியிருந்த மாதிரி அந்தப் பிசாசு ஓடிப்போய் இனி ஒருபோதும் அவளிடத்திலோ உன்னிடத்திலோ வராமலிருக்கும். அதன் பின்பு நீங்கள் இருவரும் எழுந்திருந்து தயாபரராகிய தேவனை நோக்கி கூப்பிடுங்கள். அவர் உங்களை இரட்சித்துக் காப்பாற்றி உங்கள் மேல் தயவாயிருப்பார். நீ ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம். அவள் ஆதி முதல் உனக்கே குறிக்கப்பட்டவளாயிருக்கிறாள். அவள் மூலம் தான் உன் சந்ததி விளங்கும்” என்றான்.

தொபியா இந்த வார்த்தைகளை கேட்டபோதே சாராளை காணாதிருந்தும் அவளை நோக்க ஆரம்பித்தான். அவன் இருதயம் அவள் மேல் மிகவும் பற்றுதலாயிற்று. ஆனாலும் உள் மனதில் இதற்கு முன்பு அவளைத் திருமணம் செய்திருந்த ஏழு புருஷரும் திருமணம் முடிந்த இரவே மரணம்டைந்திருந்த செய்தி அவனை பயப்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தது.

பின்பு தொபியாவும், ராபாயேலும் எக்பத்தானாவுக்கு வந்து ரெகு

வேலின் வீட்டில் போய் சேர்ந்தார்கள். சாராள் அவர்களுக்கு எதிர்ப்பட்டு அவர்களது சுக நலன்களை விசாரித்தாள்.

பின்னர் சாராள் அவர்களை தன் வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றாள்.

தொபியாவை கண்ட சாராளின் தகப்பன் ரெகுவேல் ஆச்சரியமடைந்தான். காரணம், தொபியாவின் சாயல் அவனுடைய தகப்பனாகிய தோபித்தின் சாயல் போலவே இருந்தது. எனவே, ரெகுவேல் தன் மனைவியாகிய என்னாளை நோக்கி, “பார் இந்த இளைஞன் என் நெருங்கிய உறவினனாகிய தோபித்தின் சாயலாக இருக்கிறான். தோபித் இளைஞனாயிருந்த போது இவனைப் போலவேயிருந்தான்.” என்றான்.

பின்னர் ரெகுவேல் இளைஞர்கள் இருவருக்கும் முன்பாக அமர்ந்து அவர்களை விசாரித்தான்.

“சகோதரரே, உங்களைக் கண்டால் மிகுந்த தொலைவிலிருந்து வந்தவர்கள் போல காணப்படுகிறது. நீங்கள் எவ்விடத்தார்?”

அவர்கள் அவனுக்கு மறுமொழியாக, “நாங்கள் நினைவேப் பட்ட ணத்தில் சிறைப்பட்டிருக்கிற நப்தலியின் புத்திரரை சேர்ந்தவர்கள்.” என்றான்.

“நப்தலியின் புத்திரர்களா? அப்படியானால் நீங்கள் என் சகோதரனாகிய தோபித்தை அறிவீர்களா?”

அப்பொழுது ரபாயேல் அவனுக்கு மறுமொழியாக, “ஆம் அவனை அறிவோம்” என்றான்.

“அவன் நல்ல சுகத்தோடும், பெலத்தோடும் இருக்கிறானா?” என்று ரெகுவேல் விசாரித்தான்.

அப்பொழுது தொபியா, “அவர் உயிருடனும், சுகத்துடனும் இருக்கிறார்,” என்று சொன்னதுமல்லாமல், “நீர் விசாரிக்கும் தோபித் என் தகப்பன்,” என்றான்.

அப்பொழுது ரெகுவேல் குதித்தெழும்பி தொபியாவை தழுவி முத்தமிட்டு, “நீ நல்ல உத்தமனுடைய குமாரன்” என்று சொல்லி ஆசீர்வதித்தான்.

பின்னும் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் தொபியா தன் தகப்பனுக்கு நேர்ந்த யாவையும் சொல்லி அவருடைய கண்பார்வையும் போய் விட்டதென்றான். அதைக் கேட்ட போது ரெகுவேல் துக்கம் தாளாமல் அழுதான். அவனுடனே அவனுடைய மனைவி என்னாளும், சாராளும் அழுதார்கள்.

பின்னர் அவர்கள் தங்கள் துக்கத்தை மாற்றிக்கொண்டு, வந்தவர்

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

களை உற்சாகமாக ஏற்றுக்கொண்டு தங்கள் ஆடுகளில் பழுதில்லாத ஒரு ஆட்டுக்குட்டியை அடித்து அவர்களுக்கு முன்பாக ஏராளமான போஜன பதார்த்தங்களுடனே படைத்தார்கள்.

தொபியாவோ தனக்கு முன்பாக வைக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களில் யாதொன்றையும் தொடாமல், ராபாயேலை நோக்கி, “சகோதரனாகிய அசரியாவே, நீ வழியிலே சொல்லிக்கொண்டு வந்த காரியங்களை அவர்களிடம் பேசு. அந்தக் காரியம் முடிவுக்கு வரட்டும்.. பின்னர் புசிக்கலாம்” என்றான்.

அப்பொழுது ராபாயேல், “நீ சொல்லுவதும் நல்ல காரியம் தான்..” என்று சொல்லி ரெகுவேலிடம் தொபியாவுக்கு சாராளை விவாகம் செய்யும் காரியம் பற்றிக் கூறினான்.

அப்பொழுது ரெகுவேல் தொபியாவைப் பார்த்து, “நீ புசித்துக் குடித்து சந்தோஷமாயிரு. ஏனென்றால் நீதான் என் மகளை விவாகம் செய்ய பாத்தியமானவன். ஆனாலும் நான் உனக்கு ஒரு உண்மையை சொல்லுகிறேன். நான் என் மகளை ஏழு முறை விவாகம் செய்து கொடுத்தேன். என்றாலும் ஒவ்வொரு முறையும் முதல் நாள் இரவிலேயே அவளுடைய புருஷர்கள் செத்துப் போனார்கள். அது இருக்கட்டும். அது என் சோகம். நீ புசித்து குடித்து சந்தோஷமாயிரு” என்றான்.

தொபியாவோ, “நீங்கள் என் முன்பாக நின்று என்னோடே ஒப்பந்தம் பண்ணும் வரைக்கும் நான் இவைகளில் ஒன்றையும் ருசிக்கமாட்டேன்” என்றான்.

அப்பொழுது ரெகுவேல், “சரி, நீ நியாயத்தின்படி இது முதல் அவளை உன் வசத்தில் ஒப்புக்கொண்டு வைத்துக்கொள். நீ அவளுடைய இனத்தான். அவள் உன்னுடையவள். கிருபையில் ஐசுவரியவானாகிய தேவன் உங்களுக்கு எல்லா நலன்களையும் அருளிச் செய்வாராக” என்றான்.

பிறகு அவன் தன் குமாரத்தியாகிய சாராளை அழைத்து, அவள் கையைப் பிடித்து அவளைத் தொபியாவுக்கு மனைவியாக கொடுத்து, “இதோ மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின்படி இவளை ஒப்புக்கொண்டு இவளை உன் தகப்பனாரிடத்தில் கூட்டிக்கொண்டு போ,” என்று சொல்லி அவர்களை ஆசீர்வதித்து தன் மனைவியாகிய எத்தனாளையும் அழைத்து ஒரு புத்தகத்தை வாங்கி அதில் விவாக உடன்படிக்கையை எழுதி அதற்கு முத்திரையையும் போட்டான். அதின் பின்பு தொபியா சாப்பிடத் துவங்கினான்.

பின்பு ரெகுவேல் தன் மனைவி எத்தனாளை அழைத்து, “நீ போய் அந்த அறையை விரைவாக ஆயத்தப்படுத்தி அவளை அதிலே கொண்டு போய்விடு” என்றான்.

அவன் சொன்னபடியே அவள் செய்து, தன் மகளை உடனே கூட்டிக் கொண்டு போய் விட்டு அவளை நோக்கி அழுதாள். சாராளும் துக்கம் தாளாமல் தன் தாயின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதாள்.

பின்பு என்னாள் சாராளை நோக்கி, “மகளே திடீன் கொள். வானத்திற்கும், பூமிக்கும் ஆண்டவராயிருக்கிறவர் இந்த உன்னுடைய துக்கத்திற்கு பதிலாக சந்தோஷத்தை கட்டளையிடுவார்” என்று சொன்னாள்.

அவர்கள் யாவரும் இரத்திரி போஜனம் பண்ணி முடித்தபின்பு, தொபியாவை அவளிடத்தில் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அவன் உள்ளே நுழைகையில் ராபாயேல் சொன்ன வார்த்தைகளை நினைவுகூர்ந்து தூப அக்கினியை எடுத்துக் கொண்டு அதின்மேல் அந்த மீனின் இரத்தாசயத்தையும் (இரத்தாசயம் அல்ல... இரத்தாசயம் என்று வாசிக்க வேண்டும்) கல்லீரலையும் போட்டுப் புகைத்து எரித்தான்.

சாராளுக்கு மணவாளனாக கொடுக்கப்படும் எவனையும் கொல்லும் பிசாசு வழக்கம்போலவே அறைக்குள் நுழைந்து அங்கே புகைந்து கொண்டிருந்த தூப அக்கினியின் புகையை முகர்ந்து அதனால் வெறுப்படைந்து எகிப்தின் கடையாந்திர திசைகளுக்கு ஓடிப் போய்விட்டது. தேவதூதனும் அதை இனிக் கிரியை செய்யாதபடிக்கு கட்டிப்போட்டான்.

சத்துரு ஓடிப்போனதைக் கண்ட தொபியா தன் படுக்கையை விட்டு எழுந்து சாராளையும் எழுப்பி, “சாராளே எழுந்திரு.. கர்த்தர் நம்மேல் கிருபையாயிருந்தார். நாம் அவரை நோக்கி வேண்டிக்கொள்வோம்.” என்று சொல்லிப் பிரார்த்திக்கத் தொடங்கினான்.

அதேசமயத்தில் நடந்ததை அறியாத ரெகுவேலோ தன் படுக்கையை விட்டு எழுந்து தான் வழக்கமாக செய்கிறபடியே தன் மருமகனுக்காக ஒரு சவக்குழியை வெட்டி, “இவனாவது சாகாமலிருக்க மாட்டானோ..” என்று புலம்பியபடியே வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தான்.

பின்பு ரெகுவேல் தன் மனைவியாகிய என்னாளை அழைத்து, “அவன் பிழைத்திருக்கிறானோ என்று பார்த்து வரும்படி ஒரு வேலைக்காரியை அனுப்பு. அவன் பிழைத்திராத பட்சத்தில் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அவனை நாம் அடக்கம் பண்ணுவோம்” என்றான்.

அந்தப்படியே ரெகுவேலின் வேலைக்காரிகளில் ஒருத்தி கதவைத் திறந்து உள்ளே போய்ப்பார்க்கையில் இருவரும் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறதைக் கண்டாள். பின்னர் அவள் வெளியே வந்து, “உங்கள் மருமகன் உயிரோடிருக்கிறான்” என்றாள்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

இதைக் கேட்ட ரெகுவேல் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து தேவனை துதித்து, “இவ்விருவருக்கும் இரக்கம் பாராட்டியதற்காக தேவனே உமக்கு ஸ்தோத்திரம் உண்டாவதாக. கர்த்தாவே, இன்னும் இவர்களுக்கு இரங்கும். அவர்கள் தங்கள் வாழ்நாட்களை சுகத்தோடும், சந்தோஷத்தோடும் கிருபையோடும் நிறைவேற்றத் தக்கதாக தயை புரிந்தருளும்.” என்று பிரார்த்தித்தான்.

பின்பு அவன் தன் வேலைக்காரர்களை நோக்கி தன் மருமகனுக்காக தான் வெட்டிய சவக்குழியை தூர்த்துப் போடும்படி கட்டளையிட்டான். அவர்கள் அப்படியே செய்தார்கள்.

ரெகுவேல் தன்னுடைய மகளின் திருமணத்தினிமித்தமாக பதினாலு நாட்கள் அவர்களுக்கு விருந்து செய்தான். அச்சமயத்தில் ரெகுவேல் தொபியாவை நோக்கி, “இந்தக் கல்யாண விருந்து முடிவதற்கு முன்பாக நீ இவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்படலாகாது. பதினாலு நாட்கள் விருந்து நிறைவேறின பின்பு நீ என் ஆஸ்தியில் பாதியளவு எடுத்துக்கொண்டு உன் தகப்பனாரிடத்தில் போகலாம். பின்னாட்களில் நானும் என் மனைவியும் மரித்த பின்பு என் சொத்தின் மீதிப்பாதியையும் நீ எடுத்துக்கொள்ளலாம்” என்று ஆணையிட்டுச் சொன்னான்.

தொபியா ராபாயேலை வரவழைத்து, “சகோதரனாகிய அசரியாவே, நீ ஒரு வேலையாளையும், இரண்டு ஓட்டகங்களையும் கூட்டிக் கொண்டு போய் மேதியாவில் உள்ள ராகேசில் இருக்கிற காபயேலிடம் சேர்ந்து என் தகப்பன் ஒப்புவித்திருந்த பணத்தை எனக்காக வாங்கிக்கொண்டு அவனையும் இந்தக் கல்யாணவிருந்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு வா. ஏனென்றால் நான் இவ்விடம் விட்டு அப்பால் போகலாகாதென்று ரெகுவேல் என்னிடத்தில் ஆணை வாங்கிக்கொண்டான். மேலும் என் தகப்பன் நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார். நான் அதிக காலம் வரத்தாமதித்தால் மிகவும் மனம் வேதனைப்படுவார்” என்றான்.

தொபியா தனக்கு சொன்னபடியே ராபாயேல் புறப்பட்டுப் போய் காபயேலினிடத்தில் இராத்நங்கி, தோபித் தந்தனுப்பியிருந்த கைச்சீட்டை அவனிடம் சேர்ப்பித்தான். காபயேல் அந்த கைச்சீட்டைக் கண்டபோது உள்ளே சென்று முத்திரையிட்டிருந்த பணப்பைகளை எடுத்துக்கொண்டு வந்து ராபாயேல் வசத்தில் ஒப்படைத்தான்.

பின்பு ராபாயேல் தன்னிடம் வேண்டிக்கொண்டபடியே காலையில் எழுந்து புறப்பட்டு கல்யாண விருந்திற்கு வந்தார்கள்.

இவ்வாறு நடந்து கொண்டிருக்கையில் அவன் தகப்பனாகிய தோபித் அனுதினமும் நாட்களை எண்ணிக் கொண்டேயிருந்தான். போய்வரக் குறித்திருந்த நாட்கள் கடந்தபின்பும் தன் மகன் வராததை குறித்து விசனமடைந்து,

“அவன் அங்கே தங்குகிறதற்கு என்ன அவசரம் நேரிட்டதோ, அல்லது காயெல் இறந்து போனானோ? அதினாலே அந்தப் பணத்தை கொடுக்க ஆளில்லையோ? அல்லது அவர்கள் பயணத்தில் தடைகள் ஏதாயினும் உண்டாயிற்றோ? என்று எண்ணிக் கலங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் இருதயம் மிகவும் வேதனைப்பட்டது.

தோபித் ஒரு புறம் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் அவர் மனைவியின் வருத்தம் இன்னும் அதிகமாக இருந்தது. நாளாக ஆக அது புலம்பலாகவும் மாறத் தொடங்கியிருந்தது.

“இவ்வளவு தாமதம் நேரிடுகிறதைப் பார்க்கும்போது மெய்யாகவே நமது பிள்ளை மரித்துத்தான் போயிருக்க வேண்டும்.” என்று சொல்லி பொலவென கண்ணீர் விட்டு, “என் பிள்ளையே.. என் கண்மணியே.. நான் உன்னைப் போகவிட்டேனே... இனி எனக்கு வேறே விருப்பம் ஏது? நானும் உன் பிறகே வருவேன்..” என்று சொல்லி புலம்பத் தொடங்கினாள்.

தோபித்துக்கு மகன் இன்னும் வராதது கவலையளித்தாலும் தன் மனைவி இடைவிடாமல் இப்படிப் புலம்புவது மிகவும் கவலையளித்தது. அவன் அவளை ஆறுதல்படுத்தும் முகமாக, “நீ சும்மாயிரு.. நம் பிள்ளைக்கு ஒன்றும் நேர்ந்திராது.. அவன் சுகமாயிருப்பான்.. நிச்சயம் நாளை திரும்பி வருவான்.” என்றான்.

இதைக் கேட்டதுதான் தாமதம் தன் வருத்தமெல்லாம் தன் கணவன் மீது கோபமாகத் திரும்ப, குமுறி வெடித்து விட்டாள்... “நீர் சும்மாயிரும்... என்னை வஞ்சிக்க வேண்டாம். என் மகன் நிச்சயமாக மரித்துத்தான் போனான்.. துவக்க முதலே நீர் செய்கிற எல்லாமே தீமையில் தான் முடிகிறது..” என்று சொல்லி, தொபியாவும், தூதனாகிய ராபாயேலும் புறப்பட்டுப்போன வழியை நித்தமும் வெளியே போய் பார்த்து வரலானாள்.

பகலில் சாப்பிடுவதை அறவே நிறுத்திவிட்டாள். இரவில் தன் குமாரனாகிய தொபியாவை நினைத்துக்கொண்டு சப்தமாக புலம்பி ஆழ ஆரம்பித்தாள். தினம் தினம் இப்படியே நடப்பது தோபித்துக்கு தன் மகனின் கவலையை விட பெரிய கவலையாயிருந்தது.

ரெருவேல் தன்னிடத்தில் தன்னுடைய மருமகன் தங்கவேண்டும் என்று ஆணையிட்டுக்கொடுத்திருந்த பதினாலு நாட்கள் முடிவடைந்த போது தொபியா ரெருவேலிடத்தில் போய், “என்னை அனுப்பிவிடும்.. என் தகப்பனும் என் தாயும் இனி என் மகனைக் காண்பதில்லை என்று நம்பிக்கையற்றுப் போயிருப்பார்கள் என்று அறிவேன். அவர்கள் துக்கம் அதிகமாகி அவர்கள் விசனப்படாதபடிக்கு நான் போகவேண்டும்.” என்றான்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

அதற்கு அவன் மாமனாகிய ரெகுவேலோ, “நீ என்னுடனே கூட இருந்து விடு. நான் உன் தகப்பனாரிடத்தில் என் ஆட்களை அனுப்பி வைப்பேன். அவர்கள் உன் காரியங்களை அவனுக்கு அறிவிப்பார்கள்.”

தொபியாவோ விடுவதாயில்லை.

“அது அப்படியல்ல.. என் தகப்பனாரிடத்தில் என்னை அனுப்பி விடும்.” என்றான் பிடிவாதமாக.

இனி தன் மருமகனை தன்னுடன் தங்க வைப்பது இயலாது என்று கண்ட ரெகுவேல் உடனே எழுந்து, அவன் வசமாக அவன் மனைவி சாராளையும், வேலைக்காரர்களையும், ஆடுமாடுகளையும் ஒப்படைத்து தன் ஆஸ்தியிலும் பாதியை தந்து அவர்களை ஆசீர்வதித்தான். அவன் மனைவியாகிய எத்னாளும் தன் மகளுக்கு புத்திமதிகளைச் சொல்லி அவர்களை சந்தோஷத்தோடே அனுப்பிவிட்டார்கள்.

தொபியா தன் பிராயணத்தை வாய்க்கப்பண்ணின தேவனை ஸ்தோத்தரித்து தன் பயணத்தை துவக்கினான். அப்படியே அவன் பயணம் புறப்பட்டு நினைவே நகரத்தின் வாசலை நெருங்குகையில் அவனுடன் வந்த தூதனாகிய ராபாயேல் அவனை நோக்கி, “சகோதரனே, நீ உன் தகப்பனை விட்டு வந்ததை அறிவாய் அல்லவா? நாம் உன் வீட்டிற்கு செல்லும் போது உன் வீடு நிச்சயமாக ஆயத்தமாயிராததும் துக்கம் நிரம்பியதாகவும் தான் காணப்படும். நம்முடன் வரும் உன் மனைவியும் உன் வேலையாட்களும் அதை அப்படிக்க காணாதபடிக்கு நாம் இவர்கள் வருகிறதற்கு முன்பாக புறப்பட்டுப்போய் உன் வீட்டை ஆயத்தம் பண்ணுவோம் வா. மனைவியோ உன் வேலைக்காரர்களோடே பிந்தி வரட்டும்.” என்றான்.

தொபியாவுக்கும் இது சரியெனப்பட்டது. அவன் ராபாயேலின் வார்த்தைக்கு சம்மதிக்கவே தூதனானவன் தொபியாவை நோக்கி, “அப்படியானால் நீ உன்கையிலே அந்த மீனின் பிச்சப் பையை எடுத்துக்கொள்.” என்றான். அவர்கள் அப்படியே புறப்பட்டு முன்பாக சென்றார்கள். தொபியா வளர்க்கும் நாயும் அவர்கள் பிறகே ஓடிற்று.

அதே சமயத்தில் தொபியாவின் தாயாகிய அன்னாள் தன் வீட்டு வாசலில் உட்கார்ந்து தன் மகன் வருவானோ என்று வழியை சுற்றிலும் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தாள். அப்படி அவள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் தூரத்தில் தன் மகனும் அவனுக்கு வழித் துணையாக போன ராபாயேலும் வருகிறதைக் கண்டு தன் கணவனை நோக்கி, “இதோ நம்முடைய குமாரனும் அவனுக்கு வழித்துணையாக போனவனும் வருகிறார்கள்” என்றாள்.

அப்பொழுது ராபாயேல் தொபியாவை நோக்கி, “தொபியாவே,

உன் தகப்பன் தன் கண்களைத் திறந்து உன்னைக் காண்பான் என்று அறிவேன். நீ தாமதிக்காமல் அந்த பிச்சுப்பையை அவன் கண்களிலே பூசக்கடவாய். அப் பொழுது அவன் கண்களில் எரிச்சல் காணப்படும். அவன் தன் கண்களைக் கசக்கிக் கொள்வான். அப்பொழுது அந்த வெள்ளைப்படலம் உதிர்ந்து விழுந்துபோம்.” என்றான்.

அன்னாள் தன் மகனை நோக்கி ஓடி வந்து அவன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு, “என் மகனே.. உன்னை மறுபடியும் என் கண்ணால் கண்டேன். இனி எனக்கு கவலையில்லை.. நான் சமாதானத்தோடே சாவேன்.” என்றாள். அவர்கள் இருவரும் அழுதார்கள்.

அவர்கள் அழுகைச் சத்தத்தை கேட்டு தோபித்தும் தன் மகனை தடவிப் பார்க்க மனதாய் ஆவலுடன் எழுந்து கதவண்டைக்கு வந்தான். அப் பொழுது நிலையண்டையில் கால் தடுமாறினான். தொபியாவோ அவனுக்கு எதிர்கொண்டு ஓடி அவனைத் தாங்கிப்பிடித்து அவன் கண்களிலே மீனின் பிச்சை மெதுவாக பூசி, “தகப்பனே திடன்கொள்ளும்” என்றான்.

மீனின் பிச்சு அவன் கணிகளில் பட்டதும் அவன் கண்களில் எரிச்சல் கண்டது. தோபித் தன் கண்களை கசக்கிக் கொண்டான்.

உடனே அவன் கண்களிலிருந்து வெள்ளைப்படலம் செதிள் செதிளாக விழுந்தது. அவன் தன் குமாரனை தன் கண்ணால் கண்டான்.

அவன் தன் குமாரனைக் கண்டமாத் திரத்திலே அவனை கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு அழுது, தன் தேவனாகிய கர்த்தர் தனக்கு பாராட்டின எல்லா நன்மைகளையும் நினைத்து அவரை துதித்தான்.

பிறகு தொபியா சந்தோஷத்துடனே வீட்டிற்குள் பிரவேசித்து அமர்ந்து, மேதியாவில் தனக்கு நேரிட்ட மகிமையான காரியங்களை தன் தகப்பனுக்கு விவரித்துச் சொன்னான்.

தொபியா சொல்லச் சொல்ல தோபித்துக்கு தாங்கமுடியவில்லை. கர்த்தர் செய்த நன்மைகளை எண்ணி எண்ணி அவன் கண்களில் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்துக் கொண்டேயிருந்தது. அவன் வாய் இடைவிடாமல் அவரை புகழ்ந்து துதித்துக்கொண்டேயிருந்தது.

தன்னுடைய மருமகளாகிய சாராள் பின்னால் வந்து கொண்டிருப்பதையறிந்த தோபித், நினைவே பட்டணத்தின் ஒலிமுகவாசல் வரை தன் மருமகளுக்கு எதிர்கொண்டு போனான். வழியில் அவன் யாருடைய துணையும் இல்லாமல் தெளிவாக நடந்து செல்வதைக் கண்டவர்கள் அவன் பார்வையடைந்ததையறிந்து ஆச்சரியமடைந்தார்கள். தோபித் அவர்களை அழைத்து யாவருக்கும் முன்பாக தேவன் தனக்கு செய்த மகிமையான காரியங்களை

தள்ளுபடியாகக் கதைகள்

அறிவித்து அவரை துதித்தான். பின்னர் தன் மருமகள் சாராள் அருகில் கிட்டிச் சேர்ந்து அவளை ஆசீர்வதித்து, “மகனே, வாழ்க. உன்னை எங்களிடத்தில் நடத்திக் கொண்டு வந்த தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம் உண்டாவதாக. அவர் உன் தகப்பனுக்கும் தாய்க்கும் ஆசீர்வாதமுண்டாக்குவாராக” என்றான்.

நினிவேயில் குடியிருந்த தோபித்தின் உறவினர்கள் யாவரும் தோபித்துக்கு தேவனால் நடந்ததை கேள்விப்பட்டு அவனிடத்திற்கு வந்து சந்தோஷமடைந்தார்கள். அவர்கள் யாவரும் கூடிவந்த சந்தோஷத்தை கொண்டாடும்படி தொபியாவின் கல்யாண விருந்தை ஏழுநாள் கொண்டாடினார்கள்.

அதன் பின்பு தோபித் தொபியாவை தனியாக அழைத்து, “மகனே, உன்னோடு துணையாக நடந்து வந்த மனிதனுக்கு சம்பளம் சரியாக கொடுக்கும்படிக்கு பார்த்துக்கொள். அவனுக்கு ஒன்றும் குறைந்து விடக்கூடாது. மாத்திரமல்ல, அவன் நம்முடைய சகாயத்திற்கு நமக்கு உதவியாயிருந்த தினால் சம்பளத்தோடு அதிகப்படியாக ஏதாவது கூட்டிக் கொடு” என்றான்.

அதற்கு தொபியா, “தகப்பனே, நான் கொண்டு வந்திருக்கும் ஆஸ்தியில் பாதியைக்கூட அவனுக்கு கொடுப்பதில் எனக்கு தடையில்லை. ஏனென்றால் அவன் உமக்காக என்னை சுகத்தோடே வழிநடக்கப் பண்ணினான். என் மனைவியாகிய சாராளை குணமாக்கவும் அவனே காரணமாயிருந்தான். என் ஜீவனைக் காக்கவும், நம்முடைய பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு வரவும் அவனே உதவி செய்தான். மேலும் இன்றைக்கு நீர் பெற்றிருக்கும் இந்தப் பார்வையை அடையும்படிக்கு காரணமாயிருந்தவனும் இவன்தான்” என்றான்.

தோபித் இதைக் கேட்டபோது மகிழ்ந்து, “அவன் பாதியை மாத்திரமல்ல, அவ்வளவையும் பெறுவதற்கும் கூடப் பாத்திரவான்.” என்று சொல்லி ராபாயேலை அழைத்து, “நீங்கள் கொண்டு வந்தவைகள் எல்லாவற்றிலும் சரிபாதியை உனக்கு சம்பளமாகவும் வெகுமதியாகவும் வாங்கிக் கொள்.” என்றான்.

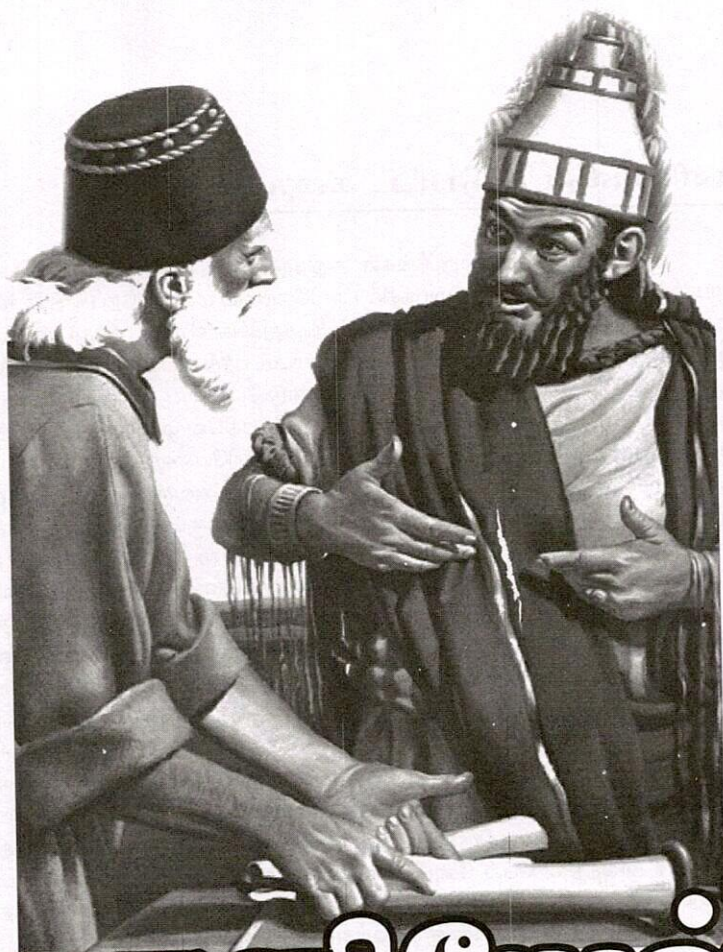
ராபாயேல் இவைகளைக் கேட்டபோது தோபித்தையும், தொபியாவையும் தனியாக அழைத்துப்போய் இரகசியமாக, “தேவன் உங்களுக்கு செய்த நன்மைகளுக்காக அவரையே போற்றி மகிமைப்படுத்தி, சகல ஜீவாத்து மாக்களுக்கும் முன்பாக அவரை துதியுங்கள். நான் உங்களுக்கு ஒன்றையும் மறைக்க மாட்டேன். ராஜாவின் ரகசியத்தை மறைப்பது நலம். ஆனால் தேவனுடைய செய்கைகளையோ வெளிப்படுத்துவதே உத்தமம்.” என்று சொல்லி கர்த்தரை மகிமைப்படுத்தினான்.

பின்னும் அவன் அவர்களை நோக்கி, “கேளுங்கள் தேவபிரியரே, நீயும் உன் மருமகளாகிய சாராளும் மனக்கிலேசத்தோடே ஜெபம் பண்ணின நாளிலே உங்கள் ஜெபங்களை நினைப்பூட்டுதலாக பரிசுத்தரின் சந்நிதிக்கு நான்தான் கொண்டு போனேன். அப்படியே நீ வீதியில் செத்தவர்களை கரிசனையோடே அடக்கம் பண்ணின ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பங்களிலும் நான் உன்னோடே கூட இருந்தேன். உன்னுடைய நற்கிரியைகள் யாவும் தேவனுடைய சந்நிதியில் வந்து எட்டியது. இப்பொழுதும் உன்னையும், உன் மருமகளையும் குணமாக்க தேவன் என்னை அனுப்பினார். பக்தர்களுடைய ஜெபங்களை செலுத்துகிறவர்களும், மகாபரிசுத்தராகிய தேவனின் மகிமையுள்ள சந்நிதானத்தில் பிரவேசித்து நிற்கிறவர்களுமான ஏழு பரிசுத்த தூதர்களில் ஒருவனாகிய ராபாயேல் என்பவன் நானே.” என்றான்.

அவர்கள் இதைக்கேட்டபோது பயந்து மனங்கலங்கி முகங்குப்புற விழுந்தார்கள். அவனோ அவர்களை நோக்கி, “பயப்படாதேயுங்கள். தேவனை எப்போதும் ஸ்தோத்தரியுங்கள். ஏனெனில் நான் என் தயவிற்படிவராமல் தேவனுடைய சித்தத்தின்படியே வந்தேன். ஆதலால் அவரையே எந்நாளும் ஸ்தோத்தரியுங்கள். துதிகளுக்கு பாத்திரர் அவர் மாத்திரமே. இத்தனை நாட்களும் நான் உங்களுக்கு காணப்பட்டு வந்தேனே. ஆனாலும் நான் உள்ளபடி புசிக்கவுமில்லை. உங்கள் நடுவில் குடிக்கவும் இல்லை. நீங்கள் தரிசனம் கண்டாற்போல் மாத்திரமே என்னை கண்டீர்கள். இப்போதும் என்னுடைய பணிகள் நிறைவேறினதால் நான் என்னை அனுப்பினவரிடத்திற்கு ஏறிப் போகிறேன். நீங்களோ நடந்தவைகளையெல்லாம் ஒரு புத்தகத்திலே எழுதி வையுங்கள்” என்றான்.

அவர்கள் தரையை விட்டு எழுந்தபோது அவனைக் காணவில்லை.

பின்னர் தொபியாவும் அவன் தகப்பனாகிய தோபித்தும் தன் ஜனங்களிடையே பிரவேசித்து தேவன் தமக்கு தன்னுடைய தூதர் மூலம் சகாயம் செய்ததை அறிக்கை செய்தார்கள். அவற்றை ஒரு புத்தகத்திலும் எழுதி வைத்தார்கள்.

தானியேல்

தானியேலின் விடுபட்ட கதை..

தானியேலின் வரலாறு நீங்கள் அறிந்ததுதான். யூதாவின் இராஜாவாக யோயாக்கீம் என்பவர் இருந்த சமயத்தில் பாபிலோனிய மன்னர் நேபுகாத்நேச்சார் யூதாவின் மேல் படையெடுத்து வந்து அதைப் பிடித்துக்கொண்டார். அந்தச் சமயத்தில் நல்ல திடகாத்திரமான உடலமைப்புள்ளவர்களையும், புத்திசாலிகளானவர்களையும் மாத்திரம் தன் தேசத்துக்கு சிறைப்பிடித்துக் கொண்டு போனார். அதில் தானியேலும் ஒருவர். அப்போது தானியேலுக்கு வயது வெறும் பதினேழு மாத்திரமே. இந்தச் சம்பவம் கி.மு 605 ல் நடைபெற்றது. பாபிலோனில் தானியேலை மற்ற எல்லாரையும் விட ஞானமுள்ளவர் என்று நேபுகாத்நேச்சார் கண்டதால் அவருக்கு அரசாங்கத்தில் உயர்ந்த பதவியளித்தார். பாபிலோனிய மன்னர்களுக்குப் பிறகு மேதியர்கள் இராஜ்ஜியத்தை எடுத்துக் கொண்டார்கள். என்றாலும் அவர்கள் தானியேலைக் குறித்து ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டிருந்ததால் அவரை தங்களுடைய அரண்மனையில் பிரதான மந்திரியாக வைத்துக்கொண்டார்கள். கோரேஸ் மன்னரின் காலத்தில் தானியேல் அதிகச் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தார். அரசாங்கத்தில் ஏற்பட்ட பல்வேறு விதமான பிரச்சனைகளை தானியேல் தீர்த்து வைத்தார். பெயருக்கு கோரேஸ் மன்னராக இருந்தாலும் உண்மையில் நாட்டை நடத்திச் சென்றது தானியேல்தான் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி தானியேல் மந்திரியாக இருந்த காலத்தில் தீர்த்து வைத்த பிரச்சனைகளைக் குறித்து பாரம்பரியமாகப் பல கதைகளை வழங்கி வருகிறார்கள். சில அவற்றுள் மிகைப்படுத்தப்பட்டதாகவும் இருக்கலாம். அல்லது சில உண்மையாகவும் நடந்திருக்கலாம். எது எப்படியோ, தள்ளுபடியாகமத்தில் கோரேஸின் காலத்தில், பேல் கோயிலின் பூசாரிகள் ஜனங்களை ஏமாற்ற முயல, தானியேல் அதைத் தன்னுடைய ஞானத்தினால் எப்படிக் கண்டுபிடித்து வெளிப்படுத்தினார் என்பதை வெகு சுவையாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

தானியேல்

ப தட்டப்படாமல் விஷயத்தைச் சொல்.” என்றார் கோரேஸ்.

அவன் உடல் இன்னும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. கைகளைக் குறுக்காக கட்டிக் கொண்டு பவ்வியம் காத்தான். முகம் முழுவதும் பதட்டம் பரவியிருந்தது.

“ இன்று காலை நான் கோயிலில் கண்ட காட்சி என்னைத் திகைப்புக்குள்ளாக்கிவிட்டது..” என்றான் சன்னமாக. இதைச் சொல்வதற்குள் நாலு முறை நடுங்கி விட்டான்.

“ கோயிலில் என்ன... சிலைகள் உடைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா? அல்லது திருட்டா?”

“ இல்லை..”

“ பின்னே..?”

“ நேற்றிரவில் பேல் தெய்வத்திற்குப் படைக்கப் பட்ட உணவுப் பொருட்கள் முழுவதுமே இன்று கோயிலைத் திறக்கையில் காணாமல் போயிருக்கிறது.. யாரோ சாப்பிட்டிருக்கிறார்கள்..”

“ என்ன? ராத்திரியில் கோயிலுக்குள் யார் நுழைந்திருக்க முடியும்?”

“ யாரும் உள்ளே நுழைய முடியாது. அதன் பிரதானமான சாவிகள் எல்லாமே என்னிடம்தான் இருக்கிறது. நான்தான் அவற்றைப் பூட்டிவிட்டுச் செல்வது வழக்கம்.”

“ பேல் தெய்வத்திற்கு அரசாங்கத்திலிருந்து நாளொன்றுக்கு பன்னிரண்டு படியளவான மெல்லிய மாவும், நாற்பது ஆடுகளும், ஆறுகுடம் திராட்சைரசமும் மான்யமாகக் கொடுக்கிறோம். இத்தனை பெரிய அளவில் செய்யப்படும் உணவுப் பொருட்களை யாரால் உள்ளே வந்து சாப்பிட முடியும்? தனியொரு ஆளாய் உள்ளே நுழைய வாய்ப்பில்லையே. தவிரவும் பெரியதொரு கூட்டமாகத் திருடர்கள் உள்ளே நுழைந்தாலும் பிறருடைய கண்களில் அவர்கள் தட்டுப்பட்டிருப்பார்களே..” - என்றபடி ஆழ்ந்த யோசனைக்குள்ளானார் கோரேஸ்.

“ இது குறித்து விசாரிக்க நம்முடைய முதன்மை மந்திரி தானியேலுக்குச் சொல்லுகிறேன்.”

“தானியேல் நம்முடைய கோயில் விவகாரங்களில் ஈடுபடுவதில்லை என்பது மன்னருக்கு தெரியாததில்லையே.”

“ உண்மைதான். இந்தச் சமயம் தானியேலும் ஊரில் இல்லை. நான் இந்தக் காரியத்தை திட்டமாய் விசாரிக்க அந்திரப்பேலை அனுப்புவேன். நீ சமாதானமாய்ப் போ.”

அந்திரப்பேல் அந்தக் கோயிலுக்கு வந்தபோது, கோயிலின் வாசலில் ஜனங்கள் ஏராளமாகக் கூடியிருந்தனர். ஆளுக்கு ஒரு யோசனை சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“ பேல் தேவனின் கோயிலுக்குள் திருட்டளவாய் நுழைந்தவனைச் சும்மா விடக்கூடாது.”

“ கழுவில் அவனை ஏற்ற வேண்டும்.”

“ இத்தனை பிரம்மாண்டமான கதவுகள் பூட்டப்பட்டிருக்க எப்படி இதற்குள்ளே ஒருவன் நுழைந்து அத்தனை பண்டங்களையும் திருட முடியும்.”

அவர்கள் யாவரையும் கையமர்த்திய அந்திரப்பேல், “ இந்தக் கோயிலின் பொறுப்பாளர்களாகிய பூசாரிகள் மாத்திரம் உள்ளே வாருங்கள்.” என்று உத்தரவிட்டபடியே கோயிலுக்குள் நுழைந்தான்.

பேல் தெய்வத்தின் பிரம்மாண்டமான கோயிலின் முகப்பு மண்டபத்தில் பூசாரிகள் யாவரும் கூடி நின்றார்கள். அவர்கள் மொத்தம் எழுபது பேர்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

“ நீங்கள் இத்தனை பேர் இருந்தும் கோயிலின் உள்ளறைக்குள் பிரவேசிக்க யாரால் முடியும்?” என்றான் அந்திரப்பேல்.

“ இதன் அமைப்பு யாராலும் நுழைய முடியாதது. இதன் மிகப் பிரம்மாண்டமான சாவிகள் இல்லாவிட்டால் இதன் கதவுகளைத் திறப்பதும் முடியாது. இதற்குள் யாரும் நுழையச் சாத்தியமில்லை.”

“ கோயில் மூடும் முன் உள்ளே நுழைந்த யாராகிலும் பதுங்கிக் கொண்டிருந்து இந்தக் காரியத்தைச் செய்திருக்கலாமே..”

“ புத்திசாலித்தனமான சிந்தனைதான். என்றாலும் இதில் இரவில் பேல் தெய்வத்திற்கு படைக்கப்படும் பன்னிரண்டு படி மெல்லிய மாவில் செய்யப்படும் பதார்த்தங்களையும், நாற்பது ஆடுகளின் சமைத்த மாம்சத்தையும், ஆறுகுடம் திராட்சை ரசத்தையும் புசிக்க வேண்டுமானால் அவன் ஒன்று தேவனாயிருக்க வேண்டும். அல்லது ஒரு பெரிய கூட்டமாயிருக்க வேண்டும்.”

“ நீ யதார்த்தமாய்ச் சொன்னாலும் இதைச் சிந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒருவேளை இதை பேல் தேவனே வந்து புசித்து விடுகிறாரோ..” என்றபடியே உள்ளறையை நோக்கினான் அந்திரப்பேல்.

“ அதுதான் ஐயா உண்மையும் கூட.” என்றபடியே முன் வந்தார் ஒரு வயதான பூசாரி.

“ என்ன உண்மை?”

“ ஐயா, நான் இந்தக் கோயிலின் பிரதான பூசாரி இல்லாவிட்டாலும் வயதானவன். பேல் தேவனோடு அதிக அனுபவமிக்கவன். நான் நேற்று ஒரு பிரத்தியட்சமான சொப்பனம் கண்டேன்.”

“ சொல்லும்.”

“ அதில் மிகப் பிரம்மாண்டமான தோற்றத்தில் பேல் தேவன் எனக்கு முன்பாக தோன்றினார்.” தன் தலையை உலுக்கிக் கொண்டு உடலை இரண்டு உதறு உதறினார். அவர் மேல் ஏதோ ஒரு சக்தி வந்தது போல இருந்தது. கண்களைச் சற்று நேரம் மூடிக்கொண்டார். பிறகு கண்ணைத் திறந்து வானத்தைப் பார்த்தார். அப்புறம் தான் பேச்சைத் தொடர்ந்தார். இப்போது குரல் மாறியிருந்தது. “ கனவில் தோன்றிய பேல் தெய்வம் என்னைப் பார்த்து, எனக்கு தேசத்தில் எத்தனையோ கோவில்கள் இருந்தும், இதுவே நான் விரும்பும் பிரதான கோவில். இதில் மன்னரும் சரி. மக்களாகிய நீங்களும் சரி என்மேல் பாராட்டும் பக்தி மிகவும் பாராட்டுதற்குரியது. தவிரவும், நீங்கள் படைக்கும் இந்தப் படையல்களை எனக்கு விருப்பமான முறையில் படைப்பதால் இன்று

முதல் நான் இவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பூமிக்கு இறங்கி வருவேன். இது மத்திய இரவு வேளையில் சம்பவிக்கும். இது சமயத்தில் யாதொரு மனிதனும் என் கோயிலின் அருகில் நெருங்காமலும் அதன் சுவரைத் தொடாமலும், அந்திப்பலிக்குப் பிறகு பூட்டிய கதவைத் திறக்காமலும் இருக்க வேண்டும். இதை மீறியவன் என் கோபத்திற்கு உள்ளாவான். என் பட்டயம் அவன் வயிற்றைப் பிளந்து போடும் என்றார்.” என்று சொல்லியபடியே பூசாரி பின்னுக்கு மயங்கிச் சரிந்தான்.

“ அவரைப் பிடியுங்கள்.” என்று ஆணையிட்ட அந்திரப்பேல், “ நான் இதுவிஷயம் பற்றி இப்படித்தான் முதலில் நினைத்தேன். அதுவே சரியாகி விட்டது.” என்றான்.

அந்திரப்பேல், இந்தப் பேல் தெய்வத்தின் மேல் அதிகப் பற்றுடையவன். அவன் தகப்பன் இவனுக்கு பேல் தெய்வத்தின் பல்வேறு விதமான மகத்துவங்களை சொல்லியிருக்கிறான். மாத்திரமல்ல, பேலின் பெயரை மையமாக வைத்தே அந்திரப்பேல் என்று பெயரும் வைத்திருக்கிறான்.

அந்திரப்பேலின் பக்தி இப்போது இன்னும் அதிகரித்திருந்தது. “ என்றாலும், நான் மன்னருக்கு சரியான பதிலைச் சொல்லும்படி, இன்றைக்கு இரவில் இந்தப் பகுதியிலேயே தங்கி, கோயிலை நீங்கள் பூட்டுகிற போது அதன் சாவியை என் கையில் நான் வைத்துக் கொள்வேன். நாளை காலையிலும் இப்படியே சம்பவித்திருக்குமானால் அது பேல் தேவனைத் தவிர வேறல்ல.” என்றான்.

“ அது நல்ல யோசனை.” என்று யாவரும் தலையசைத்தார்கள்.

அன்றிரவு அந்திப்பலி நேரம் முடிந்தவுடன் பேல் தெய்வத்திற்குப் படைப்பதற்கான படையல்களை பூசாரிகள் சுமந்து வந்தார்கள். பன்னிரண்டு படி மெல்லிய மாவில் செய்த விதவிதமான பலகாரங்களுடன், மிகவும் நேர்த்தியாகச் சமைத்த நாற்பது ஆடுகளின் இறைச்சியையும், பேல் தன்னுடைய தாகத்துக்கு குடிப்பதற்காக ஆறு குடம் திராட்சைரசத்தையும் கொண்டு வந்தார்கள். அவற்றை கோயிலின் பிரதான கிரஹத்திலிருந்த பிரம்மாண்டமான பேல் தெய்வத்தின் சிலைக்கு முன்பாகப் படைத்தார்கள்.

பின்னர் இந்த அறையின் கனமான கதவைப் பூட்டினார்கள். கதவு யாதொரு மனிதரும் தனியாளாய் திறக்கக் கூடாதபடிக்கு பெரிதாயிருந்தது. இதைப் பன்னிரண்டு பூசாரிகள் சேர்ந்து இழுத்து சாத்தினார்கள். பின்னர் கோயிலின் வெளிக்கதவையும் பூட்டினார்கள். இந்த வெளிக் கதவு உள்ளறைக் கதவை விட நாலு மடங்கு பெரியதாக இருந்தது. இந்தக் கதவுகளின் பூட்டுக்களுக்கான சாவிகள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு சிறிய அளவுக் கோடரி மாதிரியிருந்தது.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

கோயிலைப் பூட்டியவுடன் அதன் சாவியை அந்திரப்பேல் வாங்கிக் கொண்டான். பக்தியுடன் கதவைத் தொட்டு கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டான்.

மறுநாள் காலையில் அவர்கள் யாவரும் கூடி வந்து கோயிலின் கதவைத் திறந்து பார்த்தார்கள். அதில் நேற்றிரவில் அவர்கள் படைத்த உணவுப் பொருட்களில் ஒன்றும் மீதியாயிராமல் எல்லாம் புசிக்கப்பட்டிருந்தது.

“இது பேல் தெய்வத்தின் சக்தியேயல்லாமல் வேறில்லை” என்றான் அந்திரப்பேல்.

அதற்குள் விஷயம் காட்டுத் தீ போல பாபிலோன் நகரம் முழுவதும் பரவியது. ஜனங்கள் கோயிலின் தரிசனத்திற்காக அலை மோதினார்கள். ஒரே நாளில் கோயிலின் காணிக்கை எண்ண முடியாத அளவுக்கு எகிறியது.

அந்திரப்பேல், கோரேஸ் மன்னரிடம் இந்த விஷயத்தைத் தானே சோதித்துப் பார்த்ததையும், பேல் தெய்வமே ஜனங்கள் படைக்கிறதைப் புசிக்கிறதையும் சொன்னான். கோரேஸுக்கு வியப்பாயிருந்தது.

“பேல் தெய்வத்தின் சக்தி நாம் அறிந்ததுதான். அவர் உயிருள்ளவராகவும் நம்மேல் பிரியமுள்ளவராயிருப்பதையுமே இது காட்டுகிறது. இன்று அந்திப்பலிக்கு நானும் சென்று பேலை தரிசித்து ஆசி பெற்று வர விழைகிறேன். ஏற்பாடு செய்.” என்றார்.

கோரேஸ் மன்னர் தினசரி பேல் தேவனின் பிரம்மாண்டமான இந்தக் கோயிலுக்கு சென்று வருவது வழக்கம். என்றாலும் அவர் அதிகாலையில் சென்று வருவதையே வழக்கமாக வைத்திருந்தார். அந்திப்பலி நேரத்தில் கோயிலுக்கு செல்வதில்லை. இப்போது கேள்விப்பட்ட இந்தச் செய்தி அவருடைய பக்தியைப் பல மடங்கு அதிகரிக்கச் செய்திருந்தது. இன்று அந்திப்பலிக்குச் சென்று வர விரும்பினார்.

“இந்தச் சமயத்தில் தானியேலைக் காணாமே. அவன் தன்னுடைய தேவன் மாத்திரம்தான் உயிருள்ளவர் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான். இந்த அற்புதமான பேல் தெய்வத்தை அவன் மதிக்கிறதில்லை. அவன் வந்து வுடன் இந்த விஷயத்தைக் காட்டி அவனை பிரமிக்கப் பண்ண வேண்டும். அப்போது அவன் மனம் மாறி பேலை தன்னுடைய தெய்வமாக ஏற்றுக் கொள்வான்.” என்று கோரேஸ் நினைத்துக் கொண்டார்.

நேபுகாத்நேச்சரால் பிரம்மாண்டமாக கட்டப்பட்டது பாபிலோன் நகரம். அதன் மையப் பகுதியில் அமைந்திருந்தது இந்தப் பேல் தெய்வத்தின் கோயில். மிகவும் அழகிய வேலைப்பாடுகளுடன் மிகவும் நேர்த்தியாகக் கட்டப்பட்ட கோயில் இது. நேபுகாத்நேச்சாருக்கும் இதுதான் பிரதானமான தெய்வமாயிருந்தது.

கல்தேயர்களுக்குப் பிறகு பெர்சியர்கள் பாபிலோனைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். கி.மு 540ல் பாபிலோனை கோரேஸ் பிடித்துக்கொண்டார்.

கோரேஸின் ஆட்சியில் தேசம் மிகவும் செழிப்பாக இருந்தது. ஆட்சி மிகவும் நேர்த்தியாக நடந்தது. பொருளாதாரத்திலும் நாடு அதிகமான மேம்பாட்டை அடைந்தது.

அக்காலத்தில் கோரேஸின் ஆட்சிபற்றி ஏறத்தாழ எல்லா உலக நாடுகளிலும் பிரசித்தமாகப் பேசப்பட்டு வந்தது. கோரேஸ் கொண்டு வந்த திட்டங்கள் எல்லாம் அதிகப் பயனளிப்பதாகவும், ஆச்சரியமளிப்பதாகவும் இருந்தது.

கோரேஸின் இந்தத் திறமையான ஆட்சிக்கு உண்மையான காரணம் - தானியேல்!

கல்தேயர்கள் யூதாவின் மேல் படையெடுத்து வந்தபோது அங்கிருந்து கைதியாகக் கொண்டு வரப்பட்ட தானியேல், தன்னுடைய மேன்மையான புத்திசாலித்தனத்தால் நேபுகாத்நேச்சார் மன்னரின் அரண்மனையில் பதவி பெற்றார். தன்னுடைய ஞானத்தினால் அவர் செய்த பல காரியங்களைத் தொடர்ந்து அவர் நேபுகாத்நேச்சாரின் அரண்மனையில் பிரதான மந்திரியாகக் கருதப்பட்டார். பின்னர், தேசம் கல்தேயர்களின் கையிலிருந்து மோதியர்களின் கையில் மாறியபோது, கோரேஸ் தானியேல் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதும் தன்னுடைய ராஜ்ஜியத்திலும் அவரை உயர்ந்த பதவியில் வைத்துக் கொண்டார்.

தானியேல் கோரேஸோடே இருந்து அவரது அரசியல் காரியங்களில் உதவி செய்து வந்தார். கோரேஸ் அமல்படுத்திய எல்லா திட்டங்களுமே தானியேலினால் வடிவமைக்கப்பட்டவைதான். தானியேலின் திறமையான செயல்பாடுகளையும், ஞானத்தையும் கண்ட கோரேஸ் தானியேலைப் பிரதான மந்திரியாக உயர்த்தி, அதிக மரியாதையுடன் நடத்தி வந்தார்.

தன்னுடைய ஆட்சியின் சிறப்பிற்கு தானியேல்தான் காரணம் என்பது கோரேஸிற்கு நன்றாகவே தெரியும்.

தேசத்தில் ஏற்படும் எல்லாச் சிக்கல்களுக்கும் தானியேலிடம் தீர்வு இருந்தது. - காரணம், தேவன் அவருடன் இருந்தார்.

தானியேல் தான் தன்னுடைய பலம் என்றறிந்து கொண்ட கோரேஸ் எப்போதுமே தானியேல் தன்னுடன் இருக்குமாறு பார்த்துக்கொண்டார். கோரேஸ் தன்னுடைய தெய்வங்களை வணங்கச் செல்லும் சமயங்கள் தவிர, மற்றெல்லாச் சமயங்களிலும் தானியேல் அவருக்கு நிழல் போல இருந்து வந்தார். கோரேஸின் ஆட்சித் திறம் பற்றிப் பேசுபவர்கள் கூடவே சேர்த்து தானியேலின் ஞானம் பற்றியும் பேசினார்கள்.

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

அரசாங்கத்தின் வேறொரு முக்கியப் பணிக்காக தானியேல் சற்று அப்பாலிருக்கும் நகருக்குச் சென்றிருந்தார். அந்தச் சமயத்தில்தான் பாபிலோனில் பேல் தேவன் படைத்ததைச் சாப்பிடும் அதிசயம் நடக்க ஆரம்பித்திருந்தது.

அன்றிரவில் அந்திப்பலிக்கு சென்றிருந்த கோரேஸ் மன்னர் கோயிலின் முக்கியப் பகுதிகளைப் பக்தியுடன் சுற்றிப் பார்த்தார். குறிப்பாக பேல் தேவனின் சிலையிருக்கும் கர்ப்பக் கிரஹத்தையும், அதற்கு உணவு படைக்கப்படும் மேடையையும் பார்த்துப் பரவசமடைந்தார்.

“ இன்றும் பேல் வருவாரா?”

“ பேல் இனித் தினம் வரப்போவதாக வாக்கருளியிருக்கிறார் மன்னா.”

“ நான் அவரை இங்கேயே மத்திய இரவு வரைக் காத்திருந்து பார்க்க முடியாதா?”

“ இல்லை மன்னா. அந்தச் சமயத்தில் யாதொரு மனிதனும் கோயிலுக்குள் நுழையவோ, கோயிலின் சுவரைத் தொடவோ கூடக் கூடாது என்று கட்டளையிட்டிருக்கிறார்.”

“ இருக்கட்டும். நாம் இந்த விஷயத்தில் அவரைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டுவதில்லை. நிம்மதியாகச் சாப்பிடட்டும். இனி வருகிற நாட்களில் இன்னும் உசிதமான உணவினங்களை படையுங்கள். அரசாங்கம் இன்னும் சிறப்பான உணவுப் பொருட்களை அதற்காக உங்களுக்கு தாராளமாக வழங்கும்.” என்றபடியே தன் கழுத்திலிருந்து விலையுயர்ந்த ஆபரணத்தைக் கழற்றி, “ இன்று போஜனம் படைக்கும் போது இதையும் அதன் அருகில் வைத்து விடுங்கள். பேல் இதை அங்கீகரித்து அணிந்து கொள்ளட்டும்.” என்றார்.

“ உத்தரவு மன்னா.” என்றபடியே அதிகப்படி பவ்வியம் காட்டிப் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

தன் பணிகள் முடிந்து தானியேல் பாபிலோன் வந்தபோது கோரேஸ் அவருக்குச் சொன்ன முதல் செய்தியே பேல் தேவன் பற்றியதுதான்.

“ தானியேலே, நான் உன்னிடம் வெகு நாட்களாக ஒரு கேள்வி கேட்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.”

“ தாராளமாகக் கேளுங்கள் ராஜா”

“ இது அரசாங்க விஷயம் சார்ந்ததில்லை. தனிப்பட்ட காரியம்.”

“ இருக்கட்டும். கேளுங்கள்.”

“ நீர் ஏன் பேல் தேவனை வணங்குகிறதில்லை?”

“ நாங்கள் கைவேலையாகிய விக்கிரகங்களை வணங்காமல், வானத் தையும் பூமியையும் படைத்து அதன் மேல் அரசாட்சி செய்கிற ஜீவனுள்ள தேவனைத் தொழுதுகொள்கிறவர்கள். என் முற்பிதாக்களைப் போலவே நானும் என் தேவனைத் தவிர வேறொன்றையும் தொழுது கொள்கிறதில்லை.”

“ உன் தேவன் ஜீவனுள்ளவர் என்று எப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“ அவர் எத்தனையோ அற்புதங்கள் மூலம் தன்னுடைய வல்லமையை எங்களுக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். நாற்பது வருட காலம் வனாந்திரத்தில் எங்களை வழி நடத்தியிருக்கிறார். எங்கள் முற்பிதாக்கள் விதைக்காமலும், அறுக்காமலும் இருந்து நாற்பது வருடகாலமும் வருத்தமின்றி அப்பம் புசித்தார்கள். வானத்திலிருந்து அவர்களுக்கு அப்பம் வருஷிக் கப்பட்டது. இன்னும் ஏராளம் சொல்லலாம்.”

“ உங்கள் தேவன் ஜீவனுள்ளவர் என்றால் நாம் படைக்கும் உணவைப் புசித்துண்டோ?”

“ ஆம் அதுவும் நடந்தது. எலியாவின் காலத்தில் கர்த்தர் வானத்திலிருந்து தம்முடைய அக்கினியை இறங்கி வரப்பண்ணி யாவருடைய கண்களும் காண பலிபீடத்தில் படைக்கப் பட்டவைகளைப் பட்சித்தார்.”

“ இருக்கலாம் எங்கள் பேல் தேவனும் ஜீவனுள்ளவர் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?”

“ எதை வைத்துச் சொல்கிறீர்?”

“ பேல் தேவனின் கோயிலில் நாங்கள் தினந்தோறும் படைக்கும் போஜனத்தையும், திராட்சைரசத்தையும் அவர் புசிக்கிறார். நீ இல்லாத சமயத்தில் இந்த அற்புதம் நடந்தது. இப்போதும் அது நடைபெறுகிறது. தினசரி அவன் அந்திப்பலி நேரத்துக்குப் பிறகு தன்னுடைய கோவிலுக்கு வந்து நாங்கள் அவருக்குப் படைத்திருக்கும் யாவற்றையும் புசித்து திருப்தியடைகிறார்.”

“ தெய்வங்களைக் கொண்டு நாம் விவாதித்துக் கோபம் கொள்வது நல்லதில்லை. பேல் மாத்திரமல்ல எந்த விக்கிரகமும் தனக்குப் படைக்கப்பட்டவைகளைப் புசிக்கிறதில்லை. அவற்றின் பெயரால் அதைச் சார்ந்திருக்கும் மனிதர்கள் தான் புசிக்கிறார்கள்.”

“ இல்லை. பேல் தனக்குப் படைக்கப்பட்டவற்றைத் தானே புசிக்கிறது.”

“ நீர் அதைப் பார்த்தீரா?”

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

“ அந்திரப்பேல் அதைப் பார்த்தான்.”

“ நான் அந்திரப்பேலை பார்க்க வேண்டும்.”

அந்திரப்பேல் அதைக்குள் நுழைந்தான்.

கோரேஸ் அவனை நோக்கி, “ அந்திரப்பேலே, தானியேல் இங்கே இல்லாத நாட்களில் நடந்த அற்புதங்களில் நீ கண்டதையும் கேட்டதையும் பற்றி அவனுக்குச் சொல்.” என்றார்.

“ மாபெரும் வல்லமையும், பராக்கிரமமும் நிறைந்த பேல் தேவன் மனிதர்களாகிய நம்மேல் அன்பு கூர்ந்து நாம் படைக்கும் படையல்களைத் தானே வந்து ஏற்றுக்கொண்டு அதைப் புசிக்கிறார்.”

“ உனக்கு அது நிச்சயமாய்த் தெரியுமா?”

“ ஆம். நிச்சயமாகத் தெரியும். நானே நேரடியாக அங்கே போயி ருந்தேன்.”

“ பேல் புசிக்கிறதை நீ கண்ணால் பார்த்தாயா?”

“ இல்லை. கண்களால் அதைக் காண முடியாது. காண்பவர்கள் அவர் கோபத்திற்கு ஆளாக வேண்டியிருக்கும் என்பதால் நான் அதைக் காண வில்லை. நான் அதைக் காணவில்லையே ஒழிய, அந்தக் கோயிலின் கதவைப் பூட்டி அதன் சாவியை நான் என் வசம் வைத்திருந்தேன். அதை ஒருவனும் திறக்கவும், முடியாது. பூட்டவும் முடியாது. அப்படியிருக்க நாங்கள் காலை யில் அதைத் திறந்து பார்த்தபோது, இதோ, நாங்கள் படைத்த படையல்கள் எல்லாமே பேல் தேவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுப் புசிக்கப்பட்டிருந்ததை என் கண்களாலேயே கண்டேன்.”

“ இல்லை. இது தேவன் உண்பதல்ல. இதை மனிதர்களேயல்லாமல் வேறொருவரும் செய்யவில்லை.” என்றார் தானியேல் தீர்மானமாக.

“ தானியேலே இது விஷயத்தில் நீ பிடிவாதம் பிடிப்பானேன்? நீ சிறுவயது முதல் கேள்விப்பட்டும், அனுசரித்தும் வருகிற உன்னுடைய மதத் தின் நம்பிக்கைகள் உன் கண்களை இந்த விஷயத்தில் குருடாக்கியிருக்கிறது. மற்றபடி நீ ஞானிதான்.”

“ இல்லை. இது விஷயத்தில் நீர் தீர விசாரித்துப் பாரும். உண்மை புலப்படும். இல்லாதபட்சத்தில் பேலின் பெயரைச் சொல்லியே உம்மை யாரா வது வஞ்சிக்க வேண்டியது வரும்.”

இதைக் கேட்ட ராஜா, உடனே தன்னுடைய வேலையாட்களை அழைத்து, “ உடனே பேல் கோயிலின் பூசாரிகள் யாவரையும் இங்கே கூடி

வரச் செய்யுங்கள். உண்மை தெரிய வேண்டும். தானியேலின் கண்கள் திறக்கப்பட வேண்டும்.” என்றார்.

பூசாரிகள் யாவரும் அரண்மனை மண்டபத்திற்கு கூடி வந்தபோது, ராஜா அவர்களை நோக்கி, “ உண்மையைச் சொல்லுங்கள். பேல் தேவனே நாம் படைக்கிறவைகளைப் புசிக்கிறாரா, அல்லது மனிதர்கள் அதைப் புசித்து நம்மை வஞ்சிக்கிறார்களா?” என்றார்.

பூசாரிகள் அதைக் கேட்டபோது, “ ராஜாவுக்கு இது விஷயமாகச் சந்தேகம் வருவானேன்? நீர் கேட்கும் இந்தக் காரியம் நீரே விசாரித்தும், உம்முடைய பிரதானியால் தீர அறிந்தும் பார்க்கப்பட்ட ஒன்றுதானே. பேலின் கோயில் பூட்டப்பட்டிருக்கும் பட்சத்தில் யாரும் அதற்குள் நுழையவும் முடியாதே.” என்றனர்.

“ தானியேல், பேலைக் களிமண் என்றும் மேல் புறம் பித்தளை என்றும் சொல்கிறான். இது மனிதர்களின் செயலே தவிர வேறெதும் இல்லை என்கிறான். நாம் படைக்கும் இந்தப் படையலை நமக்குத் தெரியாமல் வஞ்சித்துச் சாப்பிடுகிறவனை நீங்கள் அறிந்தும் எனக்குச் சொல்லாவிட்டால், நீங்கள் சாவீர்கள். பேல் தேவனே அதை சாப்பிடுகிறான் என்று நீங்கள் எனக்கு நிரூபித்தால் பேல் தேவனுக்கு விரோதமான தேவதூஷணம் சொன்ன குற்றத்திற்காக தானியேல் சாகவேண்டும்.”

“ நீர் சொன்னது நல்லது. உம்முடைய வார்த்தைப்படியே நடக்கட்டும்.” - தானியேல்.

“ நீரே அதைச் சோதித்துப் பார்க்கலாம். நாங்கள் அதற்கு உடன் படுகிறோம்.” என்றார்கள் பூசாரிகள்.

பேல் தேவனின் கோயிலில் பணிசெய்யும் ஆசாரியர்கள் எழுபது பேர்களும், அவர்களது மனைவிகளும், பிள்ளைகளுமாக திரளான பேர் இருந்தார்கள்.

“இப்போதே மாலைப் பொழுதாயிருக்கிறது. நீங்கள் அந்திப்பலி செலுத்தும் நேரமும் நெருங்குகிறது. வாருங்கள். நாம் யாவரும் உங்கள் தேவனுடைய கோவிலுக்குப் போகலாம்.” என்று தானியேல் முன் நடக்க, ராஜா அவரைத் தொடர்ந்தார். அவர் பின்னால் ஆசாரியர்கள் சென்றார்கள்.

அவர்களுடைய அந்திப்பலி முடிகிற வரைக்கும் தானியேல் கோவிலின் வெளியே நின்றிருந்தார். அவர்களுடைய பணிகள் நிறைவேறித் தீர்ந்த பிறகு ஆசாரியர்கள் ராஜாவினிடத்தில் வந்து, “ இதோ நாங்கள் வெளியே போகிறோம். ராஜாவே, நீரும் பேல் தேவன் மேல் பழி சுமத்தின தானியேலும்

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

மாத்திரம் இங்கிருந்து போஜனத்தையும், திராட்சைரசத்தையும் வைத்துக் கதவைப் பூட்டி, அதன் மேல் உம்முடைய சொந்த முத்திரையைப் போடும். நாளைக் காலமே நீர் வந்து பார்க்கையில் பேல் தேவன் இவைகளையெல்லாம் சாப்பிடாமல் இருந்தால் நாங்கள் யாவரும் எங்கள் குடும்பத்தாருடன் சாகிறோம். அவன் இவைகளைச் சாப்பிட்டிருந்தால் எங்கள் மேல் குற்றம் சுமத்தின தானியேல் கண்டிப்பாய்க் கொல்லப்பட வேண்டும்." என்றார்கள்.

அவர்கள் தைரியமாக இப்படிச் சொன்னது கோரேஸின் மனதில் நடப்பது உண்மைதான் என்ற தீர்மானத்தை ஏற்படுத்தியது. என்றாலும் இதன் நிமித்தமாக நாம் இத்தனை ஞானமுள்ள தானியேலை இழக்க வேண்டியிருக்குமோ என்றும் அஞ்சினார். " ஏன் நாம் இதைப் பெரிதுபடுத்தினோம்." என்று வருந்தினான். என்றாலும் காரியம் கை மீறிப் போய்விட்டதால் இனி மாற்ற முடியாது. தானியேல் மரிக்கப் போவது உறுதி என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார்.

ஆசாரியர்கள் எல்லாரும் வெளியே போய்விட, ராஜா தானே முன்பாகப் போய், போஜன பானத்தை எடுத்து பேல் தேவனின் பலிபீடத்தின் மேல் பக்தியோடே படைத்தார்.

தானியேல் தன்னுடைய சேவகரை அழைத்து இரண்டு மூட்டைகள் நிறைய மெல்லிய சாம்பலைக் கொண்டு வரச் சொன்னார்.

தானியேல் ஏன் சாம்பலைக் கொண்டு வரச் சொல்கிறார் என்பது ராஜாவுக்கும் விளங்கவில்லை. சேவகருக்கும் விளங்கவில்லை. என்றாலும் யாரும் இது பற்றி அவரிடம் ஒன்றும் கேட்கவில்லை.

சேவகர்கள் இரண்டு மூட்டைகள் நிறைய மெல்லிய சாம்பலை கொண்டு வந்தார்கள். " நீங்கள் போகலாம்." என்று தானியேல் அவர்களை அனுப்பிவிட்டார்.

அவர்கள் சென்றதும் தானியேல் சாம்பல் மூட்டைகளைப் பிரித்து அதை ராஜாவுக்கு முன்பாகவே, அந்தக் கோவிலின் கர்ப்பக் கிரகம் முழுவதிலும், போஜனங்கள் படைத்திருக்கிற பீடத்தைச் சுற்றிலும், தரையெங்கும் பரவுப்படியாகத் தூவின பின்பு ராஜாவைப் பார்த்து, " நாம் போகலாம்." என்றார்.

ராஜாவும், தானியேலும் கதவைச் சாத்தின பின்பு அவர்கள் கதவுக்கு ராஜாவின் சொந்த முத்திரையைப் பதித்து விட்டு போய்விட்டார்கள்.

இரவெல்லாம் தானியேல் தன்னுடைய தேவனை நோக்கி ஜெபித்தார். தன் முயற்சிகளை கர்த்தர் வாய்க்கப்பண்ணவும், ராஜாவின் கண்கள் திறக்கப்படவும் கர்த்தரிடம் மன்றாடினார்.

பின்னர் அதிகாலை இருட்டோடே எழுந்து, ராஜாவையும் அழைத்துக் கொண்டு பேலின் கோவிலுக்கு வந்தார்.

கோவிலின் கதவருகே வந்தபோது ராஜா நின்று தானியேலைத் திரும்பிப் பார்த்து, “ தானியேலே பார்த்துக் கொள். கதவில் நம் முத்திரை சரியாக இருக்கிறதா?” என்றார்.

“ பத்திரமாயிருக்கிறது. நீர் கதவைத் திறவும்.”

ராஜா கதவைத் திறந்த மாத்திரத்திலேயே மேஜையைப் பார்த்தார். அவருக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. மேஜையின் மேல் நேற்று அவர்கள் வைத்த போஜனங்கள் ஒன்றுமே மீதியாயிருக்கவில்லை.”

ராஜா இதைக் கண்டபோது பக்தி மேலிட, “ பேல் தேவனே பெரிய தேவன். உலக தேவர்கள் யாவரிலும் பேல் ஒருவன் தான் பெரியவன். அவனுக்கு ஒப்பானவர் யாருமில்லை.பேல் தேவனே உன்னிடத்தில் வஞ்சகம் ஒன்றுமில்லை.” என்று உரத்த சத்தமிட்டார்.

பின்னர் தானியேல் பக்கம் திரும்பி, “பார்த்தாயா, பேல் தேவனின் மகத்துவத்தை.” என்றார்.

ராஜா விரைந்து பலிபீடத்தின் மேஜையண்டையில் போக எத்தனித்த போது, தானியேல் விரைந்து ராஜாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு உரத்த சத்தமாய் சிரித்தார். ராஜாவுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

“ இன்னும் சிறிது நேரத்தில் நீ தண்டிக்கப்பட போவது தெரிந்தும் ஏன் சிரிக்கிறாய்? ”

“ இன்னும் சிறிது நேரத்தில் பேல் தேவனின் ரகசியம் வெளியாகப் போகிறது. நீர் உள்ளே போக வேண்டாம். வெளியே வாரும்.”

“ பேல் தேவனின் ரகசியம் வெளிப்பட இதிலென்ன சாத்தியம் இருக்கிறது?”

“ ராஜாவே, தரையை நீர் நன்றாக உற்றுப் பாரும். நேற்று நாம் திரும்பிச் செல்கையில் தூவி விட்டுச் சென்ற சாம்பல் அங்கே தெரிகிறதா?”

“ ஆம். தெரிகிறது.”

“ சாம்பலில் என்ன தெரிகிறது. உற்றுப் பாரும்.”

“ நிறையக் காலடித் தடங்கள் தெரிகின்றன.”

“ ராஜாவே நேற்று இரவில் பேல் தனியாக வந்து உம்முடைய போஜனத்தைப் புசித்தானா, அல்லது தன்னுடைய பரிவாரங்களோடு வந்து புசித்

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

தானா? சரி. தரையில் காணப்படும் காலடிகள் எல்லாம் ஒன்று போலிருக்கிறதா, அல்லது வித்தியாசமாகத் தோன்றுகிறதா?"

ராஜா இன்னும் குனிந்து அதை உற்றுப் பார்க்க, அதில் ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் போன்ற எல்லா வகைக் கால்களின் தடமும் தெரிந்தது.

ராஜா நிமிர்ந்து, "தானியேலே நேற்றைய தினம் நீ தூவின சாம்பலில் நான் ஆண்களுடைய காலடித் தடங்களையும், பெண்களுடைய காலடித் தடங்களையும், குழந்தைகளுடைய காலடித் தடங்களையும் காண்கிறேன். இவையெல்லாம் மனிதர்களுடைய காலடித் தடங்களே தவிர, பேலுடையது அல்ல." என்றார்.

"நீர் சொல்வது சரிதான். இது நிச்சயம் பேலுடைய காலடித் தடம் இல்லைதான். பின்னே இது யாருடைய காலடித் தடங்கள் என்பது தெரிய வேண்டாமா? நானே அதைக் காட்டுகிறேன். உம் சேவகரை அழையும்."

சேவகர்கள் வந்த போது தானியேல் அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் விரைவாக கோவிலைச் சுற்றியுள்ள ஆசாரியர்களின் வீடுகளுக்குப் போய், அவர்கள் யாவரையும் தங்கள் குடும்ப சகிதமாக தாங்கள் இருக்கிற வண்ணமாகவே விரைவாகப் புறப்பட்டு வர ராஜா உத்தரவிட்டிருப்பதாகச் சொல்லுங்கள்." என்றார்.

அதன்படியே சேவகர்கள் சென்று அவர்களை அழைக்க, விடிகாலை நேரத்தில் ஆயாசமாக உறங்கிக் கொண்டிருந்த அவர்கள் அவசரமாக எழுந்து, ராஜா கோவிலுக்கு வந்திருப்பதை அறிந்து, "தானியேல் மாட்டிக் கொண்டான். அவனைத் தண்டிப்பதற்கு நம்மை அழைக்கிறார் போலிருக்கிறது." என்று எண்ணியபடியே அவசர அவசரமாக அப்படியே ஓடி வந்தனர்.

"ராஜாவே நீர் வாழ்க."

"அப்படியே நில்லுங்கள்." என்று ஆணையிட்ட தானியேல். "நீங்கள் யாவரும் உங்கள் கால்களை ராஜாவுக்குக் காட்டுங்கள்." என்றார்.

ராஜா அவர்கள் கால்களைப் பார்த்தபோது, அங்கு வந்திருந்த குழந்தைகள் முதற்கொண்டு யாவருடைய கால்களின் இடுக்குகளிலும் மெல்லிய சாம்பல் ஒட்டியிருந்தது.

"பார்த்தீரா, நீர் சாம்பலில் தேடிக்கொண்டிருந்த காலடிக்குச் சொந்தக் காரர்களை."

ராஜா ஆசாரியர்கள் மேல் கோபம் மூண்டவராகி, "நடந்ததை ஒளிவு மறைவில்லாமல் எனக்குச் சொல்லுங்கள். கதவு பூட்டியிருக்க நீங்கள் இதனை பேர் எப்படி கோவிலுக்குள் நுழைந்து சாப்பிட்டீர்கள்?" என்றார்.

“ராஜாவே அதையும் நானே சொல்கிறேன்.” என்றபடி கோவிலின் பிரகாரத்துக்குள் தானியேல் நுழைந்து, “நீரும் என் பின்னாலேயே வாரும்.” என்று அழைத்தார்.

ராஜா உள்ளே சென்று பார்த்தபோது, பிரம்மாண்டமாய் இருந்த பேல் சிலையின் பின்புறம் ஒரு பெரிய வாசல் இருப்பதையும், அதன் கதவு மறைவாக அடைக்கப்பட்டிருப்பதையும் கண்டார்.

“பாரும். கோவிலுக்கு வெளியே இவர்கள் வசிக்கும் பகுதிகளிலிருந்து கோவிலுக்குள் நுழைவதற்கு ஒரு பெரிய சுரங்கப் பாதையை அமைத்திருக்கிறார்கள். கோவிலின் கதவைப் பூட்டினவுடன், இரவில் இவர்கள் இந்த சுரங்கப் பாதையின் வழியே தங்கள் குடும்பத்தோடு உள்ளே நுழைந்து இரவெல்லாம், பேலுக்கு படைக்கப்பட்டவற்றை புசிப்பார்கள். பின்னர் இருட்டோடே எழுந்து சுரங்க வாசலைப் பூட்டிக் கொண்டு தங்கள் இடத்திற்கு திரும்பி விடுவார்கள்.”

ராஜா பிரமிப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் பிரமிப்பெல்லாம் இந்த தானியேல் இதையெல்லாம் எப்படித் தெளிவாய் கவனித்திருக்கிறார் என்பதுதான்.

“பேலுக்குப் படைக்கப்பட்ட உணவுகள் ஆசாரியர்களுக்கே உரிய தாயிருந்தாலும் இவர்கள் அதை நேர்வழியில் எடுத்துக்கொள்ளாமல், இப்படி ரகசியமாய் உண்பதன் மூலம் பேல் தேவனே இதை நேராக வந்து சாப்பிட்டதாக ஜனங்களை நம்பப் பண்ணி, இதன் மூலம் தங்கள் வருமானத்தையும், மதிப்பையும் பெருக்கிக் கொண்டார்கள்.” என்றார் தானியேல்.

ஆசாரியர்கள் இனித் தப்ப வழியில்லை என்பதைக் கண்டுகொண்டு, “தானியேல் சொல்வது எல்லாம் உண்மைதான். நீர் எங்கள் மதியீனத்தை மன்னிக்க வேண்டும்.” என்றபடியே ராஜாவின் கால்களில் விழுந்தார்கள். ராஜா தன்னுடைய சேவகர்களை அழைத்து, “ஜனங்களையும் மன்னரையும் ஒரு சேர ஏமாற்றத் துணிந்த இவர்களை சிறைப்படுத்துங்கள்.” என்றார்.

பின்னர் அவர் தானியேலை நோக்கி, “தானியேலே, ஞானமாய் செயல்பட்டு ஜனங்களையும், என்னையும் விழித்துக்கொள்ளச் செய்தாய். இதோ இப்போதும் இந்தக் கோவிலும், இதன் விக்கிரகமும் உன் முன்பாக இருக்கிறது. நீ உன் பார்வைக்கு ஏற்றபடி செய்.” என்றார்.

அதன்படி தானியேல் பேலின் விக்கிரகத்தை கவிழ்த்துப் போட்டு, அதன் சுரங்கத்தைத் தூர்த்து, கோவிலை இடித்துப் போட்டார்.

இயேசுவின் தொனி பதிப்பகத்தின் பிற வெளியீடுகள்

தமிழில்

வேதாகமத் துணுக்குச் செய்திகள் - பாகம் 1

வேதாகமத் துணுக்குச் செய்திகள் - பாகம் 2

ஆழங்கள் சொல்லும் சாட்சிகள் - பாகம் 1

ஆழங்கள் சொல்லும் சாட்சிகள் - பாகம் 2

வேதாகம ஜாதிகள்

பிரசங்க பீடம்

ஜாலி ஹோம் - பாகம் 1

ஜாலி ஹோம் - பாகம் 2

எச்சரிக்கைச் செய்திகள்

கடைசிக்கால ஆபத்துகள்

முடிவுக்கு முன்..

ஜெபிக்கலாம் வாங்க..

தள்ளுபடியாகமக் கதைகள்

உங்கள் துக்கம் சந்தோஷமாக மாறும்

முடியாததை முடியப்பண்ணும் கர்த்தர்

எளிய உவமைகள்

மலையாளத்தில்

எச்சரிக்கைச் செய்திகள்

அந்திமகால ஆபத்துகள்

கன்னடத்தில்

அந்தியகே முன்னா

எச்சரிக்கைய சுத்திகளு

கடையகால ஆபத்துக்களு

ஆங்கிலத்தில்

Endtime Catastrophies

Endtime Warnings

Raising A Company of Prophets

விபரங்களுக்கு:

இயேசுவின் தொனி பதிப்பகம்

தபால் பெட்டி எண்: 6

இராமநாதபுரம் - 623501

தென்னிந்தியா

தொலைபேசி: 98941 31211

94423 22264

VOICE OF JESUS

PUBLICATIONS

P.O.Box: 6,Ramanathapuram

623501. South India

Phones: 98941 31211

94423 22264

Copies can be had from:

VOICE OF JESUS PUBLICATIONS,

P.O.Box : 6, Ramanathapuram-623501

Phone: 98941 31211, 94423 22264

JESUS MINISTRIES,

105/229, M.T.H. Salai, Villivakkam,

Chennai- 600 049. S.India.

Ph: 044-43554021

EL-SHADDAI

DIRECT INFORMATION CENTRE,

Blessing Cottage, 41/2, Gandhi Colony,

Central Bank Building II floor,

70 feet Kennett Road, New Ellis Nagar,

Madurai - 625010

VOICE OF JESUS

LITERATURE SERVICE,

#290, Kariyannapalaya Nilayam, Hennur

Main Road, Thomas Town Post.

Bangalore- 560 084.901969964

E.L.S.BOOK SHOP

Brezer Town, Oil mills Road,

BANGALORE- 560 084

C.L.S.BOOK SHOP

Bangalore-Nilgris Road,

MYSORE- 570 001. Karnataka State.

AND

**ALL LEADING CHRISTIAN BOOKSELLERS
IN TAMILNADU AND KARNATAKA.**

வேதத்தில் இல்லாத வேதம் சார்ந்த
நிகழ்வுகளின் கதை வடிவத் தொகுப்பு.

புதிய தலைமுறையின்
தெரிந்து கொள்ளுதலுக்காகவே..

நம் வேதத்தையும் தாண்டி வேதாகமம் சார்ந்த
சரித்திரங்களும், சம்பவங்களும் ஏராளம் இருக்கின்றன.
வேதத்தை நம் முன்னோர்கள் முறைப்படுத்தித் தொகுத்தபோது
இவற்றைத் தேவையற்றவையெனக் கருதி தவிர்த்திருக்கிறார்கள்.
அப்படித் தவிர்க்கப்பட்டவைகளின் தொகுப்பே தள்ளுபடியாகமம்.
சென்ற தலைமுறைக் கிறிஸ்தவர்களில் பலர் இதுபற்றி
அறிந்திருந்தாலும் புதிய தலைமுறையினருக்கு
இது புதிது - எனவே, இதில் பயனுள்ள சில நிகழ்வுகளைக்
கதை வடிவமாக்கி புதிய தலைமுறையினருக்கு
தள்ளுபடியாகமத்தைப் பரிச்சயமாக்க
உதவுவதே இந்த நூல்.

தள்ளுபடியாகமக்
கதைகள்

வின்சென்ட் செல்வகுமார்